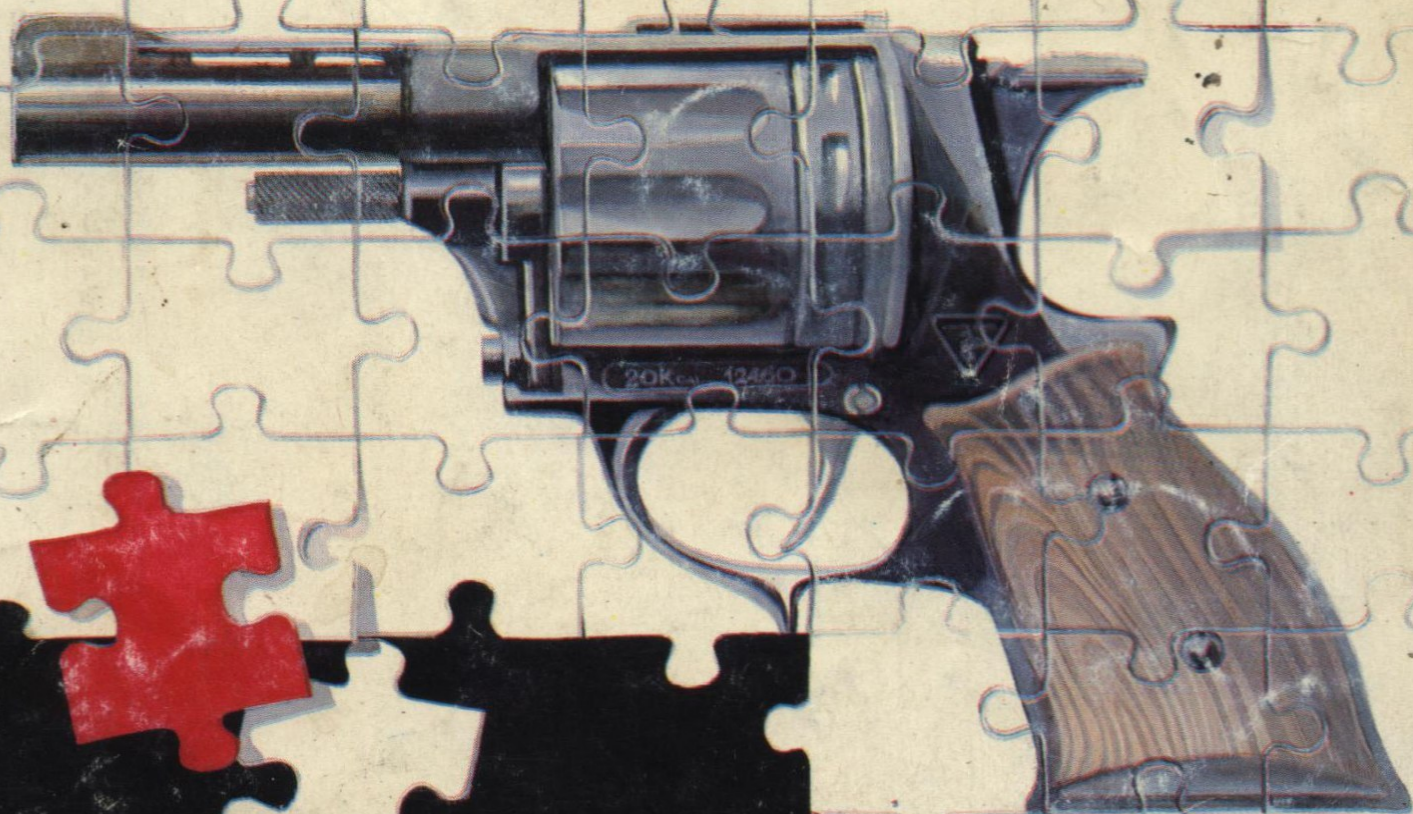

СТИВЪН КИНГ

ГНЯВ

Rollis PRESS

СТИВЪН КИНГ

ГНЯВ

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

*Както сами виждате, дори ако увеличим
числото на променливите величини, самата
аксиома остава непроменена.*

Мисис Джийн
Ъндерууд

*Учителко любима, звънеца
натисни,
урокът нов във клас ни прочети,
та тръгнем ли за вкъщи, да
знаем, че и днес,
познанията нови научили сме с
чест.*

Стихче
от читанка

ПЪРВА ГЛАВА

Утрото, когато превъртях беше прекрасно — една прекрасна майска утрин. Това, което я правеше прекрасна, бе фактът, че закуската е още в стомаха ми и най-вече катеричката, която мярнах от прозорците на Алгебра II.

Седях на най-отдалечената от вратата редица, която е до самия прозорец, та не беше никак трудно да забележа тичащата по моравата катеричка. А моравата на Плейсървилската гимназия си я бива. Простряла се е почти до стените на училището за да ти каже здрасти. Никой, поне за тези пет години откакто съм в гимназията, не се е опитвал да я измести назад с разни розови храстчета, коледни дръвчета или други подобни лайнарски истории. Моравата обгръща бетонните основи на сградата и си расте на воля, без да ѝ пука дали на някой това му харесва или не. Казват, че преди две години, на една от срещите на Градската управа, някаква дъртофелница предложила да вдигнат на моравата павилион-мемориал в чест на ония випускници на гимназията, които са скочили на високо или са били изтрепани в различни войни. Моят добър приятел Джо Мак Кенеди е бил на тази срещи и ми каза, че направо са ѝ показали среден пръст. Съжалявам, че и аз не съм бил там. Както го разказва Джо, бая добре са си прекарвали на оная сбирка. Преди две години. Доколкото си спомням, май някъде по това време започнах да изкуквам.

ВТОРА ГЛАВА

Та седях си аз в 9:05 сутринта, заслушан в урока, който за мисис Ъндерууд беше само прелюдия към едно безпощадно изпитване, което само Тед Джоунс и аз го издържахме последния път, а катеричката припикаше само на десетина метра от мен. Не я изпусках от очи.

Мисис Ъндерууд написа на черната дъска „ $a=16$ “.

— Мис Крос, — рече тя като се обърна. — Бихте ли ми казали, какво означава това равенство?

— Означава, че a е 16 — отвърна Сандра. А през това време катеричката тичаше по моравата с вирната опашка и черните ѝ очички блестяха като сачми. Хубава, охранена катерица. Без стомашни проблеми. Правеше ми кеф да гледам безгрижния ѝ бяг. Забравих за тръпките, забравих дори киселините и гастрита. Плувах в някакво ледено спокойствие.

— Е, добре — рече мисис Ъндерууд. — Или поне не е лошо. Но това не е всичко, нали? Не. Има ли някой желание да поработи върху това очарователно равенство?

Вдигнах ръка, но тя посочи Били Сойер.

— Осем плюс осем — избоботи той.

— Обясни.

— Искам да кажа, че може да... — Били млькна объркан. Той плъзна ръка по издълбаните на чина надписи. „СМ“, „Л“, „ХЙ“, „Врящо лайно“, „ТОМИ '73“. — Ами, искам да кажа, че ако съберем осем и осем, това значи...

— Да ти услужа ли с моя сборник? — запита го с вледеняваща усмивка мисис Ъндерууд. Стомахът ми най-сетне се обади, почувствах, че закуската се размърдва, та реших да обърна очи към катеричката. Усмивката на мисис Ъндерууд ми напомняше за акулата от „Челюсти“.

Керол Грейнджър вдигна ръка. Мисис Ъндерууд кимна.

— Струва ми се, той иска да каже, че осем плюс осем запазва единия край на равенството?

— Не мога да се обзаложа, че знам какво точно иска да каже — отвърна мисис Ъндерууд.

Избухна смях.

— Има ли други начини за да се запази равенството, мис Грейнджър?

Керол понечи да отвърне, но в този миг радиоуредбата изпраця:

— Чарлз Декър да се яви в канцеларията, моля. Чарлз Декър. Благодаря ви.

Вдигнах очи към мисис Ъндерууд и тя кимна. Стомахът ми се бе свил на топка. Надигнах се и излязох от стаята. Навън катеричката продължаваше своя танц.

Бях някъде към средата на коридора, когато внезапно ми се стори, че мисис Ъндерууд се носи зад мен, разперила ръце като гигантска хищна птица и с усмивка на изгладняла акула. Такива като теб тук не ни трябват... на такива като теб мястото им е в Грийнмантъл... или в някое поправително... или в психиатричната лечебница на затвора... затова, махай се! Махай се! Махай се!

Извърнах се, като едновременно бръкнах в джоба за водосточната тръба, но нея я нямаше там, а закуската гореше в стомаха ми като огнена топка. Не ме беше страх, пък и видях, че зад гърба ми няма никой. Напоследък прекалявам с четенето на книги.

ТРЕТА ГЛАВА

Отбих се пътьом в тоалетната да пусна една вода и да похапна малко бисквитки „Риц“. Винаги си нося пакетче „Риц“. Когато стомахът ти не е наред няколко бисквити могат да сторят чудеса. Сто хиляди бременни жени в тази страна едва ли грешат. Мисълта ми отскочи към Сандра Крос и нейните умопомрачителни отговори преди малко. Замислих се за това, колко лесно ѝ падат копчетата. Непрестанно ги губи — от блузи, поли, а веднъж, когато я заведох на училищната забава, дори загуби горното копче на джинсите си и те почти ѝ се смъкнаха. Преди да разбере какво става ципът ѝ се разтвори до долу, разкривайки неотразимата прелест на нейните снежнобели, безупречно изпънати пликчета. Тези прекрасни пликчета, които се гушеха сладко под малкото ѝ коремче и по тях пробягваха вълни, в синхрон с полюшванията на нейното тяло в такт с ритъма... докато изведнъж тя разбра какво е станало и се втурна към женската тоалетна. Оставяйки ме с незабравимия спомен за Безупречните Бели Гащички. Сандра беше „добро момиче“ и ако до този момент не го бях осъзнал, вече го знаех със сигурност. Защото всички ние знаем, че само „добрите момичета“ носят бели гащички. Тук, в Плейсървил, щат Мейн, никой не си пада по лайнарската нюйоркска мода.

Оня тъпанар мистър Денвър, продължаваше да се пречка в мислите ми и да избутва образа на Сандра Крос. Човек не може да обуздае мислите си, все нещо ще му мине през главата в най-неподходящия момент. Независимо от всичко Санди ме привличаше и щеше да ми бъде мъчно за нея, ако в края на краищата мистър Денвър и мистър Грейс ме изритат за Грийнмантъл. Това ще е направо катастрофално.

Надигнах задник от дъската, изтупах трохите от бисквитките и пуснах водата. Всички училищни тоалетни си приличат досущ — клозетните казанчета бучат като излитащ 747. От край време мразя това дърпане на ръчката. Шумът от бълващата вода се чува ясно в съседните класни стаи и всеки си мисли: „Ето го поредното лайно“.

Винаги съм смятал, че човек трябва да бъде насаме с онова, което като малък мама упорито настояваше да наричам шоколад и лимонада. Кенефа трябва да е нещо като стая за изповед. Ама другите не мислят така. Човек дори носа не може да си издуха насаме. Все някой те дебне, наднича иззад ъгъла, слухти. На типове като мистър Денвър и мистър Грейс дори им плащат за това.

Вратата на тоалетната хлопна зад гърба ми и аз отново бях в коридора. Спрях се и се огледах. Чуваше се само приглушено бръмчене, сякаш наблизко имаше огромен кошер. Сряда сутрин, девет и десет минути, всички са захласнати в нежните обятия на учителката-майка.

Върнах се отново в тоалетната и измъкнах моя Флумамастер. Имах намерение да напише някоя духовитост на стената, нещо от рода на „Сандра Крос носи бели гащички“, но внезапно зърнах лицето си в огледалото. Бледи сенки като малки полулуния се спускаха под очите ми. Ноздрите ми бяха разширени и ужасно грозни. Устата ми беше побледняла, сгърчена.

Написах на стената „Да ядеш лайна“ и ръката ми се отпусна надолу. Флумамастерът изтрака на пода и аз го ритнах ядно.

Нещо изшумя зад гърба ми. Не се обърнах. Затворих очи, поех дълбоко дъх докато се успокоя, после излязох и се отправих по стълбите нагоре.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Администрацията на Плейсървилското училище се намира на третия етаж, редом с библиотеката, читалнята и „Стая 300“, където се учим на машинопис. Излезеш ли на етаж, първото което ще чуеш е това безспирно, досадно трака-трак, което прекъсва единствено по време на междучасията, или когато мисис Грийн има нещо да каже. Но предполагам, че рядко я обзема настроение да приказва, защото машинките тракат почти непрестанно. В стаята се мъдрят трийсетина разнебитени стари „Ъндерууд“, верни като прословутата желязна гвардия. Всичките са номерирани, за да знаеш коя е твоята. Шумът никога не спира, трака-трак, трака-трак и така от септември до юни. Винаги свързвам това гадно тракане с досадното чакане пред канцеларията, докато мистър Денвър и мистър Грейс — неразделни като сиамските близнаци — благоволят да ме повикат. Чувствам се като в онези филми за джунглата, където героят е принуден да навлиза все по-надълбоко в пущинаците на Африка и неминуемо настъпва момента, когато той задава въпроса: „Кога ще престанат да думкат тези ужасни тамтами?“ И когато най-сетне ужасните тамтами престанат да думкат, той оглежда спотаената гора наоколо и произнася: „Не ми харесва тая работа. Твърде тихо е“.

Нарочно се забавих по пътя към администрацията, с надеждата, че не ще се наложи да чакам дълго, но секретарката — мис Марбъл — само се усмихна и каза:

— Сядай, Чарли. Мистър Денвър след миг ще се заеме с теб.

Така че седнах на ръба на изтърканата скамейка и зачаках мистър Денвър да се заеме с мен. И кой мислите седеше срещу мен, в креслото за гости? Ал Латръп — старото ловно приятелче на баща ми. Още като го зърнах, той отмести очи, но сигурен бях, че ме е познал. Стискаше куфарче в скута си, отпред беше натрупал купчина нови мострени учебници.

Никога досега не го бях виждал изтупан в костюм. Двамата с баща ми бяха сред най-великите ловци. Зад гърба си имаха низ от

славни подвизи, включващи ту разпарянето на някоя мечка-стръвница, ту рекорден лов на яребици. Веднъж и аз излязох на лов с тях и още няколко души от дружината. Част от упоритата програма на тате да „направи сина си Мъж“.

— Здравсти — рекох му аз и го надарих с най-гадната си усмивка. От начина, по който подскочи разбрах, че вече са му разказали за мен.

— А... здрасти... хм, Чарли — той хвърли крадлив поглед към мис Марбъл, но тя бе погълната от някакъв списък, който ѝ бе донесла мисис Венсън от съседния кабинет. Оттам не можеше да очаква помощ. Не му оставаше нищо друго, освен да се изправи очи в очи с това побъркано копеле — психясалия син на Карл Декър, дете за малко да пребие от бой учителя по физика и химия.

— Бизнес посещение, а? — запитах го аз.

— Ами да, така е — той направи опит да се усмихне. — Минавам да видя дали ще мога да продам някоя книга.

— Направо прегазваш конкуренцията, а?

Той подскочи отново.

— Абе, нали знаеш как е, едно загубиш, друго спечелиш. Ясно ти е, Чарли.

Да-а. Знаех. Изведнъж изгубих желание да се заяждам с него. Беше на четиридесет, доста оплешивял и с крокодилски торбички под очите. Обикаляше от училище на училище с разнебитения си фургон, натъпкан догоре с учебници и книги и чакаше с нетърпение да дойде ноември, за да се отпрати с ловната компания на тате нагоре, към Алагашите. Една година и аз отидох с тях. Бях само на девет, вечерта се събудих изплашен от пиянските им гласове. И това е всичко. Но този човек тук — той не беше грубиян. По-скоро един обикновен четиридесетгодишен плешивец, който се чуди как да изкара някой долар. Такъв си беше, макар да го бях чувал как се хвали, че ще пререже гърлото на жена си, без да му мигне окото. А и в края на краищата — не неговите, а моите ръце бяха тези, които се изцапаха с кръв.

И все пак, не ми харесваше начинът, по който очите му подскачаха насам-натам и за миг — само за един миг — изпитах непреодолимото желание да го сграбча за шията, да го придърпам към мен и да изкрещя в лицето му: Ти и баща ми и всички ваши приятели,

всички трябва да дойдете с мен, в Грийнмантъл, защото и вие сте замесени и вие сте замесени, всички вие сте замесени!

Вместо това си седях кротко, гледах го как се поти и си мислих за ония времена.

ПЕТА ГЛАВА

Събудих се целият разтреперан от ужас, изтръпнал от кошмар, който от доста време не бе ме спохождал. Сънувах, че бягам по някаква потънала в мрак, задънена улица и след мен идва нещо, някакво огромно сгърбено чудовище, което потраква кости и се влачи като... въобще от ония чудовища дето човек може да пощурее само като ги зърне. Гаден сън. За последен път го сънувах като бях мъничък, а сега вече съм пораснал. На девет години съм.

Отначало не знаех къде съм, но в едно бях сигурен — че не съм си у дома, в моята стая. Беше тясно и миришеше по друг начин. Краката ми се бяха вдървили от студ и ужасно ми се пикаеше.

Внезапно избухналият гръмогласен смях ме накара да подскоча в леглото, само че това не беше легло, а спален чувал.

— Хем дърта, хем й се чука — кънтеше гласът на Ал Латръп отвъд брезентовата преграда. — Като ударението падаше на второто.

На палатка, на палатка сме с баща ми и неговите приятели. Никак не ми се идваше с тях.

— Добре бе, Ал, ама как успя да го вдигнеш? Това искам да знам — това беше гласът на Скоти Норуис, също приятел на баща ми. Говореше задъхано, дори ядосано и аз почувствах, че отново ме завладява страх. Всички бяха пияни.

— Просто изгасих светлината и си представих, че съм с жената на Карл Декър — отвърна Ал, след което последва поредния взрив смях, който отново ме накара да се сгърча в спалния чувал. Божичко, изпитвах неудържимото желание да изпия тая лимонада, или както щете я наричайте. Но същевременно никак ме ми се щеше да изляза отвън, при пияната компания.

Извърнах се към стената на палатката и открих, че мога ясно да ги различавам. Бяха седнали между огъня и тентата и сенките им — огромни и причудливи — трептяха по брезентовата стена. Беше като театър на сенките. Гледах как тъмната сянка на бутилката преминава от ръка на ръка.

— Знаеш ли какво ще направя, ако те сгащя с жена ми, Ал? — запита с леден глас тате.

— Сигурно ще ме попиташ дали имам нужда от помощ — отвърна Ал сред всеобщия пиянски кикот. Сенките на главите им се разтягаха нагоре-надолу по стената на палатката. В тях нямаше почти нищо човешко. Приличаха на събор от говорещи богомолки и аз отново почувствах ледената ръка на страха.

— Не, сериозно — отвърна баща ми. — Сериозно. Знаете ли какво ще сторя ако сгащя някой с жена ми?

— Какво, Карл? — това беше гласът на Ренди Ърл.

— Виждате ли това?

На стената се появи нова сянка. Ловджийският нож на тате, неразделен партньор във всички ловни излети, с който само няколко дни по-късно го видях да разпаря корема на огромна мечка, с издути от напрежение мускули и целият изпръскан от съдържимото на нейните черва. Огънят и ъгълът, под който падаше светлината превръщаха ножа в огромно копие.

— Виждаш ли това, кучи сине? Ако сгащя някой с жена ми, ще го просна и ще му отрежа топките.

— И ще трябва да пикае клекнал до края на дните си, така ли, Карл? — това беше водачът, Хюби Левескю. Вдигнах колене към гърдите си и ги обвих с ръце. Никога преди това не ми се е пикаело така неудържимо.

— Абсолютно прав си — отвърна Карл Декър, моят верен баща.

— А к-к'во шъ стане с жената, Карл? — попита Ал Латръп. Беше ужасно пиян. Вече можех да различа сянката му. Поклащаше се напред-назад сякаш гребеше в лодка, а не седеше край лагерния огън. — Т'ва искам да з-знам. Какк-кво шъ направиш с жената, която пуска ч-чужд мъж през задната врата. Хъ?

Ловджийският нож, превърнал се в копие започна да се движи бавно напред-назад. Баща ми рече:

— На такива чероките обикновено им цепят носовете. Смисълът на този обичай е да заприличат в лицето на минджи, та всички от племето да знаят какво ги е вкарало в бяля.

Пуснах колене и бавно плъзнах ръце към слабините. Сграбчих тестисите си, без да откъсвам поглед от огромния нож на баща ми,

който бавно се поклащаше. Коремът ми се свиваше от страшни спазми. Чувствах, че всеки миг ще се напикая в спалния чувал.

— Цепят им носовете, а? — рече Ренди. — Страхотна идея. По тая логика половината от жените на Плейсървил трябва да са със сцепени носове.

— Не и моята — отвърна с тих, почти кротък глас баща ми и смехът внезапно замря.

— Не, разбира се не, Карл — чу се притеснения глас на Ренди. — Ей, майната му. Айде, наздраве!

Сянката на тате надигна бутилката.

— Аз не бих й цепил носа — каза Ал Латръп. — Направо ще й пръсна главата.

— Право казваш — кимна Хюби. — Да прием за това.

Повече не можех да се сдържам. Изпълзях от спалния чувал и студения октомврийски въздух се впи в голите ми крака. Имах чувството, че пишката ми иска да се прибере обратно в тялото. Единственото, което се въртеше в главата ми — все още бях сънен и целият разговор ми се струваше като някакъв кошмарен съм, някакво странно продължение на историята със страшното чудовище, дете ме преследваше по улицата — беше споменът за това, че като бях малък обичах да се мушкам в леглото при мама, след като тате отидеше на работа и с нея си спяхме гушнати чак докато стане време за закуска.

Леден полъх, мрак, кървавочервен пламък, сенки като на богомолки. Не исках да съм тук, в тези пущинаци, на седемдесет мили от най-близкия град, в компания на пияни мъже. Исках да съм при мама.

Измъкнах се от палатката и баща ми обърна глава. Още стискаше в ръка ловджийския нож. Погледна ме, погледнах го и аз. Никога няма да забравя тази сцена — лицето на баща ми, покрито с червеникава брада, накривената ловджийска шапка и огромният нож в ръката му. Разговорът замря. Сигурно се чудеха каква част от него съм чул. Може би дори ги беше срам.

— Какво, по дяволите, искаш? — запита тате, прибирайки ножа в калъфа.

— Дай му нещо да пийне, Карл — обади се Ренди и всички избухнаха в смях. Ал дори тупна по гръб. Беше яко подпийнал.

— Имам пиш — рекох аз.

— Отивай тогава да пикаеш, какво чакаш? — каза тате.

Влязох в гората и се опитах да се изпикая. Дълго време не се получавахе. Имах чувството, че в долната част на корема се е наместила някаква гореща оловна топка. От студа пенисът ми се бе свил до размерите на нокът. Най-накрая лимонадата потече като огромен, буен водопад. Когато свърших, върнах се обратно в палатката и се пъгнах в спалния чувал. Никой от компанията не погледна към мен. Говореха за войната. Всички са участвали в нея.

Три дена по-късно, на последния ден от ловния излет, баща ми най-сетне докопа своята мечка. Уцели я точно в шията и тя се просна в миг на земята.

Приблжихме се бавно към нея. Баща ми се усмихваше щастливо. Той измъкна ножа от калъфа. Знаех какво ще се случи, знаех също, че едва ли ще се сдържа да не повърна, но нищо не можех да сторя. Той обкрачи огромното туловище, дръпна една от лапите назад и заби ножа. С едно-единствено движение разпори корема и червата се изсипаха на горската поляна. Обърнах се и избълвах закуската на тревата.

Когато се извърнах отново, той ме гледаше. Нищо не каза, но в очите му се четеше съжаление и разочарование. И друг път ги бях виждал там. Мълчах и аз. Но ако само можех, щях да му кажа: Не е това, което си мислиш.

Това беше първият и последният път, в който излязох на лов с баща ми.

ШЕСТА ГЛАВА

Докато Ал Латръп се ровичкаше из учебниците и упорито се правеше, че не ме познава, телефонът пред мис Марбъл иззвъня и тя ми се усмихна, сякаш с нея делихме някаква страхотна сексуална тайна.

— Сега вече можеш да влезеш, Чарли.

Изправих се.

— Дано продадеш тези учебници, Ал.

Той ми отвърна с нервна, объркана усмивка.

— Сигурен съм, че ще успея, ах-хъм, Чарли.

Минах по късия коридор, покрай огромния, вграден в стената сейф и бюрото на мис Марбъл. Точно пред мен имаше стъклена врата с надпис „ТОМАС ДЕНВЪР ПРИНСИПАЛ“. Влязох вътре.

Мистър Денвър четеше „Рог“ — училищният стенвестник. Беше висок мъж с мъртвешки бледо лице и лъскава, оплешивяла глава. Имаше дълги, кокалести ръце. Вратовръзката му беше разтегната, а горното копче на ризата — разкопчано. Кожата на лицето и шията му беше направо изтъркана от честото бръснене.

— Седни, Чарли.

Седнах и скръстих ръце. Много ме бива да скръствам ръце. Научил съм го от баща ми. През прозореца, непосредствено зад мистър Денвър, виждах далечния край на моравата. Намирахме се твърде високо, за да видя отсамния край, който дръзваше да се докосва до училищната стена. Това ме потискаше.

Мистър Денвър остави вестника и се облегна назад в креслото.

— Интересно е да се разбере какво мислят другите, а? — изсумтя той. Мистър Денвър е нашият водещ специалист по сумтене. Ако някога организират Национална среща по надсумтяване бих заложил всичките си пари на мистър Денвър. Отметнах падналия през очите ми кичур.

На бюрото имаше снимка на семейството на мистър Денвър. Всички имаха охранен и загладен вид, жена му дори беше малко

пухкавичка. Момчетата се бяха изпънали като струни, а момичетата естествено бяха руси.

— Дон Грейс ми предаде доклада си още миналия четвъртък и оттогава обмислям внимателно неговите изводи и препоръки. Всички ние осъзнаваме сериозността на проблема и дори решихме да го обсъдим с Джон Карлсон.

— Как е той? — запитах.

— Много добре. Мисля, че след около месец ще се върне на работа.

— Е, това поне е нещо.

— Така ли? — той се облеци към мен като гущер.

— Не съм го убил. Това поне е нещо.

— Да — мистър Денвър бе впил поглед в мен. — Съжаляваш ли, че не си успял?

— Не.

Той се наклони напред, придърпа стола си към бюрото, поклати глава без да откъсва очи от мен и поде:

— Трябва да призная, че съм неприятно изненадан от този разговор и твоето поведение, Чарли. Изненадан и натъжен. Занимавам се с деца от 1947 година, но все още, макар и рядко, се сблъсквам с неща, които не разбирам. Чувствам, че това, което предстои да ти кажа, е правилно и необходимо, но същевременно то ме кара да бъда нещастен. Защото, просто не мога да си обясня как може да се случи подобно нещо. През 1959 тук имахме един случай с едно доста умно момче, което преби от бой с бухалка за бейзбол своя съученичка. Впоследствие трябваше да го изпратим в поправителното училище в Саут Портленд. Единственото обяснение, което даде бе, че тя отказала да излезе с него. После само се усмихваше. — Мистър Денвър поклати глава.

— Не го взимай навътре.

— Какво?

— Не се мъчи да разбираш. Само ще си загубиш съня.

— Но защо, Чарли? Защо направи това? Божичко, операцията е продължила почти четири часа...

— Защо е въпрос в стила на мистър Грейс, — рекох му аз — нашият виден психоаналитик. При теб това е само красив увод към неизбежната церемония. А на мен всичките тия церемонии ми

писнаха. За мен това е лайнарска работа. Край. Или щеше да оживее или да умре. Той оживя. Това ме прави щастлив. А сега направи каквото смяташ, че е редно да се направи. И каквото вече сте решили с мистър Грейс. Но не се опитвай да ме разбереш.

— Чарли, разбирането е част от моята работа.

— Не съм длъжен да ти помагам в тая работа — казах. — Нека ти кажа нещо. Слушаш ли ме внимателно?

— Да.

Стиснах ръцете си в скута. Усетих, че треперят.

— Писнало ми е от теб и от мистър Грейс и от всички такива като вас. Дълго време се страхувах от вас и сега се страхувам, но вече се уморих и реших повече да не обръщам внимание на страха. Такъв съм си и нищо не мога да направя. Вашето мнение не струва пукната пара. Не ви бива да се справите с мен. Затова просто се отдръпнете от пътя ми. Предупреждавам ви. Не съм лъжица за вашата уста.

Последните думи почти ги изкрещях.

Мистър Денвър въздъхна.

— Така си мислиш ти, Чарли. Но не така повеляват законите на щата. След като изучих внимателно доклада на мистър Грейс, склонен съм да се съглася с него, че ти не осъзнаваш последствията от това, което си направил в класната стая с мистър Карлсон. Умът ти е разстроен, Чарли.

Умът ти е разстроен, Чарли. На такива чероките обикновено им цепят носовете... така че всички от племето да знаят какво ги е вкарало в беля.

Думите проехтяха в главата ми, сякаш идваха нейде от дълбините. Звучаха като рев на акула от морската бездна, като зловец потракване на челюсти. Думи със зъби и очи.

И тогава започнах да превъртам. Знаех, че е така, защото се чувствах точно както тогава, когато стана оная работа с мистър Карлсон. Ръцете ми спряха да треперят. Стомахът ми внезапно се успокои, цялото ми същество бе завладяно от неописуемо ледено спокойствие. Сякаш наблюдавах сцената от страни и тя вече не ме. Имах усещането, сякаш всеки миг ще литна.

Мистър Денвър отново бе подел дрънканиците си за адекватна педагогическа намеса и психиатрична консултация, но аз го прекъснах.

— Човече, що не вървиш на майната си.

Той спря и бавно остави доклада, който държеше в ръце.

— Какво? — рече той.

— На майната. Не съди, за да не бъдеш съден. Да има случаи на лудост във вашето семейство, мистър Денвър?

— Ще запазя спокойствие, Чарли — каза той с променен глас. — Няма да позволя да бъда въввлечен в...

— ... неморални сексуални действия — приключих вместо него. — Само ти и аз, съгласен ли си? Да се отдадем на удоволствието, приятелче. Първият, който свърши ще получи награда за спортни постижения. Можем да поканим и мистър Грейс, ако настояваш. Ще се редуваме.

— К-как...

— Ма ти не разбираш ли? Трябва да се разтоварваш от време на време. Дължиш си го, нали? Всеки има нужда от това, всеки има нужда да си го изкара на някого. Какво ми се правиш тука на Върховен съдия? Дяволи. Бесове в душите ни. Защо праснах това нежно момиче с бухалката, тц, тц, тц. Дяволът ме накара и аз съжаля-а-а-вам. Защо не си признаеш. Надървяш се само като си помислиш, че ще се гавриш с мен. Аз съм най-хубавото нещо в живота ти от 1959-та насам.

Гледаше ме с облещени очи. Стиснал го бях за гърлото, чувствах го и бях невероятно горд от това. От една страна искаше му се да ми се подиграе, не правим ли всички това с умопобърканите? Но от друга, не биваше да забравя, че работи с деца, а в тази работа правило номер едно е: НЕ ИМ ДАВАЙ ДА ТЕ НАДПРИКАЗВАТ — бъди пъргав в командите и затапващите реплики.

— Чарли...

— Не си прави труда. Това което искам да кажа е, че ми омръзна да мастурбират върху мен. За бога, мистър Денвър, бъди мъж. А ако не можеш да бъдеш мъж, поне си вдигни панталоните и бъди принципен.

— Млъквай! — изрева той. Лицето му беше почервеняло. — Имаш невероятен късмет, че живееш в прогресивен щат и ходиш в училище с прогресивни разбирания, млади човече. Иначе знаеш ли къде щеше да бъдеш сега? Щяха да ти треперят мартинките в някое поправително училище, с условна присъда за побой с тежка телесна повреда. Вече почти съм убеден, че там ти е мястото. Ти...

— Благодаря ти — казах.

Той се изцъкли разгневено в мен с огромните си сини очи.

— Благодаря ти, че се отнасяш към мен като към човешко същество, докато аз пикая на усилията ти. И това ако не е прогрес — кръстосах безгрижно крака. — Не искаш ли да си поговорим за времето, когато си учил педагогика в Университета с голямо У — и за гащичките, дето си скачал да ги ловиш по стриптийз-баровете?

— Устата ти е мръсна — каза той ядно, — а също и мислите ти.

— Майната ти — отвърнах и се изсмях.

Лицето му придоби морав оттенък, той се изправи бавно, сякаш имаше нужда от смазване, пресегна се през бюрото и сграбчи рамото ми в шепа.

— Трябва да имаш уважение — рече той. Самообладанието му най-сетне се бе пръснало като сапунен мехур и дори бе забравил за великолепното си сумтене. — Ти мръсно, малко копеленце, трябва да имаш уважение.

— Ако искаш мога да ти дам да ми цунеш задника — рекох аз. — Хайде, разкажи нещо за гащичките. Ще се почувстваш по-добре. Хвърли си гащичките! Хвърли си гащичките!

Той ме пусна и ръката му остана във въздуха, сякаш го бе ухапало бясно куче.

— Вън — чу се дрезгавият му глас. — Предай си учебниците и се разкарай от очите ми. От идущия понеделник влиза в сила твоето освобождаване от това училище и преместване в Грийнмантъл. Ще разговарям с родителите ти по телефона. А сега се разкарай. Гади ми се като те гледам.

Изправих се, разкопчах най-долните две копчета на ризата, извадих я от панталона и после си смъкнах ципа. Преди да успее да реагира разтворих широко вратата и се втурнах в приемната. Мис Марбъл и Ал Латръп бяха подели оживен разговор. И двамата подскочиха като ме зърнаха. Очевидно бяха разигравали великата американска учрежденска игра „ни чул, ни видял“.

— Спрете го — изхриптях аз. — Както си седяхме кротко и си говорехме за гащички и стриптийзи той изведнъж скочи през бюрото и се опита да ме изнасили.

Направо го блъснах от ръба на пропастта, като се има предвид, че се занимава с деца от двайсет и девет години и му оставаха само още десет до връчването на златния ключ от служебния кенеф. Той се

хвърли след мен, аз отскочих ловко и той се спря, едновременно разярен, засрамен и гузен.

— Повикайте някой да се справи с него — обадох се аз. — Веднъж успокои ли се, става съвсем приятен човек. — Хвърлих многозначителен поглед на мис Марбъл, намигнах ѝ и прошепнах: — Хвърли си гащичките, така ли беше?

След това блъснах външната врата на приемната и закрачих по коридора, като си оправях ризата. Имаше достатъчно време да ми каже нещо в отговор, но той предпочете да мълчи.

В този миг осъзнах, че той не може да каже нищо. Когато ставаше дума да обяви по радиоуредбата, че е време за обяд — там беше силата му. Но тук — тук нещата стояха по-иначе. Нападнал го бях точно с онова, от което най-много се страхуваше и естествено бе да се провали. Сигурно си е мислил, че разговорът ще протече с усмивки, ръкостискания и някоя и друга критична бележка по мой адрес в „Рог“, с която да се ознаменуват осемте недовършени срока в Плейсървилската гимназия. Каквото и да е очаквал, моето държане го завари свършено неподготвен. Такива неща се случват само в ония, богати на цветни снимки списания, дето никога не ги показваш на жена си. Остана да стои на прага, с парализирани гласни връзки и без думичка в главата. Едва ли някой от инструкторите в курса „Общуване с умствено увредено дете“ се е сетил да го предупреди, че душевно разстроения обикновено атакува на лична почва.

Едва ли щеше са сдържи гнева си още дълго. Това ще го направи опасен. Кой ги разбира по-добре от мен тия работи? Нуждаех се от надеждна защита. Бях готов за това, винаги съм бил готов, още от мига, когато реших да не позволявам на никой да си пъха носа в моите работи.

Дадох му всички шансове.

През целия път до стълбите очаквах да ме настигне и да ме сграбчи. Не жадувах за спасение на душата. Или бях подминал този момент, или никога не съм го достигал. Искях само признание... или може би някой да постави около мен предупредителни надписи, като че съм чулав.

Така или иначе — той не дойде.

И ми даде възможност да ме хване с всичка сила.

СЕДМА ГЛАВА

Слязох надолу по стълбите като си подсвирквах. Чувствах се чудесно. Понякога се случват такива неща. Когато всичко е от лошо по-лошо изведнъж умът ти обявява почивка и заминава за Флорида. И погледнеш ли зад гърба си ще видиш само заревото на моста, който току-що си изгорил.

На площадката на втория етаж се разминах с едно непознато момиче — закръглено, грозновато, с огромни очила с рогови рамки и дузина учебници в ръка. Обърнах се, обзет от ненадейно вдъхновение и погледнах след нея. Да, да. Погледната отзад можеше да е и мис Америка. Беше чудесно.

ОСМА ГЛАВА

Коридорът на първия етаж беше пуст. Жива душа не се виждаше. Единственият звук, който се чуваше беше тихото бръмчене на кошера, така характерно за всички училища, модерни, облечени в стъкло или пък стари и вмирисани на паркетин. От двете страни на коридора, изпънати като войници на парад, в безмълвен ред бяха подредени шкафчета.

Алгебра II се провеждаше в стая 16, но моето шкафче беше на другия край на коридора. Приблжих се и спрях пред него.

Моето шкафче. На вратата, върху етикет, който тук ни раздадоха беше изписано с моя почерк: ЧАРЛЗ ДЕКЪР. Всяка година през септември, при неизбежното преразпределяне на шкафчетата ни раздават тези етикети. Надписваме ги внимателно и после, преди да влезем в първия час от новата учебна година, ги залепваме. Ритуал стар и свят като Първото причастие. Спомням си, как една година на този ден Джо МакКенеди тръгна през тълпата с етикет, залепен на челото и лайнарска усмивка на уста. Първолаци с ярки жълти етикетчета на ризите го гледаха с неописуем ужас. Щях да си спускам топките от смях. Разбира се, за това светотатство бе наказан да остане след часовете, но за мен този ден остана паметен. Като се замисля сега, май такава беше цялата година.

Ето ме и мен, между РОЗАНА ДЕБИНС и КАРЛА ДЕНЧ, дето всяка сутрин се залива с няколко кофи розова вода, колкото да подпомогне закуската ми в нейния неизбежен възход обратно към устата.

Всичко това вече е минало.

Сиво, металическо шкафче, високо пет фута, заключено с катинар. Катинарите също ги раздаваха в началото на учебната година, заедно с етикетите. Моят катинар носеше гръмкото име „Титус“. Отключи ме, заключи ме. Аз съм Титус, твоето катинарче-другарче.

— Титус, дърт катанец такъв — прошепнах аз. — Титус, стари свалячо.

Протегнах ръка към Титус и за миг ми се стори, че ръката ми се пресяга през няколко хиляди мили, сякаш е снабдена с пружина, която се разтяга безкрайно и безболезнено. Цифрите от лицето на Титус ме гледаха безизразно, нито одобрително, нито пък осъдително и аз затворих за миг очи. Тялото ми потрепери, сякаш в могъщата хватка на някакви невидими ръце.

И когато отново отворих очи Титус вече беше в шепата ми. Бездната се бе затворила.

Училищните катинари обикновено са с прости комбинации. Моята комбинация беше наляво — шест, надясно — трийсет, и две завъртания назад до нулата. Титус бе по-популярен със своята сила, отколкото с интелекта си. Катинарът щракна и аз то извадих от халката. Стиснах го здраво, но не бързах да отворя вратата на шкафчето.

От дъното на коридора се носеше гласът на мистър Джонсън: „... а хесенейците, които били наемни войници, не горели от желание да влязат в бой, особено в тази далечна провинция, където не било изключено да срещнат смъртта и да не получат обещаната отплата...“

— Хесенейци — прошепнах аз на Титус. После го занесох при кошчето за боклук и го пуснах вътре. Гледаше ме от дъното с невинен поглед, сред смачкани листове от домашни и омазнени салфетки от сандвичи.

— „... не забравяйте, че хесенейците били най-добре обучените войници на Стария континент, истински машини за убийство...“

Наведох се, вдигнах катинара и го пяхнах в джоба на ризата и той се изду, сякаш носех пакет цигари.

— Имай го като едно на ум, Титус, ти стара машина за убийства — рекох му аз и се върнах обратно при шкафчето.

Отворих широко вратата. На пода, смачкан на топка се въргаляше спортният ми екип, редом с обвивки от шоколад, изсъхнала и потъмняла огризка от ябълка и чифт изтъркани черни чорапи. На стената висеше моето червено шушляково яке, а на рафтчето над него бяха нахвърляни учебници и тетрадки, с изключение, разбира се, на АЛГЕБРА II. „Гражданско право“, „Американско управление“, „Френски разкази и басни“ и „Здраве“ — с яркочервени корици, на които бяха изрисувани ученик и ученичка — хванати за ръка, а разделът за венерически заболявания бе прилежно залепен, след

анонимно гласуване на Училищния съвет. Реших да се заема най-напред именно с този учебник, продаден на училището, няма съмнение, от достопочтения мистър Ал Латръп, наша вяра и любов. Разтворих учебника някъде между „Солидните основи на храненето“ и „Правила за безопасност при плуване“ и го разкъсах на две. Оказа се лесно. И другите се оказаха лесни, с изключение на „Гражданското право“, някакво солидно, подшито издание още от 1946 година. Разпокъсаните страници натрупах на дъното на шкафчето. Непокътнати останаха само залепената на стената цветна снимка на Раquel Уелч (там си я оставих) и кутията от ловни патрони, която бях скрил зад учебниците.

Извадих кутията и се загледах в нея. Беше от „Уинчестър“, калибър 22, но вътре бях поставил други патрони, от чекмеджето на баща ми. Спомням си, че докато ги вадах от там, огромната еленска глава, която беше окачена на стената, ме гледаше укорително със своите блестящи, сякаш живи очи. Не й обърнах внимание. Пистолета намерих в друго чекмедже, под кутията с пликосе за служебна кореспонденция. Предполагам, баща ми отдавна е забравил, че пистолета се намира там. Всъщност, вече го няма. Сега е в джоба на якето ми. Извадих го и го пъхнах в колана. Не се чувствах като хесенеец. По-скоро като Бил Хикък — Дивия.

Напъхах патроните в джоба на панталона и извадих запалката. Беше от ония, прозрачните — „Скрипто“. Не пуша, но обичам да я нося със себе си. Запалих я, клекнах и подпалих боклуците на дъното на шкафчето.

Пламъците се прехвърлиха алчно от спортния екип, към салфетките от сандвич и шоколадовите опаковки, пламнаха изпокъсаните страници от учебниците, замириса остро и сладко на дим.

Реших, че тук съм си свършил работата и затворих вратата на шкафчето. През вентилационното отворстие над етикета с моето име можех да чуя как бушуват пламъците вътре. Само след минути мънички искри проблеснаха в мрака зад отвора, сивата боя на шкафчето се напука и започна да се люпи.

От стаята на мистър Джонсън излезе някакъв дребосък, със зелен пропуск за тоалетната в ръка. Той погледна дима, който излизаше от вентилационния отвор на шкафчето, погледна към мен и

затича по коридора към тоалетната. Мисля, че не видя пистолета. Иначе щеше да тича още по-бързо.

Отправих се към стая 16. Спрях се пред вратата, стиснал дръжката в ръка и погледнах назад. Димът бълваше от отворите на шкафчето, вратата се беше издула и потъмняла. Етикетът с моето име бе станал тъмнокафяв. Бас държа, че никой не би могъл вече да прочете написаното на него име.

Главата ми беше празна — освен нормалния фон, като оня, който се чува ако надуете докрай радиото между отделните станции. Умът ми се беше подчинил на новата сила — сега в него се разпореждаше и нареждаше своето каре аса малкият човек с наполеоновата шапка.

Обърнах се и отворих вратата на стая 16. Бях изпълнен с надежда, но не знаех за какво.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— ... както сами виждате, дори ако увеличим числото на променливите величини, самата аксиома остава непроменена. Например...

Мисис Ъндерууд вдигна очила и ме погледна строго.

— Имате ли пропуск от канцеларията, мистър Декър?

— Да — отвърнах аз и измъкнах пистолета от колана. Дори не бях сигурен дали е зареден, докато не гръмна. Застрелях я право в главата. Сигурен съм, че така и не разбра какво става. Тя се строполи на бюрото и след това се претърколи на пода със същото строго изражение на лице.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Здравомислие:

Цял живот можеш да си повтаряш, че животът е логичен, животът е прозаичен, животът е разумен. Най-вече разумен. И струва ми се е именно такъв. Имал съм достатъчно време да мисля по този въпрос. Непрестанно се връщам към предсмъртното заключение на мисис Ъндерууд: „Така че, дори ако увеличим числото на променливите величини, самата аксиома остава непроменена“.

Наистина вярвам в това.

Мисля, следователно съществувам. Бръсна се, следователно имам брада. Жена ми и детето пострадаха тежко при автомобилна катастрофа — и затова се моля. Всичко това е логично, всичко е разумно. Живеем в най-добрия от всички възможни светове, от една страна ти пъхат „Кент“, от друга те преследват с „Будвайзер“, а легнеш ли пред телевизора и хоп — почва шоуто. Наслаждавай се на гладко смазания механизъм на Вселената. Логика и здрав разум. Истински — както се казва в рекламата за „Кока кола“.

Но както добре знаят „Уорнър брадърз“, Джон Д. МакДоналд и службата по почистване на канали в Лонг Айлънд, зад всяко щастливо лице на Джекил, се крие мрачният лик на мистър Хайд, от другата страна на огледалото. А той не е чувал нито за молитви, нито за логика, нито за Вселена. Погледни се отстрани в огледалото и ще видиш лицето си, преобърнато зловещо наопаки, лявото — дясно, дясното — ляво, едната половина — смахната, другата — разумна. Тази граница между светлината и мрака астрономите наричат терминатор.

Неразумната половина крещи, че Вселената има логиката на малко дете, облечено в карнавален каубойски костюм от празника на Все светии, чийто черва са разпилени и примесени със стъпкани бонбони на няколко мили, по протежение на шосе № 95. Това е логиката на напалма, параноята, на бомбата със закъснител, скътана в куфара на някой щастлив арабин, на зловещо дебнещия рак. Логика,

която сама поглъща себе си. Която твърди, че животът е като завързана на прът маймуна, че животът се върти истерично и безсмислено като монета, хвърлена за да се види кой ще плати обяда.

Никой не поглежда към тази половина, освен ако не му се наложи и съвсем оправдано. Човек се сблъсква с нея като се качи на стоп и шофьорът, лъхащ на алкохол, започне да дрънка за това как го мами жена му, когато някой перко реши да изпостреля всички деца, яхнали велосипеди в Индиана, или пък когато собствената ти сестра рече: „Ще прескоча за минутка до магазина, батко.“ и миг по-късно научаваш, че са я сгазили на улицата. Откриваш тази половина, когато чуеш баща ти да казва, че е готов да сцеди носа на своята родна майка.

Животът е като рулетка, но побеждава онзи, който твърди, че цялата игра е една голяма измама. Няма значение колко числа участват, принципът на тази малка, безупречно бяла топка остава непроменен. И не казвайте, че това е безумие. Това е съвсем логично и разумно.

Този чудат принцип не важи само навън. Той е в нас, във всеки миг, расте във вътрешния мрак като някаква гигантска вълшебна гъба. Наречете го „Чудовището в клетката“. Или „Обяд отнесен от вихъра“. Може и „Приспивните песни на смахнатите“. За мен, той е моят личен динозавър, огромен, лигав, тъп, препъващ се във вонящото блато на моето подсъзнание в търсене на дупка, където да се свре.

Но това съм аз, а исках да ви разкажа за тях — синеоките любимци на учителите, дете прескачат до магазина за мляко и се озовават във вихъра на някой въоръжен грабеж, при това в ролята на участници. Такива като мене са като зърно за вестникарската мелница. Хиляди репортери из всички кътчета на страната мечтаят да попаднат на дирите ми. В новините по телевизията ще ми отделят поне петдесет секунди, в „Тайм“ — най-малко две колонки. А ето ме, стоя пред вас и продължавам да твърдя, че съм напълно с всички си. Може някое от колелцата да се е поразтропало малко, но като цяло механизмът си трака нормално. Благодаря за вниманието.

Та, за тях. Как ги разбирате тях? Не мислите ли, че трябва да поговорим за това?

— Имате ли пропуск от администрацията, мистър Декър? — запита ме тя.

— Да — отвърнах аз и измъкнах пистолета от колана. Дори не бях сигурен дали е зареден, докато не гръмна. Застрелях я право в

главата. Сигурен съм, че така и не разбра какво става. Тя се строполи на бюрото и след това се изтърколи на пода със същото строго изражение на лицето.

Аз съм здравомислещият. Аз съм крупното, аз съм този, който хвърля топката срещу посоката, в която се върти рулетката. Мъжът, който залага всичките си пари на четно/нечетно, жената, която залага на червено/черно... какво мислите за тях?

Едва ли в такъв кратък период от време можем да разберем смисъла на нашето съществуване, времето между експлозията в цевта и проникването на куршума в плътта, между момента на удара и настъпването на мрака. Сляпата, подсъзнателна реакция не е най-подходящият отговор.

Застрелях я, тя падна и след това настъпи един неописуем миг на безмълвие, безкраен период от време, в който всички гледахме как се върти топката, как подскача и потропва, как проблясва за миг на светлината, мярва се ези и тура, червено и черно, четно или нечетно.

Струва ми се, че този миг отмина. Повярвайте, наистина мисля така. Но понякога, в мрака ме завладява чувството, че мигът продължава, че колелото все още се върти и че всичко останало е само сън.

Как ли се чувства самоубиецът, който лети надолу от скалата? Сигурен съм, че усещането е напълно разумно. Иначе защо ще крещят, докато падат?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако някой в онзи миг, бе изкрещял нещо мелодраматично, нещо като: „О, божичко, той ще ни избие!“, всичко щеше да свърши още тогава. Хората щяха да се разбягат като подплашени овце, някой по-агресивен като Дик Кийни например, щеше да ме халоса с учебника по алгебра по главата, спечелвайки автоматично ключът от града и наградата за гражданска доблест.

Но никой не отрони нито дума. Всички седяха мълчаливо, вперили изумени погледи в мен, сякаш току-що им бях съобщил, че знам как да ги вкарам в петък на вечерната прожекция на плейсървилското автокино.

Хлопнах вратата, прекосих класната стая и седнах зад бюрото.

Едва тогава Ирма Бейтс разцепи тишината с ужасен пресипнал писък като на пуяк, когото колят в навечерието на Деня на благодарността. Но вече беше късно, за останалите този безкраен миг бе възможност да надникнат отвъд тънката граница между живота и смъртта. Никой не поде писъка ѝ и тя спря, сякаш засрамена, че си е позволила да изпищи по време на урок, независимо от извънредните обстоятелства. Някой шумно си прочисти гърлото. От последните чинове се разнесе едно високо и леко осъдително „Хъм!“. Джон Дейно, по прякор „Свинарника“ се свлече кротичко от чина и тупна на пода в безмълвен припадък.

Очите на всички останаха вперени в мен.

— На това — рекох аз с меден гласец, — му викат „да те хванат бесните“.

В коридора се разнесоха стъпки и някой се поинтересува на висок глас дали не е станала експлозия в кабинета по химия. Отговорът беше заглушен от писъка на пожарната аларма. Половината от децата в класната стая скочиха по навик, придобит от дългите тренировки.

— Всичко е наред — успокоих ги аз. — Заради моето шкафче е. Гори. Запаших го, искам да кажа. Сядайте.

Децата седнаха покорно. Хвърлих поглед на Сандра Крос. Седеше на третия ред, от другата страна и съвсем не изглеждаше уплашена. Изглеждаше такава, каквато си беше. Едно изключително вълнуващо Добро момиче.

На тревата отвън се тълпяха ученици от другите класове, можех да ги видя през прозореца. Катеричката, разбира се, си беше отишла. Катеричките хич не ги бива за зяпачи, когато нещо се случи.

Вратата се отвори с трясък и аз вдигнах пистолета. Мистър Ванс надникна да види какво става.

— Пожарна тревога — обяви той. — Всички... къде е мисис Ъндерууд?

— Махай се — казах аз.

Той се облеци в мен. Имаше тлъсто лице и прилежно, късо подстригана коса. Изглеждаше сякаш някой художник-пейзажист се е трудил върху главата му с ножици за подрязване на храсти.

— Какво? Какво каза?

— Вън — гръмнах в него, но не уцелих. Куршумът отскочи от рамката на вратата и го посипа с трески.

— Исусе! — изпъшка някой от предните чинове.

Мистър Ванс не разбра какво става. Мисля, че всъщност никой не разбираше. Това ми напомни за една статия, която бях чел — за последното голямо земетресение в Калифорния. В нея се разказваше за една жена, която тичала из разпадащата се къща и крещяла на мъжа си, че тоалетната им се е запушила.

Мистър Ванс реши да започне отначало.

— В сградата има пожар. Моля, вс...

— Чарли има пистолет, мистър Ванс — рече Майк Гевин с глас, сякаш обсъждаше предстоящите промени на времето. — Мисля, че ще е по-добре...

Вторият куршум го уцели в гърлото. Кожата му се пръсна като вода, в която хвърляш камък. Той направи крачка назад, хвана се за гърлото и падна на пода.

Ирма Бейтс изпищя отново и пак никой не последва примера ѝ. Ако на нейно място беше Керол Грейнджър щеше да е пълно с последователи, но кой дава пет пари за гласа на бедната Ирма Бейтс? Тя дори си няма приятел. Пък и останалите бяха прекалено заети да не изпуснат затихващите потрепвания на мистър Ванс.

— Тед — обърнах се към Тед Джонс, който седеше най-близо до вратата. — Затвори и заключи.

— Ти знаеш ли какво правиш? — запита Тед. Гледаше ме с някаква смесица от презрение и отвращение.

— Все още не знам всички подробности — отвърнах. — Но все пак, бъди така добър да затвориш и заключиш.

В коридора, някой извика гръмогласно:

— Димът излиза от едно шкафче! Ей, Пит Ванс изглежда е направил сърдечен пристъп! Някой да донесе вода! Повикайте...

Тед Джонс стана, хлопна вратата и я заключи. Беше високо момче, носеше изтрети „левиски“ и зелена камуфлажна риза с широки джобове. Изглеждаше чудесно. Винаги съм го харесвал, макар да не се движехме в една и съща среда. Караше „Мустанг“, миналогодишния модел, който му бе дал баща му и никога не плащаше за паркинг. Носеше косата си сресана назад и макар това да бе малко старомодно сигурен съм, че именно неговия лик изникваше в душата на Ирма Бейтс, когато в малките часове се прокрадваше в кухнята за някоя поедра краставица. Че дори името му бе типично американско — Тед Джонс. Баща му беше вицепрезидент на Плейсървилската Спестовна Банка.

— А сега? — попита смутено Хармън Джексън.

— М-м — поставих отново пистолета на бюрото. — Някой да се опита да свести Свинарника. Инак ще си изцапа ризата. Искам да кажа — ще я изцапа още повече.

Сара Пастерн се кикоти истерично и запуши устата си с ръка. Джордж Яник, момчето което седеше до Свинарника клекна и започна да го пляска по бузата. Не след дълго Свинарника отвори очи, изпъшка и рече:

— Той застреля Дъртата читанка.

Разнесоха се още няколко истерични кикота. Цъфваха на различни места в стаята като пуканки. Това беше един от популярните прякори на мисис Ъндерууд, другият, не по-малко известен бе Сю Двущевката.

Свинарника се отпусна тежко на местото си, завъртя очи и се заплака.

Някой започна да блъска по вратата, да натиска дръжката и да крещи:

— Ей, ей, вие там!

По гласа ми заприлича на мистър Джонсон, дето одева така сладкодумно разказваше за хесенейците. Вдигнах пистолета и пуснах един куршум през покритото с арматурно стъкло прозорче на вратата. Куршумът мина на сантиметър от главата на мистър Джонс, оставяйки кръгла дупка в стъклото и мистър Джонс изчезна от полезрението ни като ударена от торпедо подводница. Целият клас (вероятно с изключение само на Тед) проследи тази сцена с жив интерес, сякаш като по чудо всички се бяха озовали на ужасно интересен филм.

— Някой вътре има пистолет! — извика мистър Джонс и запълзя шумно по коридора. Пожарната аларма продължаваше да пици тревожно.

— А сега? — попита отново Хармън Джексън. Беше дребно момче, лицето му почти непрестанно бе озарено от радушна усмивка, но сега имаше объркан вид, сякаш се бе загубил на сред океана.

Не можах да измисля подходящ отговор и предпочетох да замълча. Навън, децата бяха като развълнуван кошер, ръцете им сочеха към прозореца на стая 16, очевидно мълвата бе стигнала и до тях. Не след дълго учителите започнаха да ги избутват към физкултурния салон, на другия край на гимназията.

Внезапно зави сирената от покрива на градската управа, извивайки в истерични кръгове нагоре-надолу.

— Сякаш е дошъл краят на света — каза с тих глас Сандра Крос. Нямах подходящ отговор и за това.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Никой не проговори в следващите няколко минути. Слушахме воя на приближаващите се пожарни. Децата ме гледаха, а аз гледах тях. Може би в този миг все още биха могли да избягат, но кой знае защо не го направиха. Защо не побягнаха, Чарли? С какво ги задържа? Хората продължават да ме питат за това, страхливо, сякаш имам очи на демон. Не им обръщам внимание. Предпочитам да не говоря за онова, което се случи през тази злополучна сутрин в стая 16. Ще ме разберат ли, ако им кажа, че децата са привикнали с насилието — юмручните схватки във физкултурния салон, боксовите мачове в Луистън, тупаниците по телевизията, убийствата по филмите. Поне половината от децата в нашия клас присъстваха, когато едно момиче заля свещеника с пилешка супа пред близката закусвалня. Убийството на Дъртата читанка бе само една брънка в тази безкрайна верига от насилие.

Не искам да кажа, че прехвърлям вината, не, не съм тръгнал на кръстоносен поход срещу насилието. Искам само да ви уверя, че то е ежедневие в живота на американските деца — както истинското така и измисленото. По-скоро, мислех си за това как ще бъде посрещнатата мълвата: „Ей, чухте ли, Чарлз Декър го прихванали бесните?“, „Ами! Така ли?“, „Да, бе. Аз бях там! Беше все едно да гледаш на живо «Бони и Клайд», само дето Чарли е с пъпки и не продаваха пуканки!“

Сигурен бях, децата съзнаваха, че те самите са в пълна безопасност. Повече ме интересуваше дали, макар и подсъзнателно, се надяват да видят как пръскам поне още един-два черепа? Към воя на пожарната се присъедини друг, по-висок и идващ по-отблизо. Не бяха ченгетата. Вероятно някой беше извикал линейка. Все се надявам, че ще настъпи денят, когато всичките тези средства за бързо реагиране при бедствия, ще престанат да всяват с ужасния си вой допълнителна паника в душите на бедните хорица, към които са се запътили. И като избухне пожар, или стане катастрофа, или се яви някакво бедствие, като мен например, всичките тези червени, сини и бели таратайки ще се отправят без много бързана към сцената на драмата, под

акомпанимента да речем на някое кротко подрънкващо банджо — „Зовът на банджото“, в изпълнение на „Дарктаунските побойници“.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ония от пожарната команда изглежда бяха решили, че не бива да жалят сили след като става дума за Плейсървилската гимназия. Пръв, на площадката пред училището се появи шефът на пожарната, седнал зад волана на един носещ се с бясна скорост синкав „Форд Пинто“. Следваше го първата пожарна, обкичена със стълбички и всевъзможни приспособления, а отзад идваха още две коли с помпи.

— Ще ги пуснеш ли да влязат? — попита Джек Голдман.

— Пожарът е навън в коридора — рекох аз. — Не тук.

— Заклучи ли вратата на шкафчето? — обади се Силвия Рейгън. Беше едро, русо момиче, с големи, отпуснати гърди и доста развалени зъби.

— Да.

— Значи почва се.

Марк Гевин внезапно се изкикоти, сочейки към тичащите напред-назад по моравата пожарникари.

— Бива си ги. Двама дори се сблъскаха.

Падналите на земята пожарникари се надигнаха и започнаха да оправят усуканите маркучи. Тъкмо когато бяха готови да се хвърлят самоотвержено в горящия пъкъл, срещу тях изскочиха две костюмирани фигури. Едната принадлежеше на мистър Джонсън, Човекът-подводница, а другата на мистър Грейс. И двамата се заеха усилено да обясняват нещо на шефа на пожарната служба.

От спрелите коли мигом бяха развити дълги брезентови маркучи с блестящи металически наконечници, които пожарникарите изтеглиха към входа на училището. Шефът на пожарната служба се обърна и извика:

— Спрете!

Пожарникарите замряха нерешително наред поляната, а металните наконечници се поклащаха комично пред тях като изваяни от мед фалоси.

Шефът на пожарната се обърна и продължи разговора с мистър Джонсън и мистър Грейс. Мистър Джонсън сочеше с ръка към стая 16. Миг по-късно към тях се присъедини и Томас Денвър, по прякор „Високо остригания врат“. Всичко това ми заприлича на трениорско прекъсване в последната третина на хокеен мач.

— Искам да си ида вкъщи! — провикна се с обезумял поглед Ирма Бейтс.

— Не ти се урежда въпроса — отвърнах аз.

Шефът на пожарната отново подкани към действие своите верни рицари, мистър Грейс поклати ядосано глава и го потупа по рамото. Шефът се обърна и каза нещо на Денвър. Денвър кимна и се затича към главния вход.

На свой ред и шефът поклати глава, приближи се към Форда и измъкна от задната седалка един доста приятен на външен вид мегафон. Басирам се, че в пожарната служба се изтрепват кой да се уреди да говори с това нещо. Днес обаче, на везните бяха натезжали началническите нашивки. Той вдигна мегафона и го насочи към тълпата зяпащи ученици.

— Моля, отдалечете се от сградата. Повтарям. Ако обичате, отдалечете се от сградата. Отдръпнете се по посока на отбивката за магистралата. Отдръпнете се по посока на отбивката за магистралата. Скоро ще дойдат да ви приберат автобуси. Училищните занятия се преустановяват до...

Чу се кратко, неуверено изпращяване.

— ... до края на деня. Сега, ако обичате, отдалечете се от сградата.

Група учители наобиколиха децата и ги поведоха към отбивката за магистралата. Всички ръкомахаха и говореха оживено. Потърсих с очи моя приятел Джо МакКенеди, но не се виждаше никъде.

— Може ли да си пишем домашните? — запита с треперещ глас Мелвин Томас. Избухна всеобщ смях. После всички се огледаха изненадано.

— Стига да искаш — помислих за миг и добавих: — Ако на някой му се пуши, може да запали.

Няколко души мигом пъхнаха ръце в джобовете. Силвия Рейгън, дама с маниери, извади от чантата си смачкано пакетче „Камел“ и запали една цигара с обигран жест. После протегна небрежно крака,

без да се грижи за онова, което се разкриваше под полата ѝ. Личеше, че ѝ е гот.

— Ако някой иска да се премести при свой приятел или приятелка, да се чувства свободен. Само не се опитвайте да ме нападате, или да избягате от стаята.

Без много шум и излишна суетня няколко деца побързаха да се прехвърлят при своите приятели, но повечето останаха по местата си. Мелвин Томас бе отворил учебника по алгебра, но изглежда не му се отдаваше да се концентрира върху написаното. Той вдигна глава и се облещи в мен със стъклен поглед. От радиоуредбата се разнесе тихо прашене. Някой я беше включил отново.

— Ало — чу се гласът на Денвър. — Ало, стая 16.

— Здравсти — рекох аз.

— Кой си ти?

— Чарли Декър.

Настъпи продължителна пауза. Най-сетне:

— Какво става там при вас, Декър?

Обмислих отговора.

— Мисля, че съм полудял — рекох аз.

Още по-продължителна пауза. Най-накрая, почти риторично:

— Какво си направил?

Махнах с ръка на Тед Джонс. Той ми отвърна с вежливо кимване.

— Мистър Денвър?

— Кой говори?

— Тед Джонс, мистър Денвър. Чарли има пистолет. Държи ни за заложници. Той застреля мисис Ъндерууд. Струва ми се, че мистър Ванс също е убит.

— Сигурен съм, че е така — добавих аз.

— Ох — каза Денвър.

Сара Пастерн се изкикоти отново.

— Тед Джонс?

— Слушам ви — каза Тед. Гласът му звучеше компетентно, но някак незаинтересовано. Направо да му се възхити човек.

— Освен теб и Декър кои други са в класната стая?

— Само за секунда — намесих се аз. — Ще направя проверка. Почакайте.

Извадих зеления бележник на мисис Ъндерууд и го отворих.

- Втори срок, нали?
- Да — обади се Корки.
- Окей. Започваме. Ирма Бейтс?
- Искам да си отида у дома! — изкрещя оглушително Ирма.
- Тук — рекох аз. — Сюзън Брукс?
- Тук.
- Нанси Каскин?
- Тук.

Така продължих до края на списъка. Двадесет и девет имена и само един отсъстващ — Питър Франклин.

— Питър Франклин застрелян ли е? — попита тихо мистър Денвър.

— Сгащи го дребната шарка — обади се Дон Лорди. Това предизвика нова вълна от смях.

- Декър?
- Да.
- Ще ги пуснеш ли да си вървят?
- Не точно сега.

— Защо? — ужасна тревога и загриженост се долавяше в гласа му и за миг изпитах съжаление към него. Но бързо го преодолях. Това е като при големите залагания на покер. Ето го съперникът, който след като цяла нощ е печелил и е натрупал камара от чипове пред себе си, внезапно започва да губи. И то не по малко, а наведнъж и на човек му се прищява да го съжали — него и неговата разпадаща се империя. Но или трябва да го довършиш, или да си готов да получиш един по ченето.

Така че аз му рекох:

- Още не сме свършили тук.
- Какво означава това?
- Това означава да си затваряш плювалника — срязах го аз.

Керол Грейнджър изцъкли очи.

- Декър...
- Наричай ме Чарли. Така ми викат приятелите.
- Декър...

Вдигнах ръка и кръстосах пръсти.

- Ако не ми казваш Чарли ще застрелям някого.

Пауза.

— Чарли?

— Така е по-добре. — На последния чин Майк Гевин и Дик Кийни едва прикриваха усмивките си. Някои от останалите дори не си правеха труда да ги прикриват. — Ти ще ме наричаш Чарли, а аз тебе — Том. Съгласен ли си, Том?

Дълга, дълга пауза.

— Кога ще ги пуснеш, Чарли? Нищо не са ти сторили.

Пред училището бавно зави черно-бяла полицейска кола. Колата спря на средата на улицата и Джери Кесерлинг, който през 1975 година бе заместил Уорън Талбот на поста шериф, след като Уорън се оттегли за вечна почивка в градските гробища, се зае да регулира движението по пътя за езерото Оак Хил.

— Чуваш ли ме, Чарли?

— Да. Но не мога да ти отговоря. Не знам отговора. Предполагам, че ще довтасат още ченгета.

— Мистър Уулф ги повика — каза мистър Денвър. — Скоро работата ще стане дебела, Чарли. Сигурно ще се наложи да използват сълзотворен газ и... Чарли, защо трябва да усложняваш живота на твоите съученици, пък и твоя?

— Том?

— Какво? — почти злобно.

— Вдигай си костеливия задник и да им кажеш, че в мига, в който изстрелят насам сълзотворен газ или нещо друго, ще ги накарам да съжالياват. Кажи им, да не забравят кой кара колата.

— Но защо? Защо правиш всичко това? — гласът му бе изпълнен с гняв, безсилие и уплаха.

— Не зная, — отвърнах аз — но каквото и да е, ще е по-интересно отколкото да скачаш подир гащичките, Том. Не го взимай навътре. Всичко, което искам от теб е да изприпкаш на двора и да им предадеш, каквото ти казах. Ще го сториш ли, Том?

— Нямам избор, нали?

— Така е, прав си. Нямах никакъв избор. Има и още нещо, Том.

— Какво? — запита нерешително той.

— Както сигурно вече си разбрал, аз никак не те обичам, макар че до момента ти е било през оная работа. Но сега вече не сме в шибания ти кабинет, Том. Разбра ли? Не съм някаква си папка, която трябва да затвориш в три след обед. Разбра ли? — гласът ми бе

пераснал в истеричен крясък. — РАЗБРА ЛИ МЕ ДОБРЕ, ТОМ? ОСЪЗНА ЛИ ВЕЧЕ ТОЗИ ПРОСТ ФАКТ ОТ ЖИВОТА?

— Да, Чарли — отвърна той с помръкнал глас — Разбрах.

— Не, все още не си го разбрал, Том. Но скоро ще го разбереш. Още преди залез-слънце ще започнеш да осъзнаваш разликата между хората и хартийките в папката, между това да си вършиш работата и да те изработват. Какво мислиш за това, Томи, мой човек?

— Мисля, че умът ти е разстроен, Декър.

— Искаш да кажеш, че съм се побъркал, нали, Чарли? Това ли искаше да кажеш?

— Да.

— Кажи го, тогава.

— Мисля, че си се побъркал, Чарли — каза той с механичния тон, с който повтарят малките деца.

Денвър прочисти гърло, сякаш имаше още нещо да каже и след това радиоуредбата бе изключена. Из стаята се разнесе тих шепот. Плъзнах поглед по лицата им. Очите им бяха хладни, някак безстрастни (казват, че така било при шок, носиш се надолу към бездната като катапултирал пилот на боен самолет, умът ти отказва да работи и единственото, което можеш да правиш е да се надяваш, че парашутът най-сетне ще се отвори) и в главата ми прокънтя някакво полузабравено стихче от читанката:

*„Учителко любима, звънеца натисни,
урокът нов във клас ни прочети,
та тръгнем ли за вкъщи, да знаем, че и днес,
познанията нови научили сме с чест.“*

Чудех се какво ли са научили днес, какво ли съм научил аз. Жълтите училищни автобуси се бяха подредили на шосето и децата се готвеха да се върнат към домашните дребните домашни радости — телевизия, музика. Ала в стая 16 урокът още не бе приключил.

Почуках с дръжката на пистолета по катедрата. Шумът в стаята утихна. Всички ме загледаха внимателно, както аз ги бях гледал досега. Съдия и съдебни заседатели, или съдебни заседатели и обвиняем? Едвам се сдържах да не се изкикотя.

— Така, — заговорих аз — вече всички са подушили лайното. Мисля, че е време малко да си поприказваме.

— Очи в очи? — това беше Джордж Яник. — Само ти и ние?

Имаше интелигентно лице и никак не изглеждаше уплашен.

— Да.

— Тогава по-добре да изключиш радиоуредбата.

— Затваряй си устата, копелдак такъв! — процеди през зъби Тед Джонс. Джордж го погледна обидено.

В настъпилата неловка тишина аз се изправих и превключих уредбата от „ПРИЕМАНЕ-ПРЕДАВАНЕ“ на „ПРИЕМАНЕ“.

Върнах се и отново седнах. После кимнах на Тед.

— Вече ми бе дошло наум — излъгах го аз. — Не бива да му се сърдиш.

Тед не отговори, но продължаваше да ме разглежда със странна усмивка, сякаш се чудеше какъв ли вкус ще имам ако ме схруска.

— Добре — обърнах се аз към класа. — Може и да съм се побъркал, но това не значи, че ще застрелям някого само защото си приказва откровено с мен. Повярвайте ми. Не се страхувайте, говорете каквото ви дойде наум. Само, разбира се, не приказвайте всички заедно — едва ли това щеше да е проблема. — Айде направо да хванем бика за рогата, как мислите, дали наистина мога да застрелям някой от вас?

Няколко души ме погледнаха стреснато, но никой не посмя да отговори.

— Добре. Защото искам да ви кажа, че нямам такова намерение. Смятам просто да си поседим и всеки да си каже, каквото му е на душата.

— Да, ти направо ѝ извади душата на мис Ъндерууд — каза Тед. Все още се усмихваше със своята странна усмивка.

— Трябваше. Знам, че ви е трудно да го разберете, но... трябваше. Просто така се получи. И с мистър Ванс също. Но искам всички да сте спокойни. Нямам намерение да продължавам с кървавата баня, така че отпуснете се.

Керол Грейнджър бавно вдигна ръка. Кимнах ѝ. Умът ѝ сечеше като бръснач. Председател на класа и ненадминат майстор на разработки от типа на: „Нашата отговорност към черната раса“ или „Надежди за бъдещето“. Без съмнение вече ѝ пазеха място в един от

ония девически колежи, дето човек все се чуди колко девици всъщност са останали вътре. Що се отнася до мен — нямах нищо против нея.

— Кога ще можем да си тръгнем, Чарлз?

Въздъгнах уморено и вдигнах рамене.

— Ще трябва да почакаме и да видим какво ще стане.

— Но мама сигурно е уплашена до смърт!

— Защо? — попита я Силвия Рейгън. — Нали знае къде си?

Избухна смях. Само Тед Джонс не се смееше. Казах си, че трябва да внимавам с него. От лицето му не слизаше тази жестока, дивашка усмивка. Очевидно гореше от желание да се прояви. Но защо? Носът ли го сърбеше за слава или какво? Може би желанието да изпъкне — героят, който се хвърля безразсъдно в пламъците? Не беше много в негов стил. Глуповатия хубавец — това по-скоро ми се струваше да е стилът на Тед Джонс. Тед е единственият човек, който познавам, напуснал футболния отбор след три поредни блестящи представяния. Момчето дето завежда спортния отдел в училищния вестник го нарече „най-добрия защитник, който някога е имало Плейсървилското училище“. Докато един ден не напусна отбора — ненадейно, без никакво обяснение. За всеобщо удивление. А още по-удивително бе, че популярността му след случая не намалая нито на йота. Шансовете му да бъде избран за Ученик на годината бяха по-високи от всякога. Левият защитник Джо МакКенеди, веднъж сподели с мен, че единственото що-годе смислено обяснение, което Тед дал пред вбесения отбор за случая било, че играта футбол му се виждала много тъпа и че той (Тед) смятал, че има много по-приятни начини да убиеш времето. Сега вече разбирате защо го уважавам, но проклет да съм ако знам какво имаше против мен. Може би ако разполагах с повече време щях да открия, но събитията се развиваха главоломно.

— Луд ли си? — попита ме ненадейно Хармън Джексън.

— Мисля, че съм луд — рекох му аз. — Всеки, който убива безпричинно е луд.

— Тогава, ще е по-добре да се предадеш — каза Хармън. — Може би ще могат да ти помогнат. Да те заведат на лекар. Нали разбираш?

— Искаш да кажеш, при някой такъв като Грейс? — попита Силвия. — Божичко, какъв извратен тип! Трябваше да разговарям с него след като хвърлих мастилница по дъртата лейди Грийн. През

цялото време се мъчеше да надзърне под полата ми и все насочваше разговора към моя сексуален живот.

— Не че е кой знае колко бурен — подхвърли Пат Фицджералд и това отново предизвика смях.

— Не си пъхай гагата, където не ти е работа — срязва го ядно Силвия, хвърли цигарата на пода и я смачка с крак.

— Та какво смяташ да правиш? — попита Джек Голдман.

— Да гледам как превъртам — отвърнах аз. — Нищо повече.

На далечния край на моравата беше спряла втора полицейска кола. Можех да се басирам, че третата е отскочила пътъом до закусвалня „Младежка“ да попълни запасите от кафе и сандвичи. Денвър разговаряше с някакъв офицер от щатската полиция, облечен в син панталон и полувоенна риза. Горестно на разклоняването, Джери Кесерлинг пушна няколко частни автомобили да приберат децата си. Колите се спряха само за миг и потеглиха отново. Мистър Грейс разговаряше с непознат мъж облечен в скъп костюм. Пожарникарите се бяха струпали на група, пушеха и чакаха някой най-сетне да им нареди да угасят пожара или да си ходят вкъщи.

— Има ли всичко това нещо общо с побоя на Карлсон? — попита Корки.

— Откъде да знам има ли или няма? — отвърнах раздразнено. — Ако знаех какво ме кара да го правя, най-вероятно въобще нямаше да го правя.

— Причината е в твоите родители — рече Сюзън Брукс. — Само в родителите ти е причината.

Тед Джонс издаде подигравателен звук.

Погледнах я, изненадан. Сюзън Брукс беше едно от онези момичета, които никога не започват първи разговора и учителите все трябва да ги подканят да говорят като ги питат нещо. Сериозно, затворено в себе си момиче. Без високи изисквания от живота, нито пък с кой знае какви надежди. Такива обикновено се омъжват за някой шофьор на камион, преместват се да живеят на Западния бряг, прекарват дните си в кухнята и се сецат за роднините си тук, на изток, колкото се може по-рядко. Животът им е тих и спокоен и с годините красотата им става само по-благородна.

— Моите родители — казах аз, сякаш опитвах вкуса на тези думи. Можех да им разкажа за оня ловен излет с тате, когато бях на

девет. „Моят ловен излет“, от Чарлз Декър. А отдолу: „Как подслушах тате, като разказваше за носовете на чероките“. Гадничко, нали?

Погледнах крадешком към Тед Джонс, гледаше ме с намръщено, почти яростно изражение, сякаш някой току-що бе напъхал в устата му лимон и след това насила му бе затръшнал ченето. Сякаш в главата му имаше забит електрод и от там периодически мозъкът му се разтърсваше от психоелектрични вибрации.

— Така пише в книгите по психология — продължаваше да ни убеждава Сюзън. — Фактите говорят... — тя внезапно осъзна факта, че самата тя говори пред смълчаната публика (с най-спокоен тон и то пред целия клас) и млъкна. Носеше бледозелена блуза и презрамките на сутиена ѝ прозираха като бели тебеширени линии.

— Моите родители — рекох отново и отново спрях дотук. В главата ми нахлуха картини от ловния излет — събуждам се, сенките на дърветата танцуват по изпънатата стена на палатката (дали е била изпъната? че как, баща ми я бе опънал, а той опъваше яко, винаги и във всяка работа пипаше яко), известно време следя танца на клоните, пикае ми се ужасно, чувствам се като съвсем малко дете... и изведнъж си спомням нещо — нещо което се е случило преди много, много години. Не искам да говоря за това. Не съм го казвал и на мистър Грейс. Сега си имах друго занимание, а и не биваше да забравям за Тед. На Тед не му пука от такива работи. Или може би му пука и то твърде много. Може би на Тед все още може да му се... помогне. За мен, предполагам, вече е твърде късно, макар че, не казват ли, че по-добре късно, отколкото никога? Така е.

Навън всичко изглеждаше спокойно. Последната полицейска кола вече бе пристигнала и както очаквах отвътре раздаваха на останалите ченгета кафе и сандвичи. Време е да си поприказваме малко.

— Моите родители — рекох аз.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Моите родители се запознали на една сватба и макар че това може би няма никакво значение — освен, ако не вярвате в поличбите — само след година булката загинала от тежки изгаряния. Казвала се Джеси Декър Ханфорд. Делели с мама една стая, в общежитията на Мейнския университет, където и двете следвали обществено-политически науки. Трагичните събития се развили в следната последователност: Мъжът на Джеси отишъл на някаква служебна среща, а Джеси влязла да се изкъпе в банята. Подхлъзнала се, паднала на пода, ударила си главата и загубила съзнание. Една кърпа в кухнята пламнала от нагорещената печка. Къщата избухнала като бомба. Имала е късмет — не се е мъчила много.

Та единственото хубаво нещо, което се случило на тази сватба, било, че мама се запознала с брата на Джеси Декър Ханфорд. Младши лейтенант от флотата. След като ритуала приключил, той поканил мама на танц. Тя се съгласила. Ходили шест месеца преди да се оженят. Аз съм се появил на бял свят четиринадесет месеца по-късно, смятал съм го много пъти. По мои изчисления, бил съм заченат точно в нощта преди, или след като сестрата на тате се е сварила жива в банята. Оная, която е била съквартирантка на мама. Всеки път, когато разглеждам снимките от сватбата, а аз ги разглеждам доста често, ме обзема някакво странно чувство. Ето я Джеси, държи шлейфа на мама. Джеси и мъжа ѝ, Брайън Ханфорд, усмихнати пред сватбената торта, която мама разрязва. Джеси танцува с пастора. На тези снимки само пет месеца я делят от банята и кърпата върху печката. Искан ми се да прекрача в тези „Кодахром“, да се приближа до нея и да ѝ кажа: „Слушай, Джеси, ако искаш винаги да си ми леля, моля те, не влизай в банята, когато мъжът ти не е вкъщи. Пази се, лельо Джеси.“ Но човек не може да се върне назад. Че иначе, както се казва заради една подкова ще загубим коня и т.н.

Всичко това вече е минало, а без него и мен нямаше да ме има на този свят — такъв е животът. Аз съм единственото дете на мама — тя

не пожела да има второ. Сигурно защото е прекалено интелигентна, моята майка. Обича английските криминалета, но не от типа на Агата Кристи. Виктор Кенинг и Хемънд Инес — това са нейните любимци. Луда е по списания като „Манчестер гардиан“, „Монокъл“ и „Ню Йорк ревю ъв букс“. Виж тате, който започна със служба във флотата и завърши като армейски вербовчик си е типичен американец. На него му дай да гледа „Детройтските тигри“ или „Детройтските червени криле“, а ако въобще реши да прочете нещо, това ще е Ричард Старк, с неговите романи за оня изпечен мошеник Паркър. Това винаги е вбесявало мама. Най-накрая тя не издържа и му каза, че Ричард Старк в действителност е псевдоним на Доналд Уестлейк, повече известен със своите забавни криминалета-пародии. Баща ми опита една от тях и я захвърли. От този момент отношението му към Уестлейк/Старк беше като към собствено куче, което един ден се е опитало да го ухапе.

Спомням си, че в детството често се будех нощем и в мрака си мислех, че вече съм умрял. После сянката на стария бряст се размърдваше по стената на стаята и аз заспивах спокоен. В една от тези нощи — първата нощ, която си спомням имаше пълнолуние (казват, че ловците наричали такива нощи авджийски) и стената на стаята грееше, а сенките бяха ужасно черни. Клоните на дървото приличаха на помръдващи пръсти. Бяха страшно разкривени — тези пръсти — сякаш принадлежаха на труп. Това вероятно съм го измислил по-късно, тогава бях само на три и едва ли съм знаел какво е това труп.

Ала нещо се приближаваше в мрака. Чувах го как пристъпва тихо, долу в хола. Нещо ужасно се идваше към мен. Идваше за мен. Чувах тихото поскърцване на стълбата. Скръц. Скръц. Скръц.

Не смеех да помръдна. Може би не исках да помръдна. Не си спомням точно. Просто си лежах, гледах танца на черните пръсти по стената и чаках Скръцащото чудовище да спре пред моята стая и да отвори вратата.

След известно време — може да е било час, или само няколко минути — ми дойде на ум, че чудовището може би въобще не се интересува от мен. Че е дошло за мама и тате, които спяха по-нататък по коридора. Скръцащото чудовище търсеше стаята на мама и тате.

Лежах в леглото, целият превърнал се в слух и наблюдавах танца на пръстите. Сега, разбира се, всичко това ми изглежда далечно и

нереално, като град, погледнат от върха на планина, където въздухът е разреден. Спомням си, как вятърът се блъскаше в прозореца на моята стая. Понякога се събуждах подмокрен — чувствах влажна топлина и някакъв едва доловим уют. Спомням си и Скърцащото чудовище.

После, след много, много, много време, се разнесе гласът на мама, задъхан и малко уплашен: „Стига, Карл“. Отново това ужасно скърцане. И после: „Престани!“

В отговор ниският, басов глас на баща ми.

И отново мама: „Не ме интересува! Остави ме на мира! За бога, остави ме да спя!“

Тогава разбрах. Заспах спокойно, но вече знаех.

Скърцащото чудовище беше баща ми.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всички мълчаха. Някои, сигурен съм, дори не бяха разбрали за какво става дума. Гледаха ме напрегнато, сякаш чакаха да произнесе ключовата реплика на някой ужасно смешен виц.

Други бяха свели поглед надолу, очевидно засрамени. Единствено на лицето на Сюзън Брукс грееше победоносно изражение. Стана ми приятно. Чувствах се като фермер, който разпръсква тор, а получава жито.

Мълчанието се затегна. Навън, звънецът зазвъня из пустия коридор. Сведох поглед към мисис Ъндерууд. Гледаше ме с полуотворени, застинали неподвижно, сякаш стъклени очи. Заприлича ми на една кукувица, която веднъж свалих с двуцевката на тате. Една муха търкаше предните си крачета на челото ѝ. Размахах с отвращение ръка за да я прогоня.

Отвън се бяха появили нови четири полицейски коли. Отбивката за магистралата беше почти задръстена от паркирани в пълен безпорядък автомобили. Доста голяма тълпа се бе събрала. Облегнах се небрежно назад, почесах се по бузата и хвърлих едно око на Тед. Гледаше ме, леко усмихнат, скръстил ръце със стиснати юмруци.

Нищо не каза, само леко размърда устни, но успях да прочета: „Лайно“.

Никой не разбра какво стана в този миг между него и мен. Изглежда беше готов да го повтори на глас, но аз реших, че все още не му е дошло времето. Заговорих отново:

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Баща ми ме мрази откак се помня.

Това е едно доста помпозно изявление, знам, че дори звучи малко фалшиво. Звучи капризно, дори нереално — като оръжието, което децата използват, когато старият отказва да отпусне колата за важна среща с някое секси маце, или когато заплаши, че ако още веднъж те срежат на изпита по история ще те спуга от бой. В тези светли времена, в тази златна епоха на възход, когато всички превъзнасят психологията като Божи дар за нашата бедна духом, прикрепена към задниците си човешка раса и дори президентът на Съединените Американски щати смуче валидолчета преди лягане, без съмнение е настъпил най-сетне дългоочакваният момент да се отървем от тези досадни Старозаветни грехове, дето непрестанно ни стискат за гърлото като развалено ядене, с което сме попрекалили. Речеш ли веднъж, че баща ти те мрази от малък, можеш спокойно да запалиш къщата на съседа, да изнасилваш или да пръснеш няколко глави и пак да се надяваш на опрощение в края на историята.

Но това също така означава, че ако е истина, никой не ще ти повярва. Като в приказката за лъжливото овчарче. Що се отнася до мен, това беше самата истина. Е, не беше нищо особено, докато не стана онази история с Карлсон. Мисля, че дори баща ми не го бе осъзнал до този момент. А дори да беше го осъзнал, вероятно щеше да каже — ако някой го запита, разбира се — че ме е мразил за мое добро.

Време за кратко лирично отклонение: За тате, животът беше като скъп, стар автомобил. Понеже е скъп и същевременно незаменим, трябва да го поддържаш в идеално състояние и образцов ред. Веднъж в годината го закарваш на изложбата на стари автомобили. Винаги му сипваш пречистен бензин, често продухваш карбуратора и проверяваш винтчетата, да не са се разхлабили. Всичко е регулирано, смазано и пресмазвано на всеки хиляда мили, всяка неделя го полираш, като гледаш да не изпуснеш мача по телевизията. Мотото на тате беше:

„Поддържай образцов ред.“ И ако на предното стъкло се изсере птиче, избърши лайното още преди да е засъхнало.

Такъв беше животът на тате, а аз бях лайното на предното стъкло.

Беше едър, тих човек, със сламеноруса коса, червендалесто лице и леко маймунски черти. През лятото, когато лицето му изгаряше и очите му се облещваха като бели камъни, винаги ми изглеждаше малко ядосан. По-късно, като навърших десет години, го преместиха на работа в Бостън и се виждахме само за уикенда. Преди това работеше в Портленд и по нищо не се различаваше от другите бащи от-девет-допет, само дето ризата му беше зелена, а не бяла и вратовръзката му беше винаги черна.

В Библията се казва, че греховете на бащите ще бъдат изкупвани от техните синове и може би това е вярно. Мога само да добавя, че на мен ми се струпаха и греховете на другите бащи.

За началник на Отдела по вербуване, работата бе доста натоварена и все си мисля, че ако живеехме край морето щеше да е по-леко — както за тате, така и за мен. За него, това беше все едно да гледа как хората безотговорно рушат своите безценни, стари коли, превръщайки ги в ненужна, ръждясала купчина желязо. Любимото му занимание, бе да спасява разни гимназиални ромеовци от родителските лапи на техните забременели жулиети. Да прилъгва мъже, които не предполагаха какво ги чака във флотата, или други, които знаеха много добре какво ги очаква, ако не се запишат. Да вербува деца, които предпочитаха мелачката във флотата, пред мелницата на поправителното училище в Южен Портленд. Или нагазили лука счетоводители, които бяха готови на всичко, само и само да не отидат във Виетнам, където жълтите ще им отрежат топките. Най-лесни бяха пияндетата, дето мозъците им са като на птиче и ума им стига, колкото да се подпишат доброволно.

А в къщи имаше мен — с по-малко от всичко онова, което беше характерно за горепосочените жертви. Живо предизвикателство под самия му нос. Трябва да знаете, че омразата му към мен не се дължеше на това, че бях такъв, а че той се оказа неспособен да се справи с мен. Неговите способности не отговаряха на предизвикателството. Може би щеше да се справи, ако не бях повече дете на мама, отколкото негово и

ако двамата с мама не го осъзнавахме. Наричаше ме мамино момче. Може би бях именно такъв.

Един ден, беше някъде през есента на 1962-ра, не знам защо ми щукна идеята да замерям с камъни стъклените кепенци, които тате се бе приготвил да слага на прозорците. Беше в началото на октомври, събота, и тате се бе захванал за работа с типичната си педантичност, стъпка по стъпка, без никакви грешки и неточности.

Първо извади кепенците от гаража (с прясно боядисани в зелено рамки, за да отиват на къщата) и ги подреди внимателно покрай стената, всеки един до прозореца, на който ще бъде поставен. И сега си го спомням, висок, с изгоряло от слънцето, сякаш гневно лице, в онзи ясен октомврийски ден, студен като безсърдечна целувка. Октомври е такъв хубав месец!

Седях на най-долното стъпало на предната веранда, преструвах се на Доброто дете и го наблюдавах мълчаливо. От време на време някоя кола прелиташе по шосе №9 нагоре към Уинзор, или надолу към Харлоу и Фрипойнт. Мама беше в къщата и свиреше на пиано. Караше нещо миньорно — Бах, ако не се лъжа. После, внезапно музиката зазвуча така, сякаш наистина беше Бах. Вятърът ту отнасяше мелодията надалеч, ту отново я блъсваше в мен. И сега като чуя същата мелодия, спомням си за този ден.

Та седях си аз и се правех на Добър. По шосето прелетя един Форд, модел 1956-та, с номер от друг щат. Отиваха нагоре в планината, да пострелят по яребици, или може би фазани. Една червеношийка кацна на дървото, дето нощем надничаше в стаята ми и завъртя глава да види дали няма някой червей за хапване. Мама продължаваше да свири, с едната ръка — мелодията, с другата — контратемата. Когато има мерак, мама може да праска страхотни парчета на пианото, но това се случва доста рядко. Изглежда, че мрази да пише музика и затова го прави толкова добре. Произведенията ѝ звучат, сякаш ги е писал самият Бах.

И тогава ми хрумна идеята да счупя кепенците. Един по един — първо горните, после и долните.

Сигурно си мислите, че е било някакво отмъщение, съзнателно или подсъзнателно, бунт срещу полирания ред, срещу това безкрайно търкане на стария. Истината, обаче е, че не си спомням тате да е фигурирал в мислите ми тогава. Денят беше направо чудесен. Аз бях

на четири. Един прекрасен октомврийски ден — само за чупене на кепенци.

Станах, слязох на алеята и започнах да събирам камъни. Бях обут с къси панталонки, напъхах камъните в джобовете, докато заприличаха, сякаш в тях има щраусови яйца. Мина още една кола и аз ѝ помахах. Жената отзад държеше в ръцете си бебе.

Върнах се обратно през двора, извадих един камък от джоба и го запратих по целта, подпряна до прозореца на дневната. Хвърлих камъка с всички сила. Не уцелих. Извадих втори камък и се приближих съвсем до прозореца. За миг, някакво далечно безпокойство завладя мислите ми. Знаех, че оттук няма да пропусна. И така и стана.

Продължих около къщата, чупейки кепенците един след друг. Следващата цел беше подпряна до прозореца на стаята с пианото и след като я счупих, надникнах да погледам мама, докато свири на пиано. Беше облечена само в един бледосин комбинезон. Като ме видя подскочи и удари погрешна нота, но после ми се усмихна и продължи да свири. Виждате как се случува всичко. Дори не бе чула, че чупя кепенците.

Може и да ви се стори смешно, но нямах чувството, че върша нещо забранено — по-скоро нещо приятно. Селективните възприятия на едно малко дете са нещо странно и нелогично — ако кепенците бяха поставени на прозорците, никога нямаше да ми дойде наум да хвърлям по тях камъни.

Тъкмо се прицелвах в последния кепенец, този пред гостната, когато една тежка ръка се стовари на рамото ми и ме завъртя обратно. Беше баща ми. Изглеждаше като подивял. Никога не бях го виждал толкова разгневен. Очите му бяха изцъклени, езикът му стърчеше между зъбите, изобщо, имах чувството, че е получил пристъп. Като го видях, извиках от уплаха. Сякаш пред мен се бе появила родната ми майка, с вампирска маска на Празника на Все светии.

— Копеле!

Той ме сграбчи с едната ръка през кръста, а с другата за краката, вдигна ме и след това ме запрати на земята. Хвърли ме с всички сила. Проснах се и останах да лежа неподвижно, без дъх. На лицето му постепенно се изписа изумление от това, което бе сторил и в него се разтвори внезапно избухналият гняв. Не можех нито да говоря, нито да

плача, дори не можех да си поема дъх. Гърдите и корема ми се гърчеха от страхотна, парализираща болка.

— Не исках да го направя — рече той и коленичи до мен. — Добре ли си? Добре ли си, Чък? — Обикновено ме наричаше Чък, когато играехме на бейзбол в задния двор.

Гръдният ми кош се разтърси от мъчителни спазми. Отворих уста и нададох ужасяващ, болезнен писък. Звукът ме изплаши и следващият писък беше още по-страшен. От очите ми рухнаха сълзи и всичко се размъти. Музиката на пианото секна.

— Не трябваше да чупиш кепенците — рече той. Гневът отново изместваше уплахата. — А сега, млъквай! За Бога, бъди мъж!

Той ме изправи грубо на крака и в този миг мама дотича от къщата, все още по комбинезон.

— Счупил е всички кепенци — каза ѝ тате. — Иди си облечи нещо.

— Какво има? — извика тя разтревожено. — О, Чарли, поряза ли се? Къде? Покажи ми къде?

— Не се е порязал — прекъсна я с отвращение баща ми. — Страх го е, че ще го напердаша. И наистина ще го направя!

Изтичах при мама и се притиснах към корема ѝ, през тънкия комбинезон усещах топлината на нейното тяло, нейният сладък аромат. Виеше ми се свят, чувствах главата си подута, сякаш щеше да се пръсне. Гласът на тате кънтеше в ушите ми като дрезгав магарешки рев. Стиснах здраво очи.

— Какво искаш да кажеш с това „ще го напердаша“? Не виждаш ли, че е посинял? Ако само си посмял да му направиш нещо, Карл...

— Започна да плаче като ме видя, че идвам, за Бога!

Гласовете им идваха нейде отдалеч, сякаш си викаха от върховете на различни планини.

— Идва кола — рече той. — Прибирай се вътре, Рита.

— Хайде, миличък — каза мама. — Усмхни се на мама. Една голя-а-а-ма усмивчица. — Тя клекна до мен и избърса сълзите ми. Някога майка ви да ви е бърсала сълзите? Тук всички поети са единодушни. Това е едно от незабравимите неща на този свят, заедно с първата игра и първия сън. — Хайде, мой сладък, успокой се. Тати не е искал да те уплаши.

— Това са Сам Кестингудей и жена му — каза баща ми. — Ще има да приказва после тоя клюкар. Надявам се, че поне...

— Хайде, Чарли — каза мама и ме хвана за ръката. — Ела, ще ти дам шоколад. Да отидем в моята стая.

— Никъде няма да вървите — отрязва тате. Вдигнах поглед към него. Беше се изправил със стиснати юмруци, пред единствения непокътнат кепенец. — Смятам да напердаша тоя синковец.

— Никого няма да пердашиш — отвърна мама. — Не стига, че си го изплашил до смърт, ами...

В този миг баща ми се хвърли върху нея, без да дава пукната пара за комбинезона и за Сам и жена му. Той я сграбчи за рамото и вдигна пръст към строшения кепенец под прозореца на кухнята.

— Погледни! Виж само какво е направил! А ти искаш да му дадеш шоколад! Той вече не е бебе, Рита, време е да престанеш да го глезиш!

Тя си дръпна рамото, а аз се притиснах още по-силно към нея. Само след миг бледите отпечатащи от пръстите на тате върху нежната ѝ се изпълниха с кръв.

— Прибери се вътре — рече тя със спокоен глас. — Държиш се глупаво, Карл.

— Сега ще...

— Не ми казвай, какво смяташ да направиш! — извика внезапно тя и пристъпи към него. Той се отдръпна инстинктивно назад. — Прибирай се вътре! Иди да пиеш с твоите приятели! Върви където искаш! Само... махни ми се от очите!

— Наказание — заговори бавно той. — Учил ли ви е някой в шибаното колежче какво е това, или бяхте прекалено заети с вашите либерални дрънканици? Следващият път ще счупи нещо по-скъпо. А после ще разбие и сърцето ти...

— Махай се! — изкрещя мама.

Отново заплаках, пуснах се от мама и за миг застанах между двамата. Мама отново ме прегърна и започна да ме успокоява, но аз не откъсвах очи от баща ми, който крачеше гневно към къщата. Едва в този миг, когато видях с каква лекота мама го надви и го прогони, аз посмях да отвърна на омразата му с омраза.

Докато пиехме по чаша какао в стаята на мама аз ѝ разказах, как ме беше сграбчил и хвърлил на земята тате. Казах ѝ, че я беше излъгал.

Това ме накара да се чувствам силен и добър.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— После какво стана? — попита задъхано Сюзън Брукс.

— Нищо особено — казах аз. — Всичко премина. — Сега, когато най-сетне бях разказал тази случка, зачудих се защо толкова дълго ми е тежала. Познавах едно дете — Херк Орвил, което веднъж нагълта мишка. Аз го предизвиках да го стори и той го направи. Съвсем сурова я гълтна. Беше малка полска мишка, която намерихме умряла без никакви рани по телцето, вероятно бе починала от старост. Както и да е, майката на Херк по същото време простираше пране на двора и случайно погледнала към нас. Точно в мига, когато Херк поглъщаше мишката — с главата напред.

Тя изпищя — не знам дали знаете какъв ужас може да изпита едно дете, когато чуе възрастен да пици — дотича и пъкна пръст в гърлото на Херк. Херк мигновено повърна мишката, хамбургерът, който бе изял на обяд и някаква лигава каша, която ми заприлича на доматиена супа. Тъкмо понечи да запита майка си какво има и тя на свой ред повърна. Сред цялата тая повръщия, старата мъртва мишка вече не изглеждаше така ужасно. Във всеки случай изглеждаше по-добре от всичко останало. Извода е, че да повръщаш миналото, когато настоящето е даже по-лошо, може да превърне повърнатото в деликатес. За миг понечих да им разкажа всичко това, но реших, че е твърде гадно — почти като историята с носовете на чероките.

— Няколко ноци тате спа в кучкарника. И това бе всичко. Никакъв развод. Никакви сцени и скандали.

Керол Грейнджър отвори уста да каже нещо, но в този момент Тед се изправи. Лицето му бе бледо като сирене, с изключение на две тъмночервени петна на бузите. Хилеше се. Казах ли ви, че си носи косата вързана на свинска опашка? Слагаше си брилянтин, вярно — демоде, но при него номерът минаваше. В този кратък миг, застина над чина и готов да се хвърли към мен, Тед приличаше на духа на самия Джеймс Дийн и сърцето ми прескочи.

— Идвам да ти взема пистолетчето, дрисня такава — рече ухилено той. Имаше гладки и равни зъби.

Едвам се сдържах да отговоря със спокоен глас, но мисля, че се справих доста добре.

— Сядай долу, Тед.

Тед стоеше неподвижно, но очевидно ужасно му се искаше да ме спипа.

— Знаеш ли, направо ми е гадно като те слушам, как се мъчиш да прехвърлиш цялата вина на твоите родители.

— Някога да съм казвал, че се опитвам да...

— Затваряй си устата! — промълви той с глас, в който се долавяха истерични нотки. — Току-що уби двама души!

— Колко си наблюдателен само! — отвърнах аз.

Той протегна към мен ръце със сгърчени пръсти, сигурен бях, че в този миг си представя как ме разкъсва и изяжда.

— Остави желязото, Чарли — каза, все така ухилено той. — Остави пистолета и ела да видим кой е по-добър от двама ни.

— Тед, защо напусна футболния отбор? — попитах аз дружелюбно. Трудничко ми беше да разговарям с дружелюбен тон, но се постарях. Той ме погледна учудено, сякаш никой друг освен самия отбор нямаше право да задава този въпрос. Изглежда току-що бе осъзнал, че е единственият прав в класната стая. Приличаше на човек, чийто цип се е смъкнал и той търси някакъв по-благопристоен начин да го вдигне, без да привлече вниманието на останалите.

— Това не е важно — рече той. — Остави пистолета — гласът му звучеше направо мелодраматично. Фалшиво. И той го знаеше.

— Страхуваш се да не ти пръсна топките, нали, любовнико? Това ли е причината?

Ирма Бейтс ахна. За разлика от нея, Силвия следеше диалога с хищно любопитство.

— Ах ти... — той внезапно се отпусна на седалката и някой от задните редове се изхихика. Така и не можах да разбера кой. Дик Кийни? Или може би Хармън Джексън?

Това, което страхотно ме изненада, бе изразът на лицата им. Направо бях шашнат. Защото в тях се четеше задоволство. Не само от шоуто, от словесния двубой, а и от моята победа. Но кое бе онова, което ги бе направило щастливи? Като ония смахнати снимки, дето

понякога ги публикуват на първа страница на неделните вестници: „Защо се смеят тези хора? Обърнете на 41-ва страница и ще разберете.“ Само че в случая просто нямаше какво да обърна.

За мен беше важно да разбера. Толкова пъти след това съм си блъскал главата над този въпрос, но така и не можах да открия отговора. Може би причината се криеше в Тед — красив и храбър, натъпкан до пръсване с мъжественост? Може би, просто го ревнувах? Мечтаеха да го видят слязъл долу, при тях, или както пееше Дилън — „грачещ редом с нас от жабешкия хор“. Свали тази маска, Тед и ела при нас — обикновените хора.

Тед продължаваше да ме гледа и аз усещах, макар и подсъзнателно, че все още не е прекършен. Само че следващият път нямаше да действа така директно. Вероятно щеше да опита в гръб.

Може би това е просто законът на тълпата? Нахвърляй се върху този, който се дели от групата.

Не вярвам това да е била причината, макар че това би обяснило нещата. Едва ли замерянето с лайна между Тед и мен, можеше да се нарече израз на кипящите в тълпата страсти. Тълпата винаги се изправя срещу чуждия, силния, мутанта. Това бях аз, не Тед. Тед беше пълната противоположност на тези неща. Той беше момчето, което всеки баща би се надявал, че ще ухажва дъщеря му. Не, причината се криеше в Тед, не в тях. Трябваше да е в Тед. Почувствах как пипалата на вълнението се размърдват дълбоко в корема ми, сякаш бях колекционер на пеперуди, зърнал нов, съвършено непознат вид да лети из храсталака.

— Аз знам защо Тед напусна отбора — изрече убийствено нечий глас. Вдигнах глава и се огледах. Без съмнение — беше го изрекъл Свинарника. Когато чу гласа му Тед подскочи. Лицето му придоби измъчен вид.

— Ами казвай де — рекох аз.

— Ако само посмееш да си отвориш устата ще те убия — произнесе бавно Тед. Той се ухили злобно на Свин.

Свинарника се облеци уплашено и облиза устни. Направо се късаше от противоречия. Сигурно за пръв път в живота му се случваше ТОЙ да стиска дръжката на брадвата и не му стигаше смелост да я стовари върху врата на жертвата. Никой, в класната стая разбира се, не се съмняваше в източника на информация — мисис

Дейно прекарваше времето си в скитосвания из пазари, разпродажби на вещи втора ръка, църковни и училищни благотворителни обяди и освен това мисис Дейно имаше най-дългия и най-любопитния нос в Гейтс Фоулз. Готов съм да се закълна, че от всяко парти в града излизаше с по едно тесте записки. В състояние е да те затрупа с кирливи ризи преди да успееш да кажеш: „Чу ли последната клюка за Сам Делакорте?“

— Аз... — поде Свинарника и извърна очи от Тед, който го душеше с поглед.

— Айде, разказвай, де — обади се ненадейно Силвия Рейгън. — Да не би да те е страх от златокосото момче, скъпи?

Свинарника я надари с една измъчена усмивка и после изплю на един дъх:

— Мисис Джонс е алкохоличка. От време на време я прибират да поизсъхне малко. Тед трябва да помага вкъщи.

Всички мълчаха.

— Ще те убия, Свинарник — каза Тед, ставайки. Лицето му беше мъртвешки бледо.

— Е, това пък сега не е никак хубаво — рекох аз. — Ти самият го каза по-рано. Сядай долу.

Тед се обърна към мен и за миг си помислих, че няма да издържи и ще се хвърли. Ако го беше посмял, сигурно щях да го застрелям. Трябва да го е прочел на лицето ми защото се подчини и седна.

— Така — взех думата аз. — Скелета изскочи от гардероба, а? Та къде значи я прибират да поизсъхне, Тед?

— Затваряй си устата — каза той дрезгаво. Косата му бе паднала напред. Стори ми се мазна. Учудих се, как досега не съм го забелязал.

— А, вече си е тука — обади се отново Свинарника и погледна към Тед с извинителна усмивка.

— Ти каза, че ще го убиеш — продължих замислено.

— Ще го убия — прошепна Тед. Очите му бяха зачервени и подпухнали.

— Значи и ти после ще хвърлиш вината на родителите си — усмихнах се аз. — Това не ти ли носи облекчение?

Тед седеше неподвижно, вкопчил пръсти в ръба на чина. Очевидно събитията приемаха свършено неочакван обрат за него.

Хармън Джексън се усмихваше неприятно. Може би таеше някаква стара злоба към Тед.

— Баща ти ли я докара до там? — запитах меко. — Как стана това? Прибираше се късно? Прегоряла вечеря и прочие? Подпийваше си от кухненското шери? Хай-хо.

— Ще те убия — изстена той.

Направо го дразнех — пред целия клас — и никой не ми каза да престана. Беше невероятно. Всички бяха вперили очи в него, сякаш очакваха на чина да заподскача някой розов слон.

— Трудничко трябва да е било съвместното съществуване с такава важна банкова клечка — рекох аз. — Опитай се да погледнеш на нещата от друга гледна точка. Отначало сигурно не е съзнавала, че с алкохола шега не бива. Оставила го е да я стисне в прегръдката си, да получи власт над нея. Човек го прави несъзнателно. Ти нямаш вина за това, не е ли така? Хай-хо.

— Млъквай! — изпищя той.

— Всичко е станало пред очите ти, но нещата са излезли изпод контрол, прав ли съм? Доста неприятно, а? Наистина ли я прибират от време на време в изтрезвителното, а Тед? Кажи де. Изповядай се. Правеше ли циркове вкъщи?

— Млъквай! Млъквай!

— Пиянски сцени пред съседите? Змии и гущери по стените? Или пък си мълчеше? Имаше ли халюцинации? Казвай де!

— Да! Да! Беше отвратително! — извика той задавяйки се в пяна. — Гадно ми беше както сега — като те гледам! Убиец! Убиец!

— Пишеш ли й? — попитах тихо.

— Защо да й пиша? — отвърна подивяло Тед. — Защо трябва да й пиша? Не искам да ми хленчи за прошка.

— И ти се отказа от футбола.

— Пияна кучка — процеди през зъби Тед Джонс.

Керол Грейнджър ахна повторно и магията бе разрушена. Очите на Тед изглеждаха леко прояснени. Яростният блясък в тях угасна и изведнъж той осъзна какво е казал.

— Ще те накарам да си платиш за това, Чарли — рече с тих глас Тед.

— Може. Никога не е късно — усмихнах се аз. — Значи майка ти е била една дърта пияна кучка. Трябва да е било наистина

отвратително, а Тед.

Тед мълчеше без да откъсва очи от мен.

Играта свърши. Вече можеше да се заемем с нещо друго, поне за известно време. Защото имах чувството, че все още не съм свършил с Тед, или по-точно, че той не е свършил с мен.

Навън тичаха разтревожени хора.

Звънецът иззвъня.

Мълчанието се проточи за доста дълго време. Имаше върху какво да се помисли.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първа наруши тишината Силвия Рейгън. Тя изви назад глава и се разсмя — високо, силно, гръмогласно. Няколко души, включително и аз подскочихме. Но не и Тед Джонс. Той си седеше потънал някъде в себе си.

— Знаете ли какво бих искала да направя, когато всичко това свърши?

— Какво? — запита Свинарника. Сандра Крос не сваляше тежкия си поглед от мен. Беше си свила краката, като хубавичките момиченца, които не искат да им надзъртат под полите.

— Бих искала да напиша репортаж за някой криминален вестник. „Шейсет минути ужас с Плейсървилския маниак“. Може и някой от вас да участва, ако иска. Джо МакКенеди, или Фил Франкс... а защо не и ти, Чарли? Какво ще кажеш за това? — Тя се изкикоти и Свинарника въодушевено се присъедини към нея. Мисля, че беше очарован от безстрашието ѝ. Или от очевидната ѝ възбуда. Във всеки случай нейните крака не бяха стиснати.

Още две военни коли се подредиха на пътя. Пожарникарите си прибираха багажа — преди няколко минути бе угаснала пожарната аларма. Внезапно мистър Грейс се откъсна от главната група и се отправи към централния вход. Слабият ветреца развяваше полите на сако му.

— Ще си имаме компания — рече Корки Хералд.

Изправих се, вдигнах ръка към радиоуредбата и превключих отново на ПРИЕМАНЕ-ПРЕДАВАНЕ. После седнах, усещайки, че ме облива пот. Мистър Дон-Господ-да-ни-е-на-помощ взимаше нещата в свои ръце. А той не беше от леката категория.

Само след няколко секунди се чу познатото прашене и линията бе отворена.

— Чарли? — обади се мистър Грейс. Имаше топъл, звучен, уверен глас.

— Как си бе, мошеник? — запитах аз.

— Благодаря, добре, Чарли. А ти как си?

— Все едно, че съм хванал еди-кой-си еди-къде-си — отвърнах жизнерадостно аз.

Някои от момчетата се изкикотиха.

— Чарли, ти знаеш, че преди да се случи това ние бяхме решили, че имаш нужда от помощ. А ето сега, ти извърши един отвратителен антиобществен акт. Така ли е?

— По чии стандарти?

— По стандартите на обществото, Чарли. Първо случая с мистър Карлсон, сега това. Ще ни позволиш ли да ти помогнем, Чарли?

За малко да го попитам дали смята моите съученици за част от това общество, понеже никой от тях не изглеждаше прекалено загрижен за съдбата на мисис Ъндерууд. Но не го сторих. Чувствах, че ще е в противоречие с правилата на играта, която ни предстоеше да изиграем.

— К'во напраих ли? — изкрещях аз. — Амче, нъл вече са разбрааме с миссър Денвър, колко съж'лявам, че праснах малкото момиче с буалката. Ръката ми да изсъгне дано. Шъ може ли да са спаси и пак да са забели грешната ми душа? К'во шъ трябва да сторя, отче преподобни?

Пат Фицджералд, който в главата бе черен като асо пика, направо щеше да се спуска от смях.

— Чарли, Чарли — изрече с печален глас мистър Денвър. — Само ти можеш да помогнеш за спасението на душата си в този момент.

Това не ми хареса. Млъкнах и сложих ръка на пистолета, за по-голяма сигурност. Това хич не ми хареса. Ужасно умело прехвърляне на топката. Доста пъти се бяхме срещали с него, след като обработих муцуната на мистър Карлсон с водосточната тръба и поне това научих добре. Страшно го биваше да прехвърля топката.

— Мистър Грейс?

— Какво, Чарли?

— Том предаде ли на полицията моите думи?

— Искаш да кажеш „мистър Денвър“?

— Както и да е. Предаде ли...

— Да, той предаде посланието ти.

— А те решиха ли вече какво ще правят с мен?

— Не зная, Чарли. Повече ме интересува дали ти си решил, какво възнамеряваш да правиш със себе си?

Ето че пак ми прехвърли топката. Точно както го правеше по време на дългите разговори след случая с мистър Карлсон. Но тогава бях длъжен да се срещам с него. Сега поискам ли, мога да го изключа. Само че не можех да го направя и той го знаеше. Щеше да е в противоречие с логиката на събитията. А не биваше да забравям и моята върна свита, която следеше всяка моя дума, всеки мой жест.

— Изпоти ли се вече? — попитах радиоуредбата.

— А ти?

— Знаеш ли — подех аз с горчилка в гласа, — вие всичките сте еднакви.

— Така ли? Това е защото всички искаме да ти помогнем, Чарли.

Тоя щеше да е бая костелив орех в сравнение със стария Том Денвър. В това нямаше никакво съмнение. Опитах се да си го представя. Нисък, нахакан фукльо. Плешив и с огромни гъсти бакенбарди, израсли сякаш за компенсация. Облечен в безупречно сако от туид, с кадифени кръпки на лактите. В устата му дими неизменната лула, натъпкана с някакви копенхагенски сушени лайна. Умът му сечеше като бръснач. Най го биваше да размътва хорските мозъци. Това му беше и работата, разбира се, нали е психолог, да шибва хората в мозъка и да ги опложда с разум — нещо като на селски бик. Затова ги пращат по училищата — да се учат как да го правят, а преди това сигурно разработват теми от типа на: „Ползата и удоволствието от умелото прехвърляне на топката към психопата.“ И ако някой ден ви се случи да се изтегнете на тая прословута кушетка на психоаналитика, умолявам ви, запомнете от мен следното: „Щом ще ви оплождат с разум, детето неизменно ще прилича на бащата. А при тях (искам да кажа при психолозите) процента на самоубийства е един от най-високите.“

Защото те карат да се чувстваш самотен, да плачеш, правят те зависим от тях. Какво имаме ние? Какво всъщност имаме? Мозъци на подплашени животни, жадуващи за малко топлина и разбиране. Лежим будни и си представяме как ще изглеждаме с различни по форма и големина бели шапки. Едва ли има някой на този свят, който би останал нормален след едномесечно лечение при съвременните

психоаналитици. А може би така и трябва. Може би сега всички те ще играят по моята свирка, тези засрамвачи и лизачи.

— Ще се помъча да ти помогна, Чарли — каза в този миг мистър Грейс.

— Но ако ти позволя да ми помогнеш, аз ще помогна на теб — рекох, сякаш току-що бях стигнал до този извод. — А аз не искам да го правя.

— Защо, Чарли?

— Мистър Грейс?

— Да, Чарли?

— Следващият път, когато зададеш въпрос ще застрелям някой от присъстващите.

Чух как мистър Грейс си поема шумно въздух, сякаш току-що са му съобщили, че синът му е загинал при автомобилна катастрофа. Това беше чудесен, напълно лишен от досегашната показна самоувереност звук.

Всички ученици ме гледаха напрегнато. Тед Джонс бавно вдигна глава, сякаш тъкмо се пробуждаше. В погледа му зърнах познатите мрачни облаци на омразата. Очите на Ан Ласки бяха широко отворени и пълни със страх. Пръстите на Силвия Рейгън танцуваха някакъв бавен и страстен балет, докато се ровичкаха в чантата ѝ, за поредната цигара. А Сандра Крос все така не откъсваше от мен своя тежък, тежък поглед, сякаш бях доктор или пък свещеник.

Мистър Грейс понечи да заговори.

— Внимавай! — отрязах го аз. — Помисли, преди да кажеш каквото и да било. Вече не играем по твоите правила. Време е да го разбереш. Играем по моите. Не искам повече въпроси. Трябва много да внимаваш. Ще се справиш ли?

За първи път топката остана у него. В този момент усетих, че го държа в ръцете си.

— Чарли... — не прозвуча ли това като молба?

— Много добре. Как мислиш, ще успееш ли да запазиш поста си след като свърши тази история?

— Чарли, за Бога...

— Справяш се все по-добре.

— Пусни ги, Чарли. Помогни на себе си. Моля те.

— Прекалено бързо говориш. Току-виж си се изпуснал с някой въпрос и това ще е краят за един от присъстващите.

— Чарли...

— Къде си отбил военната си служба?

— К-ка...

— За малко да убиеш човек — рекох аз. — Внимавай, Дон. Нямах нищо против да те наричам Дон, нали? Мерси. Та, мери си думите, Дон.

Чувствах как драска в шепата ми.

Можех да го прекърша.

В този миг ми се струваше, че мога да прекърша всички.

— Мисля, че ще е по-добре да се разделим за малко, Чарли.

— Ако го направиш без мое разрешение ще застрелям някого. Това, което се иска от теб е да си седнеш на задника и да отговаряш на въпросите.

В гласа му се долови първия полъх на така сладкото отчаяние, прикрит като мириса на пот под мишницата:

— Наистина трябва да го направя, Чарли. Не мога да поема отговорността да...

— Отговорност ли? — изревах аз. — Боже мой, не знаеш ли, че си поел отговорност още от мига, в който са те изритали от университета! И още при първия случай, в който задника ти лъсва на месечина искаш да си плюеш на петите! Но аз съм този, който седи на кормилото и, Бога ми, аз ще управлявам колата! Инак ще се случи това, което ти казах. Ковеш ли? Разбираш ли ме бе?

— Не искам да участвам в разни евтини игрички на думи, когато е заложен живота на невинни човешки същества, Чарли.

— Поздравления — рекох аз. — Току-що описа съвременната психиатрия. Трябва да го запишат на първа страница на учебника, Дон. А сега, нека и аз да ти кажа нещо — ще се изпикаеш и през прозореца даже, щом аз ти наредя. И да пази Господ, ако те сгащя в лъжа. Това със сигурност ще означава нечия скоропостижна кончина. Готов ли си да разкриеш душата си, Дон? Готов ли си да понесеш своя кръст?

Той си пое шумно дъх. Устата го сърбеше да попита дали наистина възнамерявам да го сторя, ала го беше шубе, че ще отвърна с натискане на спусъка, вместо с думи. Жадуваше да протегне ръка и да изключи копчето, но същевременно се опасяваше, че миг по-късно

ехото на изстрела ще прокънти в опустялата сграда и ще се затъркаля по коридора към него като топка за боулинг, по дългия път към ада.

— Добре — рекох аз. Том Денвър, мистър Джонсон и няколко ченгета се мотаеха из поляната на училището, нетърпеливи да посрещнат своя облечен в туид бик. Прочети мислите ми, Зигмунд. Полей ги обилно със спермата на символите и гледай само как ще растат. Покажи ми, в какво се различаваме от, да речем, кучетата или старите тигри. Разкрий човекът, който дебне в блатото на моите кошмари. Имаха всички причини да бъдат уверени, но те не изглеждаха уверени. Символично казано, мистър Грейс беше нещо като Великия следотърсач на Запада. Бик с компас.

Нати Бъмпо^[1] дишаше тежко от пластмасовата кутия над главата ми. Зачудих се, дали напоследък е имал някой интересен случай с REM^[2]. Чудех се какъв ли ще бъде неговия собствен REM, когато най-сетне настъпи нощта?

— Добре, Дон. Да се захващаме за работа.

[1] Популярен герой от пенталогията на Джеймз Фенимор Купър, известен още като Следотърсача, Кожения чорап и Соколовото око. — Б.пр. ↑

[2] Rapid Eye Movement — движения на очите характерни за стадия на т.нар. „бързопротичащ сън“, диагностичен метод за определяне психомоторното състояние на пациента — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Та къде казваш отби военната си служба?

— В армията, Чарли. Нищо няма да постигнеш с това.

— Като какъв?

— Като доктор.

— Психиатър?

— Не.

— От колко години се занимаваш с психиатрия?

— От пет.

— Случвало ли ти се е да ближеш жена си?

— К-к... — ужасена, гневна тишина. — Аз... аз не разбирам напълно значението на тези думи.

— Тогава ще го кажа по друг начин. Практикували ли сте с твоята съпруга орално-генитален секс?

— Няма да отговоря на това. Нямах право.

— Имам всички права. Ти си този, който няма права. Отговаряй, иначе ще застрелям някого. И помни, излъжеш ли и сгащя ли те да ме лъжеш, не й мърда куршума на първата жертва. Практикували ли сте някога...

— Не!

— От колко време си практикуващ психиатър?

— От пет години.

— Защо?

— К-ка... защото ме кара да се чувствам пълноценен. Като личност.

— Жена ти изневерявала ли ти е с други мъже?

— Не.

— С други жени?

— Не!

— Откъде знаеш?

— Тя ме обича.

— Някога жена ти духала ли ти е, Дон?

- Не разбирам какви искаш да...
- Чудесно разбираш какво искам да кажа!
- Не, Чарли, аз...
- Преписвал ли си на изпитите в университета?
- Пауза.
- Разбира се, че не.
- На тестовете?
- Не.
- Хвърлих се в атака:
- Как тогава смееш да ми заявяваш, че никога не сте практикували с жена ти орално-генитален секс?
- Аз... аз... аз никога... Чарли...
- Къде беше на основно военно обучение?
- Във Форт Бенинг.
- През коя година?
- Не си спом...
- Казвай през коя година иначе ще застрелям някого!
- 1956-та.
- Сухопътно лайно ли беше?
- Аз... аз не раз...
- Сухопътно лайно. Кашик.
- Аз бях... аз бях офицер. Младши лейт...
- Не те питам за това! — изкрещях аз.
- Чарли... Чарли, за Бога, успокой се...
- През коя година приключи военната ти служба?
- П-през 1960-та.
- Излиза, че дължиш на страната цели шест години! Значи си ме излъгал! Сега ще застрелям ня...
- Не! — извика той. — Националната гвардия! Аз служих в Националната гвардия!
- Как е девическото име на майка ти?
- Г-г-гевин.
- Защо?
- К-к... не разбирам какво иск...
- Питам защо девическото й име е било Гевин?
- Защото баща й се казваше Гевин. Чарли...
- През коя година беше на основно обучение?

— През хиляда деветстотин петдесет и се... шеста!
— Лъжеш! Пипнах те, нали, Дон?
— Не!
— Искаше да кажеш петдесет и седма.
— Обърках се.
— Сега ще застрелям някого. В червата. Така ще е най-добре.
— Чарли, за Бога!
— Внимавай да не се повтори. Та значи беше сухопътно лайно, така ли? В армията, искам да кажа.
— Да... не... аз бях офицер...
— Как е презимето на баща ти?
— Д-джон. Ч-чарли, престани. Н-не...
— Да ти се е случвало да смучеш на жена ти?
— Не!
— Лъжеш! Нали каза, че не знаеш какво означава това.
— Ти ми каза какво значи! — уплашено изгрухтя той. — Чарли, пусни ме да си вървя, моля те, пусни м...
— Каква е религиозната ти принадлежност?
— Методист.
— Посещаваш ли неделно училище?
— Да.
— Кои са първите три думи от Библията?
Пауза.
— В началото бе.
— Първото изречение на Двадесет и трети псалм?
— Г-господ е пастир мой, няма да остана в нужда.
— И за първи път лиза жена си през 1956-та?
— Да... не... Чарли, пусни ме...
— Основна подготовка коя година?
— Хиляда деветстотин петдесет и шеста!
— Преди малко каза петдесет и седма! — креснах аз. — Няма мърдане! Ще пръсна на някой черепа!
— Казах петдесет и шеста, копеле мръсно! — изпищя задъхано той.
— Какво се е случило с Йон?
— Бил е погълнат от кит.

— В Библията се казва „от огромна риба“. Това ли искаше да кажеш?

— Да. Огромна риба. Точно така беше — съгласи се той с готовност.

— Кой е построил ковчега?

— Ной.

— Къде беше на основно обучение?

— Форт Бенинг — този път по-уверено, вече в познати води, но без да съзира примамката.

— Лизал ли си жена си?

— Не.

— Какво?

— Не.

— Коя е последната книга от Библията.

— „Откровенията“.

— По-точно „Откровението“. В единствено число. Така ли е?

— Да, така е, разбира се.

— Кой я е написал?

— Йоан.

— Как беше презимето на баща ти?

— Джон^[1].

— Някога да си бил даряван с откровение от баща ти, Дон?

Странен, писклив и налудничав смях беше отговорът на Дон Грейс. При този звук няколко деца премигнаха разтревожено.

— А... не... Чарли... не бих казал, че това се е случвало някога.

— Как беше девическото име на майка ти?

— Гевин.

— Христос споменат ли е сред мъчениците?

— Д-да... — не беше съвсем сигурен — типично за Методист.

— Как е бил измъчван?

— На кръста. Разпънат.

— Какво е запитал Христос своя Бог на кръста?

— „Боже мой, защо ме забрави?“

— Дон?

— Да, Чарли.

— Какво каза току-що?

— Казах: „Боже мой, защo ме забрави?“ — пауза. — О, не, Чарли. Не е честно!

— Ти зададе въпрос.

— Ти ме подмами!

— Току-щo уби човек, Дон. Съжалявам.

— Не!

Стрелях в пода. Целият клас, заслушан с напрегнато, почти хипнотично внимание в нашия диалог, подскочи. Няколко души изкрещяха. Свинарника отново загуби съзнание и се стовари шумно на пода. Не зная какво от всичко това се е чуло по радиоуредбата, но не ме интересуваше много.

Мистър Грейс плачеше. Хлипаше като малко дете.

— Задоволително — произнесох във въздуха аз. — Твърде задоволително.

Нещата изглежда се развиваха чудесно.

Оставих го да си поплаче и погледнах навън — при шума от изстрела ченгетата бяха направили опит да се втурнат към училището, но Том Денвър, който очевидно все още се надяваше, че училищният психоаналитик ще е в състояние да овладее нещата, ги задържа. Така че и там всичко беше наред. Ала той едва ли предполагаше, че в момента мистър Грейс е като едно малко, безпомощно, изгубено хлапе. Накарал го бях да шиба собствения си мозък, като в ония чудати експерименти, за които бях чел в „Пентхауз форум“. Свалил бях от лицето му докторската маска и го бях направил обикновен човек. Не исках да се възползвам от това. Да се греша е човешко, ала само боговете прощават. Искрено вярвах в тези думи.

— Мистър Грейс? — рекох най-накрая.

— Излизам навън — каза той. И след това продължи със сърцераздирателна непокорност. — Не можеш да ме спреш!

— Всичко е наред — успокоих го аз. — Играта свърши, мистър Грейс. Този път беше на ужким. Никой не е убит. Стрелях в пода.

Той дишаше развълнувано. След това проговори уморено:

— Как мога да ти повярвам, Чарли?

Защото иначе щеше да настъпи паника.

Но вместо да го кажа, кимнах:

— Тед?

— Мистър Грейс, говори Тед Джонс — рече той машинално.

— Д-да, Тед.

— Той стреля в пода — продължи със същия тон Тед. — Няма пострадали. — Той се ухили внезапно и понечи да продължи. Вдигнах пистолета към него и той замлъкна.

— Благодаря ти, Тед. Благодаря ти, момчето ми. — Мистър Грейс отново се разплака. Мина известно време преди да изключи уредбата. Доста по-късно се появи на поляната, облечен в своето туидово сако с кадифени кръпки на лактите, плешивата му, глава блестеше от пот, а страните му бяха влажни от плач. Вървеше бавно, сякаш се беше състарил.

Удивително бе, че е ужасно приятно да го видиш такъв.

[1] На английски език транскрипцията на двете имена е идентична — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Човече мили! — възкликна Ричард Кийни нейде от задните редове и гласът му прозвуча изтощено, като след преживяно напрежение.

Ала в същия миг се обади нечий друг, дивашки радостен глас.

— Страхотно беше! — завъртях се да видя кой говори. Гласът принадлежеше на едно слабичко момиче, на име Грейс Станер. Беше хубавичка, с оная красота дето много я ценят натегачите със сресани назад перчеми и бели чорапки. Направо се лепяха като мухи за нея в коридора. Грейс винаги носеше тесен пуловер и тясна, къса пола. Когато ходеше всичко се полюшваше, или както мъдро бе отбелязал веднъж самия Чък Бери — което си го бива, бива си го и със затворени очи. Доколкото знаех майка ѝ не беше много стока. Говореше се, че е нещо като професионална пеперудка и че прекарвала по-голяма част от времето си в бара на Дени, на „Саут Мейн“. Бара на Дени едва ли би могъл да бъде сбъркан със „Сизър Палас“. Нашето градче, както сигурно се досещате, е претъпкано с дребнави душички, готови да кажат „каквата майката, такава и дъщерята“. Днес Грейс бе облякла розов вълнен пуловер и тъмнозелена пола, тясна и както винаги — къса. Лицето ѝ светеше с някаква причудлива светлина. Почти несъзнателно бе вдигнала ръка със стиснат юмрук. Имаше нещо многозначително, дори трогателно в позата ѝ. Усетих, че гърлото ми се свива.

— Давай, Чарли! Опъни ги всичките!

Всички се извърнаха към нея и я загледаха изненадано, но не и аз. Вече ви казах за топчето от рулетката, нали? Сигурно съм ви казал. Така или иначе — топчето продължаваше да се върти. Лудостта е само въпрос на степен и очевидно аз не бях единствената заблудена душа, жадуваща да изтърколи някоя и друга глава. Имаше и други, които обичаха рали-стоккар, филми на ужасите или кеч-мачовете, дето ги правят в Портленд. В нейния вик сякаш се съдържаше по нещо от всички тези кървави зрелища, възхищавах ѝ се за смелостта да го

стори, ала знаех, че неприкритата искреност се заплаща скъпо. Грейс знаеше какво да иска от живота. Което не пречеше да е слабичка и хубавка.

Ирма Бейтс се надвеси над нея с преbledняло от гняв лице. Внезапно осъзнах, че от нейната гледна точка, случилото се е с размерите на световна катастрофа.

— Затваряй си мръсната уста!

— Майната ти! — отвърна ѝ с усмивка Грейс. След което добави: — Дъртофелница!

Устата на Ирма увисна. Очевидно се мъчеше да намери подходящ отговор, думите стигаха до гърлото ѝ, тя ги отхвърляше, опитваше други, търсеше такива, с които да изравни Грейс с лицето на земята, да смъкне гърдите ѝ до пъпа, да разкраси краката ѝ с варикозни вени, а косите ѝ в миг да посивеят. Сигурно имаше такива думи и въпрос бе единствено на време кога ще се добере до тях. Тя продължаваше да ги търси и изведнаж, с увисналата си челюст и изпъкнало чело (и двете обилно изпъстрени с пъпки) ми заприлича на жаба.

Най-сетне тя съумя да изплюе:

— Заслужаваш да ти теглят куршума, точно както ще направят с него, курветино! — Напъна се да каже още нещо, очевидно това не ѝ се видя достатъчно. Тези думи не бяха в състояние да изразят ужаса ѝ от страхотните поражения, които Грейс бе нанесла на нейния кристалночист свят. — Смърт на всички курветини! Курветини и курвенски дъщери!

В стаята отново се възцари тишина, която този път беше почти космическа. Вселена от тишина. И сякаш в мрака на тази вселена два мощни прожектора осветяваха единствено Ирма и Грейс. Сами, на огромната сцена. Внезапно усмивката изчезна от лицето на Грейс.

— Какво? — запита тя бавно. — Какво? Какво?

— Мръсница! Безделница!

Грейс се изправи, сякаш щеше да рецитира стихове.

— Майка ми работи в пералня, кучко мръсна, така че, по-добре вземи си думите назад!

Очите на Ирма блеснаха триумфално. Влажни кичури бяха залепнали по врата ѝ, тя беше живо олицетворение на прокълнатото дете, което в петък вечер си остава вкъщи да гледа стари филми,

докато часовника отброява безмилостно, телефонът винаги мълчи, а гласът на мама е като глас Божи. Най-много един път в седмицата ще ѝ позволят да гледа Робърт Редфорд и то с приятелки, а после тя ще се измъкне да го гледа повторно, сама, стиснала потни длани в скута си. Тя прекарва половината от всяка нощ надвесена, под мъждукащата светлина на джобното фенерче, над дълго и страстно писмо до Джон Траволта, което никога не ще посмее да изпрати. За нея времето е като мъкнеща се по изкаляния сняг шейна, бъдещето — безкрайна поредица от празни стаи, с дъх на изветряла пот. Нищо чудно, че и тя самата беше плувнала в пот. Повярвайте, не си правя майтап с вас — все едно да се майтапя със самия себе си.

Ирма отвори уста и излая:

— ДЪЩЕРЯ НА КУРВА!

— Окей — рече Грейс. Тя стана и тръгна по пътеката между чиновите към Ирма, с протегнати напред ръце, сякаш се готвеше да я хипнотизира. Имаше дълги, лакирани като перли нокти. — Сега ще ти издера очите, гадино.

— Дъщеря на курва, дъщеря на курва! — припяваше Ирма.

Грейс се усмихна. Очите ѝ все така блестяха с оная странна светлина. Не вървеше бързо, но и не се бавеше излишно. Не. Просто отиваше там, където бе решила. Беше по-красива от всякога, красива и привлекателна. Никога не бях я виждал такава.

— Добре, Ирма — рече тя. — Ето ме, идвам. Идвам да ти издера очите.

Ирма изведнъж осъзна какво казва и подскочи назад.

— Спри — рекох на Грейс. Не вдигнах пистолета, а само сложих ръка на него.

Грейс спря и ме погледна въпросително. Ирма въздъхна облекчено и ѝ хвърли отмъстителен поглед, сякаш внезапно се бях превърнал в някакво раздаващо справедливост божество.

— Дъщеря на курва — повтори тя, обръщайки се към целия клас. — Мисис Станер приема всяка вечер вкъщи, веднага щом се прибере от бирения тур. Има си, разбира се, и любознателна ученичка — тя се усмихна убийствено на Грейс, усмивка, която би трябвало да изрази смразяващо презрение и превъзходство, ала вместо това издаде завладелия я ужас. Грейс продължаваше да ме гледа въпросително.

— Ирма? — запитах вежливо аз. — Би ли ми обърнала малко внимание, Ирма?

Едва когато ме погледна осъзнах мащабите на това, което ставаше в душата ѝ. Очите ѝ бяха изцъклени и в тях можеше да се надзърне като във водите на дълбоко езеро. Изглеждаше като маска, която бихте купили на сина си за Деня на Все светии. Помислих си, че всеки миг ще се пръсне. Какъвто и страшен призрак да се криеше в душата ѝ, очевидно беше готов да излезе на бял свят. Сякаш пред нея се бяха разтворили едновременно вратите на Рая и Ада.

— Добре — рекох аз като видях, че съм привлякъл вниманието им. — А сега, нека въведем малко ред. Предполагам, разбирате защо. Какво ще стане тук, ако няма ред? Джунгла. А най-добрият начин за поддържане на реда е въпросите да се уреждат по цивилизован начин.

— Чуйте го само какви ги приказва — възкликва Хармън Джексън.

Станах, приближих се до черната дъска и взех парче тебешир. След това начертах голям кръг на пода, с радиус около пет фута^[1]. Гледах да не изпускам из очи Тед Джонс, докато чертаех. Като свърших, върнах се на бюрото и седнах.

Посочих кръга с ръка.

— Заповядайте момичета.

Грейс първа схвана какво става и пристъпи към кръга, привлекателна и безукорна. Лицето ѝ беше спокойно, вгълбено.

Ирма седеше като камък.

— Ирма — подканих я аз. — Хайде, Ирма. Ти започна обвиненията, нали знаеш?

Ирма изглеждаше леко изненадана, сякаш споменаването на думата „обвинение“ бе взривило един свършено нов влак от мисли в главата ѝ. Тя кимна и стана от чина, с ръка пред устата, сякаш за да прикрие някоя кокетна усмивка. След това пресече със заплашителна походка пътеката и влезе в кръга, като внимаваше да е максимално далеч от Грейс. Погледът ѝ беше сведен надолу, а ръцете — изпънати по тялото. Сякаш се бе приготвила да изпее „Гренада“ на училищната забава.

„Баща ѝ продава коли, май че така беше?“ — мина ми през главата без никаква връзка.

— Чудесно — подех аз. — А сега, както вече са ви учили в църквата, в училище, а има го и в класиката, струва ми се, стъпка извън кръга означава смърт. Разбрахте ли?

Разбраха. Всички го разбраха. Не е същото като да схващаш, но си има своите предимства. Спреш ли веднъж да мислиш, способността да схващаш придобива някакъв архаичен вкус, като звукът от отдавна забравен език, или надзъртането във Викторианската camera obscura. Нас американците повече ни бива в простото разбиране. За да схващаш, налага се да разтвориш толкова широко мозъчните челюсти, че сухожилията да проскърцат. А разбирането — него можеш да си го купиш във всяка будка за евтини книжлета из Америка.

— Да се разберем, — рекох аз — бих искал физическото насилие да е в умерени граници. И без това достатъчно се нагледахме на кървища. Бъдете така добри да се ограничите до действия само с ръце и с уста, момичета. Съдията ще съм аз. Съгласни ли сте?

И двете кимнаха.

Бръкнах в задния джоб на панталона и извадих червената си кърпа. Купил си я бях от магазина на Бен Франклин в центъра и известно време я носех вързана на врата, много континентално, но после ми омръзна и взех да я използвам само за бърсане. Буржоа до мозъка на костите, такъв съм си аз.

— Хвърля ли кърпата — почвате. Ти ще бъдеш първа Грейс. Ти си обвиняемата.

Грейс кимна радостно. На бузите ѝ бяха разцъфнали рози. Така поне казваше мама, когато някой се изчервяваше.

Ирма Бейтс не откъсваше очи от червената кърпа.

— Престани веднага! — внезапно извика Тед Джонс. — Нали каза, че никой повече няма да пострада, Чарли. Престани! — в очите му блесна отчаяние. — Престани веднага!

Без никаква логична причина Дон Лорди се изсмя кресливо.

— Тя първа започна, Тед Джонс — рече гневно Силвия Рейгън. — Ако някоя мръсница посмее да нарече майка ми курва...

— Курва, мръсна курва — кимна разпалено Ирма.

— ... аз ще ѝ избода очите!

— Ти си се побъркала! — извика Тед на Силвия, с изчервено като тухла лице. — Ние можем да го спрем! Ако всички заедно тръгнем към него, ще можем...

— Млъквай, Тед — обади се Дик Кийни. — Ясно ли е?

Тед се огледа наоколо, не откри нито поддръжка нито симпатия и млъкна. Очите му бяха помътнели и пълни с бясна омраза. Почти изпитах облекчение, че седи толкова далеч от мен. Ала ако се наложи, ще го гръмна в крака.

— Готови ли сте, момичета?

Грейс Станер ми се усмихна насърчително.

— Готови.

Ирма кимна. Имаше едро тяло, стоеше леко разкрачена, с наведена напред глава. Косата ѝ беше мръсноруса, на едри кичури като рула от тоалетна хартия.

Хвърлих кърпата. Шоуто започна.

Грейс стоеше замислено, сякаш се чудеше колко далеч да отиде в действията си. В този миг я обичах. Не... обичах ги и двете.

— Ти си една тлъста, креслива кучка — рече Грейс, вперила очи право в Ирма. — Ти вониш. Наистина. Тялото ти вони. Ти си мръсница.

— Добре — рекох, когато свърши. — Удари ѝ шамар.

Грейс замахна и прасна Ирма по бузата. Чу се шумно плющене, от удара тесния пуловер на Грейс се повдигна над колана на полата.

— Е-ха! — извика възторжено Корки Хералд.

Ирма изпъшка болезнено. Главата ѝ отскочи назад, чертите ѝ се сгърчиха. Лицето ѝ бе загубило маската на привидна скромност. Огромно виолетово петно разцъфна на лявата ѝ буза.

Грейс вдигна рязко глава, пое въздух и зачака продължението. Красивата ѝ коса се бе разпиляла по раменете. Не изглеждаше нетърпелива.

— Ирма от страна на обвинението — казах аз. — Давай, Ирма.

Ирма дишаше тежко. Очите ѝ бяха изцъклени, гледаха обидено. Устата ѝ трепереше. Къде ли беше отишло онова тихо, послушно момиченце?

— Курва — каза най-накрая тя, очевидно решила да се придържа към първоначалната линия. Устата ѝ подскочи, замря и подскочи отново като на побесняло куче. — Курва, която се чука с мръсници.

Кимнах ѝ.

Ирма се ухили. Беше доста едра. Ръката, с която замахна, беше като стена. Дланта ѝ отскочи от лицето на Грейс. Чу се звук, сякаш

нещо се пропука.

— Ау! — изписка някой.

Грейс едва не падна. Цялата ѝ страна почервения, тя се олюля. После се усмихна на Ирма. И Ирма се сепна. Видях го, но не можех да повярвам. Дракула на глинени крака?

Хвърлих бърз поглед на публиката. Всички следяха сцената неподвижно, като хипнотизирани. Бяха забравили за мистър Грейс, Том Денвър и дори за Чарлз Евърт Декър. Седяха втрещени и може би това, което виждаха беше като огледално отражение на собствените им души, само че в криво огледало. Беше чудесно. Като първа трева на пролет.

— Готова ли си да отвърнеш на удара, Грейс?

Устните на Грейс се отдръпнаха, разкривайки дребни зъби, с цвят на слонова кост.

— Знаеш ли какво те яде — че никога не си излизала с момче. Защото си грозна. Миришеш лошо. Ето защо мислиш само за това, което правят другите и си го представяш от мръсно по-мръсно. Ти си дървеница.

Кимнах ѝ.

Грейс замахна и Ирма отскочи. Ръката на Грейс само я перна, но тя избухна в безсилен плач.

— Пуснете ме, да си вървя. Чарли, не издържам вече. Пусни ме навън!

— Ще си вземеш ли думите назад за майка ми? — запита мрачно Грейс.

— Майка ти е минетчийка! — изкрещя Ирма. Лицето ѝ беше сгърчено, ролките тоалетна хартия на главата ѝ се поклащаха диво.

— Добре — намесих се аз. — Твой ред, Ирма.

Ала Ирма ревеше истерично:

— Б-б-б-божичко-о-о... — Тя бавно вдигна ръце и скри лицето си в шепа. — Боже, искам да умра-а-а-а...

— Значи съжаляваш, — рече заплашително Грейс. — Вземи си думите обратно!

— Ти си минетчийка! — изкрещя Ирма иззад барикадата на здраво сплетените ѝ пръсти.

— Окей — рекох аз. — Продължавай, Ирма. Последен шанс.

Този път ударът започна от краката. Грейс присви очи, мускулите на шията ѝ се стегнаха на топка. Ударът попадна върху челюстта и главата ѝ се завъртя съвсем леко. Въпреки това, лицето ѝ пламна, сякаш бе изгоряло на слънце.

Тялото на Ирма се тресеше от неудържими ридания, които сякаш се надигаха от незнайни и непокътнати досега дълбини.

— Ти си нямаш никой — рече Грейс. — Ти си едно нищо. Една дебела, воняща свиня, това си ти.

— Прасни я, какво чакаш! — извика Били Сойер. Той стовари тежките си юмруци на чина. — Изкарай си го на нея!

— Никога не си имала приятели — продължи задъхано Грейс. — За какво въобще живееш на този свят?

Ирма нададе тънък, протяжен вой.

— Свърших — обърна се към мен Грейс.

— Добре — отвърнах. — Давай.

Грейс вдигна ръка и в този миг Ирма изпищя и падна на колене.

— Н-н-не ме удрай. Не ме удрай повече! Не ме удрай...

— Кажу ми, че съжаляваш.

— Не мога — проплака тя. — Не разбираш ли, че не мога?

— Можеш. Постарай се да го направиш.

Във възцарилата се за миг тишина, остро иззвъня училищния звънец. Ирма вдигна очи, ръката на Грейс полетя с невероятна скорост и се заби в бузата ѝ. Ударът прозвуча като изстрел от малокалибрен пистолет.

Ирма се подпря тежко на една ръка, косата ѝ падна през лицето. Тя си пое мъчително въздух, изхлипа болезнено и изкрещя:

— Добре! Спри! Съжалявам!

Грейс отстъпи назад с полуотворена, влажна уста, дишайки забързано. Тя вдигна ръце с длани навън и отхвърли назад косите си. В този миг ми заприлича на красива кукла. Ирма я гледеше недоверчиво изотдолу. Както беше коленичила, помислих си, че възнамерява да ѝ се моли за прошка. Но тя само се разплака още по-силно.

Грейс огледа класа, после се обърна към мен. Гърдите ѝ се повдигаха развълнувано под тънкия вълнен пуловер.

— Майка ми може и да се чука, — рече тя — но аз я обичам.

Аплодисментите започнаха някъде от задните чинове, може би първи изръкопляскаха Майк Гевин и Нанси Каскин. Но постепенно към тях се присъединиха всички, с изключение на Тед Джонс и Сюзън Брукс. Сюзън изглеждаше твърде развълнувана за да аплодира. Тя не откъсваше разплакани очи от Грейс Станер.

Коленичила на пода, Ирма плачеше в шепите си. Когато аплодисментите замряха (хвърлих поглед на Сандра Крос, тя ръкопляскаше замислено, сякаш насън) аз се обадох:

— Стани, Ирма.

Тя ме погледна изненадано, със зачервено, измъчено и обляно в сълзи лице, сякаш току-що се бе пробудила от ужасен кошмар.

— Пусни я да си върви — рече почти членоразделно Тед.

— Затваряй си устата! — обади се Хармън Джексън. — Чарли си знае работата.

Тед се извърна на седалката и погледна към него. Но Хармън не сведе поглед, както би сторил друг път при подобна ситуация. И двамата бяха членове на Ученическия съвет, където, без съмнение, Тед дърпаше конците.

— Изправи се, Ирма — рекох с мек глас.

— Ще ме убиеш ли? — прошепна тя.

— Нали каза, че съжаляваш.

— Тя ме накара да го кажа.

— Но струва ми се, че наистина съжаляваш.

Ирма ме погледна неразбиращо, зад джунглата от тоалетна хартия.

— Винаги съм съжалявала — каза тя. — Затова ми беше толкова трудно да го кажа.

— Ще ѝ простиш ли? — запитах Грейс.

— А? — Грейс ме погледна със замаян поглед. — О, да, разбира се. — Тя се върна бавно на чина, седна и намръщено огледа ръцете си.

— Ирма? — вдигнах очи към нея.

— Какво? — тя ме погледна с поглед на уплашено, изгубено кученце.

— Имаш ли нещо да ни кажеш?

— Не знам.

Тя се изправи мъчително. Ръцете ѝ висяха по странен начин, сякаш не знаеше какво да прави с тях.

— Струва ми се, че имаш.

— Ще се почувстваш по-добре, ако споделиш мъката си, Ирма — каза Танис Генън. — С мен поне е така.

— Оставете я на мира, за Бога — обади се отзад Дик Кийни.

— Не искам да бъда оставена на мира — рече внезапно Ирма. — Искам да го кажа. — Тя отхвърли решително назад косата си. — Знам, че не съм хубава. Никой не ме харесва. Никой не ме кани на среща. Всичко, което каза тя е вярно. Ето — думите изхвърчаха от устата ѝ, лицето ѝ се сгърчи сякаш бе погълнала горчиво лекарство.

— Направи нещо за себе си — рече Танис. За миг изглеждаше засрамен от думите си, но после продължи: — Нали знаеш, измий се, обръсни си краката и... а-а... под мишниците също. Опитай се да изглеждаш хубава. И аз не съм кой знае каква красавица, но не ми се е налагало да оставам вкъщи всеки уикенд. Ще се справиш.

— Но аз не знам как!

Някои от момчетата се огледаха смутено, ала момичетата очевидно бяха заинтересувани. На лицата им дори бе изписано съчувствие. За тях това беше като задушевен разговор между две приятелки, останали да спят заедно, самата идея за който обикновено предизвиква смут в душите на момчетата.

— Добре... — започна Танис. После спря и поклати глава. — Ела, седни при мен.

— Търговски тайни, а? — изкикоти се Пат Фицджералд.

— Точно така.

— Ама че търговия — подхвърли Корки Хералд. Избухна смях. Ирма Бейтс изтича в дъното на стаята, където Танис, Ан Ласки и Сюзън Брукс се заеха да я успокояват. Силвия разговаряше тихо с Грейс, докато Свинарника, наведен зад тях, се мъчеше да подслуша разговора. Тед Джонс се мръщеше в пространството. Джордж Яник дълбаеше нещо върху чина и замислено пушеше — приличаше на потънал в работа дърводелец. Останалите зяпаха през прозореца как ченгетата се потят с оживения трафик около училището. Можех ясно да различа навън Дон Грейс, добрият стар Том Денвър и Джери Кесерлинг — ченгето от пътната полиция.

Отново иззвъня звънец, този път доста по-силно и всички подскочиха уплашено, включително и ченгетата навън. Няколко от тях дори посегнаха към пистолетите.

— Звънецът за смяна на стаите — рече Хармън.

Погледнах часовника на стената. Показваше 9:50. В 9:05 все още си седях кротко на чина и гледах катеричката отвън. Сега катеричката си бе отишла, добрият стар Том Денвър също си бе отишъл, мисис Ъндерууд пък си бе отишла съвсем. Помислих малко и реших, че и аз съм си отишъл.

[1] Фут — английска мярка за дължина, равна на 30,48 см. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Пред училището бяха спрели още три коли на щатската полиция, а тълпата зяпачи от града бе нараснала. Полицията все още успяваше да ги задържи на известно разстояние. Мистър Франкел, съдържател на „Франкел & Бижута и Фотокамери“ се изтърси с новия си Понтиак „Файърбърд“ и размени известно количество гръмки любезности с Джери Кесерлинг. Докато приказваше непрестанно нагласяваше масивните рогови очила на месестия си нос. Джери направи няколко безуспешни опита да се отърве от него, но мистър Франкел не се даваше така лесно. Той беше член на градската управа на Плейсървил и също стара дружка на бащата на Тед Джонс.

— Мама ми купи веднъж пръстен от неговия магазин — рече Сара Пастерн и погледна към Тед с крайчеца на окото. — Първия ден като го сложих, пръстът ми позеленя от него.

— А моята майка каза, че бил циганин — намеси се Танис.

— Ей! — извика Свинарника. — Видях мама!

Погледнахме всички. Наистина, мисис Дейно се бе промъкнала в първата редица и разговаряше оживено с един от полицаите. Част от комбинезона се подаваше под роклята ѝ. Беше от ония жени, които половината от разговора го водят с ръце. Дланите ѝ се вееха в различни посоки като знамена.

Всички я познавахме, пък и доста бяхме чували за нея — тя беше важна клечка в Родителския съвет на училището, а също и в плейсървилския Клуб на майката. Неизменно присъствие на разни благопожертвователни партита, на които се изяждаха с тонове сладкиши, задължителен атрибут на училищните забави, на излети и най-вече, несменяем пост пред вратата на собствената си къща — готова да погълне всяка нова клюка и да се заеме с мигновеното ѝ разпространение.

Свинарника се намести неспокойно на чина, сякаш му се бе доходило до тоалетната.

— Хей, Свин, майка ти те вика — подхвърли от дъното на стаята Джек Голдман.

— Нека си ме вика — промърмори Свинарника.

Свин имаше по-голяма сестра, Лили Дейно, която се учеше в горните класове, когато ние още сричахме. Ужасно приличаше в лице на Свинарника, което естествено автоматически я лишаваше от възможността да бъде избрана за мис Училище. Един чипонос негодник на име Ла Фолет Сейнт Арманд известно време се навърта край нея и после внезапно я заряза. Ла Фолет постъпи във флотата, където, без съмнение, са го научили каква е разликата между пушката и пишката — кое от тях служи за стреляне и кое — да си правиш кефа. През следващите два месеца, мисис Дейно отсъстваше от родителските сбирки, а Лили бе скоропостижно изпроводена при леля си в Боксфорд, Масачусетс. Не след дълго мисис Дейно се завърна и отново стъпи на старите си позиции, по-ухилена от всякога. Класическа история от малкото градче, приятели.

— Сигурно ужасно се тревожи за теб — сподели Керол Грейнджър.

— К'во ми пука — рече с безразличие Свинарника. Силвия Рейгън се усмихна. Свинарника се изчерви.

Известно време мълчахме. Хората от града идваха, зяпаха иззад жълтите прегради и после си тръгваха. Зърнах още няколко разтревожени лица на майки и бащи. Не можах да видя родителите на Сандра и големия Джо МакКенеди. Е, всъщност, не очаквах да се покаже. Цирковете никога не са били в стила му.

Най-сетне се появи и репортажна кола на щатската телевизия. Двама души излязоха отвътре, единият започна да монтира камерата, а другия си почеса езика с близкото ченге.

— Някой не носи ли транзистор? — запитах аз.

Трима вдигнаха ръце. На Корки транзистора беше най-голям — „Сони“. Имаше всички обхвати, включително УКВ, къси вълни и канала на телевизията. Корки го включи и го постави на чина. Тъкмо почваха новините в десет:

„Сензацията на деня. Към девет сутринта, един ученик от горните класове на Плейсървилската гимназия на име Чарлз Евиърт Декър...“

— Евиърт! — изкикоти се някой.

— Тихо — срязва го Тед.

Пат Фицджералд прехапа език.

„... като следствие на внезапно душевно разстройство и в момента държи съучениците си за заложници в класната стая на училището. Убит е Питър Ванс, трийсет и седем годишен преподавател по история. Съществуват опасения, че има и още една жертва — мисис Джийн Ъндерууд, също на трийсет и седем, учителка по математика. До момента Декър двукратно е влизал в контакт с училищните власти чрез радиоуредбата. Списъкът на заложниците е както следва...“

Той прочете списъкът, който малко по-рано бях предал по уредбата на Том Денвър. Когато стигна да Нанси Каскин, тя извика:

— Казаха ме по радиото! — после премигна и се усмихна засрамено. Мелвин Томас подсвирна. Нанси се изчерви и му каза да си гледа работата.

„... и Джордж Яник. Франк Филбрик, шеф на мейнската щатска полиция отправя молба към всички близки и приятели на изброените да не се струпват около мястото на инцидента. Поведението на Декър се преценява като опасно и Филбрик подчерта, че за момента не е известна причината, довела го до това състояние. Не изключваме възможността Декър отново да прибегне до оръжието, съобщи лейтенант Филбрик.“

— Искаш ли да ми използваш оръжието? — ухилих се на Силвия.

— Вдигнал ли си предпазителя? — отвърна ми тя и класът избухна в смях. Ан Ласки се смееше с ръка на уста, а лицето ѝ бе зачервено. Само падрето Тед Джонс продължаваше да се мръщи.

„... Грейс, психиатърът на училището, само преди минути е приключил разговора с Декър по радиоуредбата. Мистър Грейс каза на репортерите, че Декър го е заплашил да убие някой от заложниците, ако не напусне незабавно училището.“

— Лъжец! — звучно възкликна Грейс Станер. Ирма подскочи като чу гласа ѝ.

— За кой се мисли тоя, бе? — извика ядно Мелвин. — Да не мисли, че някой ще му повярва на лайнарските приказки?

„... също така подчерта, че според него Декър е шизофреник, с грубо нарушена способност за рационално възприятие. Той приключи

изявлението си с думите: «В този момент Чарлз Декър е способен на всичко. Полицията от съседните градове...»“

— Писнаха ми тия лайна! — викна Силвия. — Като се измъкнем от тук, ще им разкажа на всички докъде го докара Чарли тоя нещастник. Аз ще...

— Млъквай и слушай! — изсъска Дик Кийни.

„... се наложи да повикат на помощ от Луистън. В настоящия момент, според капитан Филбрик, ситуацията изглежда безизходна. Декър е заплашил, че ще почне да стреля, ако полицията направи опит да използва сълзотворен газ, на карта е поставен живота на двадесет и четири деца...“

— Деца — рече ненадейно Свинарника. — Децата това, децата онова. Мушнаха ти го отзад, Чарли. Край. Деца. Ха. Говна. Какво, по дяволите, си мислят, че става? Аз...

— Говорят нещо за... — поде Корки.

— Няма значение. Изключи го — прекъснах го аз. — Тук има поинтересни неща. — Фиксирах Свин с възможно най-стоманения си поглед. — Какво ти дойде на ум, шимби?

Свинарника ръгна с пръст към Ирма.

— Тя си мисли, че съдбата е срещу нея — рече той. — Хе-хе — той внезапно се разсмя с писклив глас. После, без никаква видима причина измъкна молив от джоба на ризата и се втрещи в него. Моливът беше оранжев.

— Моливи „Би-боп“ — рече Свинарника. — Най-евтините моливи на земята. Подострянето им е бая трудна работа. Графитът се троши като сирене. Всяка година през септември, преди да тръгна на училище, мама домъква вкъщи поне двеста молива от „Мамът Март“. И, Божичко, не питайте смее ли да не ги използвам!

Той счупи молива и продължи да го разглежда. Да си призна честно, не бих писал с такива евтини моливи. Предпочитам да използвам „Еберхард Фейбър“.

— Мама — рече Свинарника. — За мен това е Мама. Двеста молива „Би-боп“ в пластмасова кутия. Знаете ли кое е любимото й занимание? Освен, разбира се, да присъства на тия лайнарски обеда, дето ти дават голям хамбургер и сок от моркови в картонена чаша? А? Участва в конкурси. Това й е хобито. Стотици конкурси. Непрекъснато. Абонирала се е за дузина женски списания и не пропуска нито един

шибан конкурс на страниците им. Сестра ми веднъж донесе в къщи коте и тя не ѝ позволи да го задържи...

— Оная, дето забременя ли? — попита Корки.

— Не ѝ позволи да го задържи. Удави го във ваната, да не би да го вземе някой друг. Лили я молеше поне да го занесе на ветеринаря, та да го отровят с газ, но мама каза, че не може да дава цели четири долара за газ, заради някаква си проскубана котка.

— О, бедното котенце — рече Сюзън Брукс.

— Кълна се в Бога, че го направи в нашата вана. Мразя тези проклетни моливи. Защо не ми купиш нова риза? К'во? Може и да стане, за рождения ден. Аз ѝ викам: „Мамо, да беше чула само как ми викат децата! Мамо, за Бога!“ И всичко, на което мога да се надявам е нова риза за рождения ден и тая шибана кутия с моливи „Би-боп“. Исках да започна работа в пощата, ала тя не ми позволи. Каза, че в града било пълно с аморални жени, които примамват малки момченца по къщите си, веднага щом мъжете им излязат на работа.

— О, Божичко! — възкликна Силвия.

— И тия безкрайни конкурси. Това унижително мъкнене по безплатните обяди. Непрестанното дебнене и клюкарстване. Смуче от хорската мръсотия като някакъв комар. Не мога да понасям гадната ѝ усмивка.

Той ме погледна и се ухили, лицето му придоби чудато изражение. Досетих се, че ще има още.

— Знаете ли какво каза, когато трябваше да замине Лили? Че ще трябва да си продам колата. Добрият стар „Додж“, дето ми го подари чичо, когато получих шофьорската книжка. Рекох ѝ, че няма да го продам. Рекох ѝ, че ми е подарък от чичо Фред и че не смятам да се разделям с него. А тя ми отвърна, че ако аз не го продам, тя ще го направи. Всички документи били на нейно име, така че по закон колата ѝ принадлежала. Нямала никакво намерение да стои със скръстени ръце, докато аз прекарвам мацките на задната седалка. Представяте ли си? Аз. С мацки. На задната седалка. Точно така каза.

Той счупи едно от парчетата. Графитът щръкна навън като прекършена черна кост.

— Аз. Ха. За последен път имах среща с момиче на излета в края на осми клас. Казах на мама, че „Доджа“ не се продава. Тя настоя, че ще го продаде. Е, накрая го продадохме. Не мога да се боря с нея.

Винаги знае какво да каже. Тъкмо почнеш да ѝ обясняваш защо ти трябва колата и тя ще извика: „Абе, ти що стоиш толкова дълго в банята?“ Ей така, съвсем неочаквано. Ти ѝ говориш за колата, а тя си знае за банята. Като че ли правя нещо мръсно вътре. Направо ме убива с тия нейни подозрения — той се загледа през прозореца. Мисис Дейно не се виждаше никъде. — Непрестанно се заяжда с мен. Как е възможно да не мога да си подострям моливите? Е това ѝ е любимото заяждане. Толкова е проста и гадна, че има акъл колкото да удави едно котенце, едно малко котенце. Толкова е тъпа, че всички ѝ се присмиват зад гърба. И хората какво си викат — че и аз съм същия, нали? Тъп и гаден. Не след дълго човек започва да се чувства като онова котенце, дето се бе скрило в кутията за моливи и попадна вкъщи по погрешка.

В стаята цареше мъртва тишина. Всички бяха приковали погледи в Свинарника. Но той едва ли го бе забелязал. Имаше смачкан и отчаян вид, юмруците му стискаха остатъците от молива. Едно ченге докара полицейски фургон на поляната пред училището, а част от останалите притичаха зад него, без съмнение за някоя тайна полицейска церемония. В ръцете си стискаха пушки.

— Мисля, че хич няма да ми пука, ако някой ѝ тегли куршума — продължи Свинарника с ужасна усмивка на уста. — Чарли, ако знаеш само как ми се иска да го имам това твоето желязо. Ще я гръмна и окото ми няма да мигне.

— И ти си изкукал — промърмори разтревожено Тед. — Божичко, всички полудяхте покрай него!

— Не бъди такъв подляр, Тед — беше Керол Грейнджър. Изненадах се, че не е на страната на Тед. Чувал бях, че по едно време са излизали заедно, но после Керол потъна в учението. Така или иначе, мислех ги за един дол дренки. Казват, че тя го била зарязала. Може сравнението да ви се стори неподходящо, но струваше ми се, че за съучениците си Тед бе като Айзенхауер за твърдите либерали през петдесетте — от една страна безупречен стил, подкупваща усмивка, чисто минало, добри намерения, но от друга — как да преглътнеш това дразнещо превъзходство и тази лигава сервилност. Сигурно се питате защо все се занимавам с Тед?... А защо не? Все още се мъчех да разбера що за стока е. Понякога ми се струва, че всичко, което се случи в онази сутрин, не е нищо друго освен една кошмарна измислица. Но не беше измислица. И Тед наистина беше в центъра на всичко. Не бях

аз. Мисля си, че Тед ги караше да са такива, каквито не са... или може би каквито са. В едно съм сигурен обаче — Керол го гледаше враждебно, изчезнало бе едновременното възхищение пред блестящия стил, когато Тед взимаше думата да се изкаже за проблемите на черната раса. Сега видът ѝ бе разгневен, дори малко страшен.

Помисля ли си за управлението на Айзенхауер, винаги си спомням за инцидента с „Ю Ту“. А сетя ли се за онази забавна утрин, пред очите ми винаги изплуват бавно разширяващите се влажни петна под мишниците на Тед.

— Като го измъкнат оттук, ще намерят в класната стая само кукувци — рече Тед. Той хвърли недоверчив поглед на Свинарника, който продължаваше да се поти над жалките останки от счупения „Би-боп“, сякаш си нямаше нищо друго на този свят.

— Заядливи гадини — прошепна Свинарника. Той захвърли остатъците на пода. Загледа се в тях, после вдигна очи към мен. Лицето му имаше странен, измъчен вид. Почувствах неудобство. — И с теб ще се заядат, Чарли. Жив ще те изядат. Почакай и ще видиш.

В класната стая настъпи неловко мълчание. Ръката ми трескаво стискаше дръжката на пистолета. Почти несъзнателно извадих кутията с патроните от джоба и пъхнах по един в опразнените от стрелбата гнезда. Дръжката беше мокра и хлъзгава от пот. Изведнъж осъзнах, че не дръжката, а дулото съм стискал в ръката си и пистолетът е бил насочен към мен през цялото време. Никой не се бе възползвал от момента. Тед седеше прегърбен на чина, неподвижен, стиснал ръба с ръце. Не знам откъде ми дойде наум, че кожата му е твърда и хладна като на крокодил. Зачудих се дали Керол го е целувала, дали го е докосвала. Сигурно не. От тези мисли ми се придрайфа.

Изведнъж Сюзън Брукс избухна в плач.

Никой не я погледна. Всички гледаха към мен и аз ги гледах. Бяха ме видели, че държа пистолета за дулото. Прочетох го в очите им. Нямах съмнение.

Размърдах крака и без да искам ритнах мисис Ъндерууд. Сведох очи към нея. Беше облечена с неизменното вълнено сако и кашмирен пуловер. Вече беше започнала да се втвърдява. Кожата ѝ сигурно бе станала като чанта от крокодил. Нали знаете — rigor^[1]. Изглежда, че без да усетя съм изцапал пуловера ѝ с обувката си. Не знам защо това ме накара да си спомня една снимка на Ърнест Хемингуей, стъпил

гордо върху трупа на убит лъв, с пушка в ръка и половин дузина ухилени черни носачи отзад. Внезапно изпитах неудържимото желание да закрепця. Аз я убих, аз й теглих куршума, аз провалих урока по алгебра.

Сюзън Брукс бе положила главата си на чина, както ни учеха да правим навремето в детската градина, когато трябваше да спим. На главата си беше вързала бледосиня кърпа. Изглеждаше много красива. Стомахът отново ме заболя.

— ДЕКЪР!

Подскочих уплашено и насочих пистолета към прозореца. Отвън се беше изправил полицай от щатската, с мегафон в ръка. Репортери и оператори тичаха нагоре-надолу по хълма зад него.

— ДЕКЪР, ИЗЛЕЗ НАВЪН СВДИГНАТИ РЪЦЕ!

— Я ме оставете — рекох аз.

Ръцете ми трепереха. Стомахът ми се късаше от болка. От край време си имам слаб стомах. Стане ли напечено в училище, или пък преди първата среща с някое хубаво гадже и почвам да дера котки. Един път, с Джо и няколко готини мадами отидохме до щатския парк „Харисън“. Беше през юли, денят беше топъл и хубав. Имаше лека мараня. Аз се увъртах около едно от момичетата, на име Анмари. Казваше го като едно име. Страхотно маце беше. Носеше тъмнозелени спортни гащета и тънка, копринена блуза. Беше взела и плажна чанта. Пътувахме надолу по шосе № 1 и бяхме надули музиката до дупка. Брайън Уилсън, това слушахме, Брайън Уилсън и „Бич бойз“. Друсахме се в стария „Меркюри“ на Джо, „De Blue Frawwwg“ му викаше Джо МакКенеди и току се хилеше с незабравимата си усмивка. Смъкнали бяхме всички прозорци. И изведнъж ми призля. Беше ужасно. Джо разговаряше с неговата мадама. Говореха за сърфинг, което си вървеше с „Бич бойз“. И неговата мацка беше страхотна. Казваше се Розалин. С Анмари бяха сестри. Отворих уста да им кажа, че ми е зле и се издрайфах на пода. Известна част попадна на крака на Анмари, ако можете само да си представите как ме погледна. Сигурен съм, че не можете. После всички се престориха, че не е станало нищо особено. Нали разбирате, обожавам да ме одрайфат цялата на първа среща и т.н., ха-ха-ха. Не можах да отида с тях да плувам. Стомахът ужасно ме болеше. Анмари остана при мен на брега, а аз изгорях от слънцето. Момичетата бяха приготвили обяд. Пийнах малко сода, но

въобще и не помислих да хапна от сандвичите. През цялото време в главата ми се въртеше синият „Меркюри“ на Джо, паркиран под палещите лъчи на слънцето и за това как ще вони в него на връщане. Покойният Лени Брус обичаше да казва, че ако има нещо на този свят, което никога не се измирисва, това е чортовата кожа, а аз бих добавил, че същото важи и за повръщия в колата. Миризмата си стои със седмици, месеци, може би дори години. И вони ужасно. Макар всички да се преструват, че не усещат. Направо си мирише гадно.

— ИЗЛЕЗ НАВЪН, ДЕКТЪР! ТОВА Е ПОСЛЕДНИЯ ТИ ШАНС!

— Стига! Млъкнете! — разбира се, те не можеха да ме чуят. А и не искаха. Такава им беше играта.

— Май хич не ти харесва да си слушател, а? — обади се с ехиден глас Тед Джонс. — И да не можеш да си разиграваш топката.

— Я ме остави на мира — почти изхленчих аз.

— Скоро ще им писне да чакат — рече Свинарника. Беше като гласът на съдбата. Опитах се да мисля за катеричката и за моравата, дето си расте на воля досами училището. Нищо не излезе. Мислите ми хвърчаха като сламки на вятъра. В този ден на брега беше ужасно горещо. Всички имаха транзистори, включени на различни станции. Джо и Розалин се бяха изтегнали на сърфа в прозрачната зелена вода.

— ОСТАВАТ ТИ ПЕТ МИНУТИ, ДЕКТЪР!

— Айде, излизай — подкани ме Тед. Пръстите му бяха побелели от напрежение. — Излизай докато не е късно.

Силвия се извърна гневно към него.

— А ти за какъв се мислиш? За герой? И защо? Та ти си лайно, Тед Джонс. Ако им кажа...

— Ти ли си човекът, който...

— ... ще им писне да чакат, Чарли и ще те изядат, почакай само и...

— ДЕКТЪР!

— Излизай, Чарли...

— ... моля ви, престанете, не виждате ли, че е объркан...

— ДЕКТЪР!

— ... благотворителни обеда и тази мръсна...

— ... няма да издържиш и ще се побъркаш, ДЕКТЪР, ще те изядат, Чарли, ти си сам, ЩЕ ГО ПРИНУДЯТ ДА СТРЕЛЯ готов си да

излезеш остави го Тед ако знаете, че всички млъкнете ще е добре за теб ИЗЛЕЗ...

Насочих пистолета към прозореца, стиснах го здраво с две ръце и натиснах четири пъти спусъка. Изстрелите прокълтяха в стаята като оръдейни салюти. Стъклото на прозореца се пръсна и разхвърча на хиляди парчета. Полицайте отвън мигновено залегнаха. Операторите на хълма и купчината зяпачи на улицата се разбягаха на всички страни. Парчета стъкло блестяха из тревата пред класната стая като диаманти на някоя изложба, по-ярки от който и да било камък в бижутерския магазин на мистър Франкел.

Никой не отвърна на стрелбата. Заплахите им бяха само блъф. Знаех го, всичко беше заради стомаха, заради моя проклет стомах. Какво друго им оставаше, освен да блъфират?

Тед Джонс не беше блъфирал. Почти беше стигнал бюрото, когато насочих пистолета към него. Той замръзна, очевидно не се съмняваше, че ще го застрелям. Гледаше през мен, като през врата, отвъд която съзира вечния мрак.

— Сядай — рекох аз.

Той не помръдна. Сякаш беше парализиран.

— Сядай!

Тед започна да се тресе. Първо краката, после треморът запълзя нагоре по бедрата, обхвана тялото, накрая шията и лицето. Устата му се друсаше в беззвучно бърборене. Чертите му се сгърчиха в ужасни конвулсии. Единствено очите му не мръдваха. Трябва да призная, че в този миг изпитах уважение към него. Едно от малкото неща, в което винаги съм бил съгласен със стария е, че младото поколение го няма никакво. Тоест, че повече ни бива да се фръцкаме с протестни плакати пред Белия дом, отколкото да замеряме Пентагона със запалителен коктейл „Молотов“. Ала дори в мига, когато бяха вперени във вечната тъмнина, очите на Тед не трепнаха.

— Сядай — повторих аз.

Той се обърна, отиде до чина и седна.

Никой не извика. Няколко души си бяха запушили ушите. Те свалиха бавно ръце, сякаш адаптираха слуха си към тишината в стаята. Спомних си за стомаха и сведох поглед. Там всичко бе наред. Отново контролирах нещата.

Човекът с мегафона крещеше, но този път не на мен. Викаше по зяпачите да се разкарат час по-скоро, че иначе не отговарял за последствията. Послушаха го. Някой от тях побягнаха превити одве, като Ричард Уидмарк в оня страхотен филм за Втората световна война.

През строшения прозорец повя прохладен ветрец. Листовете от чина на Хармън Джексън се разхвърчаха по пода. Той се наведе и взе да ги събира.

— Разкажи още нещо, Чарли — рече Сандра Крос.

На устните ми изпълзя изненадана усмивка. Ужасно ми се прищя да запея онова кънтри за хубавите, хубави сини очи, но не можех да си спомня как продължава, а и не ми стискаше да запея. Гласовит съм като патица. Затова само я гледах и се хилех изненадано. Тя се изчерви леко, но не сведе очи. Представих си я омъжена за някой сноб с пет костюма и разноцветна тоалетна хартия в кенефа. Направо ме заболя при тази мисъл. Рано или късно, все един ден им омръзва да си късат копчетата по училищните забави или да се крият под седалките, за да се вмъкнат на вечерната прожекция на автокиното. Не след дълго спират да се тъпчат с пица и да пъхат дребни монети в джубокса на Сами. Вече не се целуват с момчета из къпиновите храсти. И всички заприличват на ония пошли изрезки на Барби от „Джек и Джил“. Сгънете в точка А, точка В и точка С. И тя ще израсне ПРЕД ОЧИТЕ ВИ. Изведнъж почувствах, че всеки момент ще се разплача, но успях да се измъкна от това неудобно положение като прехвърлих мислите си върху белите й найлонови гащички.

Беше 10:20.

Заговорих.

[1] Rigor mortis — втвърдяване на трупа — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бях на дванайсет, когато мама ми купи кадифен костюм. По това време тате вече бе вдигнал ръце от мен и за възпитанието ми се грижеше мама. Обличах костюма когато ходехме на неделна църква и на вторнишките религиозни кръжоци. Имах и няколко вратовръзки с ластик. Бях неотразим.

Не мога да разбера защо толкова настояваше да облека костюма на онзи проклет рожден ден. Всячески се съпротивлявах. Мъчех се да я убедя. Дори се опитах да я излъжа — казах ѝ, че Керол се е разболяла от дребна шарка и купона се отлага. Един разтревожен разговор по телефона с майката на Керол и лъжата бе разкрита. Всички опити се провалиха. По принцип мама не обича да ме държи изкъсо, но навие ли си нещо на пръста — няма отървяване. Спомням си, за една Коледа чичо ѝ подари един доста голям пъзел. Тате, разбира се, мислеше това за пълна глупост. Мисля, че именно затова и го изпрати чичо Том — за да го ядоса. Както и да е — чичо Том ни бе пратил тоя гигантски пъзел с най-малко петстотин парченца за сглобяване и един-единствен боровинков храст в долния десен ъгъл. Останалата част от пъзела беше снежнобяла, без никакви картинки. Баща ми щеше да се спуга от смях. „Хайде, майко, да те видим как ще го сглобиш“ — рече ѝ той. Винаги, когато искаше да я дразни ѝ викаше майко. Тя седна на масичката в нейната стая — по това време вече живееха в отделни стаи — и изсипа пъзела. Ние с тате прекарахме двадесет и шести и двадесет и седми в едно безкрайно предтелевизорно ядене. Но на двадесет и осми сутринта, пъзелът беше подреден. Мама го снима и изпрати снимката на чичо Том, който живее в Уискинсон. След това събра пъзела и го прибра в килера. Доколкото знам още си седи там, а от тогава минаха две години. Мисълта ми е, че успя да го подреди. Мама е весела, добре образована и има чудесен характер. Обожава домашните животни и винаги е вежлива с пътуващите музиканти. Но пресечеш ли ѝ пътя, готова е да си забие петата... направо в топките.

В този ден ѝ бях пресякъл пътя. За четвърти път се мъчех да срина защитата ѝ с непоклатимите си доводи, но само си губех времето. Вратовръзката стягаше тънкото ми вратле като розов паяк със стоманени пипала, сакото ми беше тясно, а на всичко отгоре тя ме накара да обуя любимите ми обувки. Баща ми го нямаше вкъщи, обръщаше бири с приятели в „Гоган“, но ако беше там сигурно щеше да каже, че изглеждам „като нов човек“. По-скоро се чувствах като задник.

— Слушай, мамо...

— Не искам повече да те слушам, Чарли — и аз не исках повече да говоря за това, но след като в тоя вид без съмнение щях да съм кандидат номер едно за титлата „Лайнара на годината“, не ми оставаше нищо друго освен да продължа докрай борбата.

— Искам само да ти кажа, мамо, че никой на този купон няма да носи костюм. Звъннах тази сутрин на Джо МакКена и той ми каза, че ще си обуе...

— Млъквай, Чарли — рече тя съвсем тихо и аз млъкнах. Когато мама ти каже „млъквай“, значи, че е ужасно ядосана. — Млъквай, иначе никъде няма да отидеш.

Пределно ясно ми беше какво иска да каже. „Няма да отидеш никъде“ съвсем не означаваше, че ще бъда лишен от възможността да посетя терена на Керол Грейнджър. Това „никъде“ включваше също така киното, стадиона и часовете по плуване през следващия месец. Мама може да е кротка, но стисне ли те със зъби — не изпуска. Спомних си за коледния пъзел, с чудноватото наименование „Последната боровинка“. Този пъзел се бе осмелил да застане на пътя ѝ и вече две години обитаваше килера. Ако искате да знаете, а някои от вас може би знаят, по онова време ѝ бях страшно навит на Керол. Дори се бях изръсил за една копринена кърпичка с инициалите ѝ. Мама предложи да я увие, но аз не ѝ позволих. Сам я увих. Не беше някакъв евтин парцал. Взех я от универсалния магазин „Луистън“, където ги дават по петдесет и девет цента парчето и дори беше извезана по края.

— Добре — извиках накрая аз. — Добре. Добре. Добре.

— И недей да ми остроумничиш, Чарли Декър — рече навъсено тя. — Иначе току-виж баща ти се заел с теб.

— Не мен ли го казваш — отвърнах аз. — Нали всеки път, когато попадна в една стая с него, той се старае да ми го напомни.

— Чарли...

— Тръгвам — рекох аз и се понесох към вратата. — Вече съм там.

— И да не се изцапаш! — извика тя подире ми. — Внимавай, де не се намацаш със сладолед! Когато си тръгваш, да не забравиш да благодариш! И много поздрави на мисис Грейнджър!

Реших да подмина с мълчание тези нареждания, струваше ми се, че всякакъв отговор само би я окуражил към нови. Стиснах зъби и продължих напред.

— Бъди кавалер!

Б-боже!

— И да не почнеш да ядеш преди Керол!

Мили Боже!

Ускорих крачка, обхванат от опасението, че току-виж ѝ хрумнало да провери дали не съм се подмокрил.

Денят не беше предназначен за лошо настроение. Небето синееше, слънчицето грееше приятно, имаше и лек ветреца. Лятната ваканция тъкмо започваше и не беше изключено Керол да ми даде зелена светлина. Не че знаех какво точно ще направя, когато Керол ми даде зелена светлина — може би ще ѝ дам да покара мотора — но както се казва, тогава щях да му мисля. Сигурно дори надценявах сексуално-отблъскващото действие на кадифения костюм. Ако Керол си падаше по Майрън Флорен, щеше да хареса и мен.

После срещнах Джо и отново започнах да се чувствам като пълен идиот. Беше намъкнал изтърканите си левиски и една смачкана фланелка. Като ме зърна, лицето му се смрази. Сакото ми бе украсено с гравирани медни копчета. Направо неотразим.

— Страхотен костюм — рече той. — Приличаш на един от шоуто на Лоурънс Белч, дето свири на акордеон.

— Майрън Флорен — кимнах аз. — Точно така.

Той ми подаде пакетче дъвки и аз си обелих една.

— Идеята е на майка ми — пъгнах дъвката в устата. Дъвка „Блек Джек“. Няма по-добри. Претърколих я с език и я сдъвках. Вече се чувствах по-добре. Джо беше единственият ми приятел. Никога не се страхуваше от чудатите ми, дори на моменти малко отблъскващи маниери (скимне ли ми някоя страхотна идея, започвам да се разхождам напред-назад и да си кривя лицето в най-невероятни

физиономии). Така сме с Джо — аз му помагам с уроците, а той пък ме води насам-натам по приятели. Вярно, че повечето деца не дават пет пари за подобна помощ, може и да си страшно умен, ала не те ли бива в бейзбола или поне в кросовото бягане — считай се за аутсайдер. Но Джо не е от тях. Никога не ми го е казал, но аз бях сигурен. И тъй като всички го харесваха, щат не щат, трябваше да понасят и мен. Не искам да кажа, че се прекланям пред него, но нещо подобно. Джо беше моят наркотик.

Та вървахме си значи и кротко си дъвчехме от ароматните „Блек Джек“ и изведнъж на рамото ми се стовари нечия ръка, като гръмотевица. За малко да се задавя с дъвката. Препънах се, после се обърнах и кой да видя — Дики Кейбъл.

Дики Кейбъл беше яко момче и не знам защо винаги ми е напомнял на един от популярните модели тревокосачки „Бригс & Стратън“, със собствено задвижване и разтворена паст отпред. Усмивката му беше досущ като тази паст, даже и едрите му, равни зъби напомняха зацепващите зъбци на тревокосачката. С една дума, изглеждаше като човек, който си замезва с участъковия полицаи преди вечеря. Не бях съвсем сигурен дали не го прави.

— Ей, дупе, страхотно изглеждаш! — той смигна съучастнически на Джо. — Изглеждаш като страхотно осрано дупе! — ПРАС! — отново ме халоса по гърба. Почувствах се ужасно малък. Не повече от три инча. Не знам защо си помислих, че ще трябва да се бия с него, или пък да му лижа подметките — второто ми се стори вероятно.

— По-полека, че ще ми счупиш гръбнака — рекох аз. Но на него това му мина покрай ушите. През целия път до къщата на Керол не млъкна. Най-страшното беше след като влязохме. Никой не беше лъснат като мен. А в средата на стаята стоеше Керол — и беше ужасно красива.

Заболя ме. Беше толкова хубава и непосредствена, с една леко напъпила женственост. Сигурно все още ѝ се случваше да поплаче, да се опъне на родителите си или да се затвори в банята, все още слушаше „Битълз“ и се взираше с умиление в снимката на Дейвид Касиди, дете в оная година беше върха, ала нищо от това не ѝ личеше. И този неумолим факт ме смазваше, превръщаше ме в джудже. На главата си беше завързала ръждивокафява кърпа. Изглеждаше на

петнайсет, дори на шестнайсет, с доста напъпили гърди. Носеше кафява рокля. Гледах я как безгрижно се смее и весело жестикулира с ръце.

Дики и Джо отидоха при нея да ѝ поднесат своите подаръци. Тя се засмя, кимна, благодари им, и Боже мой, колко хубава беше само в този миг!

Реших, че ще е най-добре да се измъкна. Не исках да ме види с тая гадна вратовръзка и тоя отвратителен кадифен костюм, с медни копчета. Не исках да я гледам как разговаря с Дики Кейбъл, който за мен беше един поизправен питекантроп, ала за нея сигурно беше някой лъскав красавец. Трябваше да побързам преди някой да ме забележи. В джоба ми се въргалияше една банкнота, която бях заработил предния ден, прекопавайки градината на мисис Каценц. Реших, че няма да е зле да скокна на стоп до Брънсуик, ако някой ме вземе и да си потъгувам самотен в някое кино.

Мисис Грейнджър ме забеляза миг преди да докопам дръжката на вратата.

Просто в този ден не ми вървеше. Представете си танк „Шерман“ облечен във вълнена пола и полупрозрачна блуза от шифон. Танк „Шерман“ с два масивни купола. Косата ѝ беше като ураган, като фронт от блъскащи се циклони и антициклони. На единия от циклоните се мъдреше сатенена панделка в отровно жълт цвят.

— Чарли ДЕКЪР! — възкликна тя и разтвори ръце като самуни хляб. Големи самуни. Задавих се и ускорих крачка. Беше като някаква неумолимо надигаща се лавина. Като смесица от всички японски филмови чудовища — Гидра, Мотра, Годзила, Родан и Тукан Ужасният, впуснали се в безумна гонитба през хола на Грейнджъррови. Но и това не беше най-страшното. Най-страшното бе, че всички погледи бяха вперени в мен — разбирате кого имам предвид.

Тя ме млясна звучно по бузата, отдръпна се и извика:

— Е, изглеждаш чудесно! — в този миг почти очаквах да добави: „Като страхотно осрано дупе!“

Добре де, няма да ви занимавам повече с досадни подробности. Мисля, че вече имате представа за ситуацията. Последваха три мъчителни часа. Дики не пропускаше нито един изгоден случай да вметне някое „Е, изглеждаш чудесно!“ Няколко души дори ме попитаха кой е умрял.

Единствен Джо не ме изостави, но това само засилваше срама ми. Няколко пъти го чух да казва на децата да ме оставят на мира и това ме потисна допълнително. Чувствах се като селски идиот.

Мисля, че единствения човек, който въобще не ме забеляза беше Керол. Щях да се притесня ако беше дошла при мен да ме покани на танц, когато пуснаха музика, но се притесних дважд повече, когато не дойде. Не че ми се танцуваше, потискаше ме липсата на внимание от нейна страна.

Стърчах като пън, докато Битълсите изкараха „Балада за Джон и Йоко“, „Нека бъде“, докато „Адрайзи брадърс“ пееха „Кога ли пак ще ни прихване тази лудост“, докато Боби Шерман се дереше със своята „Хей, мистър Слънчо“, в неговия тотално амелодичен стил. Бях една чудесна имитация на фикус. Купона, разбира се, си течеше през това време. Така е в живота. Изглеждаше, сякаш ще продължи вечно, докато годините се редят като обрулени листа, колите се превръщат в купчини ръждясало желязо, къщите се разпадат, родителите ни се превръщат в прах, докато цели нации се възраждат, или изчезват. Имах чувството, че ще си стоим тук, докато самия архангел Гавраил се появи в небесата, за да протръби идването на Съдбовния ден, стиснал в едната си ръка небесната тръба, а в другата подарък за рождения ден. Имаше сладолед, имаше огромна торта с надпис „ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН, КЕРОЛ“, имаше безкрайни танци и дори някои от момчетата искаха да поиграем на върти-бутылка, но мисис Грейнджър се разсмя гръмогласно и рече: „Не, ха-ха-ха, не, няма да стане. О, не“.

Най-сетне Керол плесна с ръце и обяви, че всички излизаме на двора за да играем на „следвай водача“, играта, в която трябва да отговориш на неумолимия въпрос: „Готов ли си за утрешното общество?“

Всички изтичаха навън. Чувах ги как крещат, кикотят се и си прекарват чудесно, доколкото чудесно може да е на един голям пубертетски купон. Аз се позабавих малко, с надеждата да разменя няколко думи с Керол, но тя вече беше навън. Излязох и ги загледах от верандата. Джо също дойде и праметна крак през перилата, с поглед вперен във всеобщото веселие. С Джо е така — все гледа да се подпре отстрани и да зяпа.

— Много е надута — отбеляза той най-накрая.

— Не. Просто е заета. Виж колко гости. Разбираш.

— Глупости — рече Джо.

Известно време мълчахме. Някой от тълпата извика:

— Хей, Джо!

— Ако слезеш да играеш ще си оцапаш костюма — каза Джо. — И майка ти ще получи удар.

— Не си далеч от истината.

— Хайде, Джо! — този път беше Керол. Беше се преоблякла в разкошни дънки и изглеждаше още по-разцъфнала и хубава. Джо ме погледна. Очевидно не искаше да ме зарече и в този миг се почувствах по-зле дори от онази паметна ловна утрин, когато се събудих в палатката високо в планината. Джо се чувстваше отговорен за мен, а хората рано или късно намразват тези, към които изпитват отговорност. Уплаших се, че някой ден Джо може да ме намрази. Не искам да кажа, че на дванайсет разбихах от тези неща, по-скоро ги усещах интуитивно.

— Върви — рекох му аз.

— Сигурен ли си, че не искаш...?

— Да. Да. Вече е време да се връщам.

Гледах го как отива при тях, малко обиден, че не пожела да ме придружи, но и донякъде облекчен. След това пресякох затревения двор по посока към улицата.

Пред мен се изправи Дики.

— Вкъщи ли се прибираш, хубавецо?

Трябваше да го закова с някой лаф от типа на „Да, що не кажеш много поздрави от мен на Бродуей“, но вместо това му рекох да си затваря устата.

Изглежда го беше очаквал, защото не се изненада кой знае колко. Ухили ми се като настървена от глад тревокосачка и долната част на лицето му се превърна в една огромна, бездънна паст. От него лъхаше на сила и гъвкавост, като от лианите в джунглата.

— Какво рече, хубавецо?

Цялата насъбрана горчилка избухна. Нещо страшно се надигаше в мен. Направо ужасно. Толкова ми беше гадно, че можех да се изплюя в лицето на Хитлер, без да ми мигне окото.

— Казах да си затваряш плювалника. Разкарай се от пътя ми.

(В този момент от разказа Керол Грейнджър си запуши ушите... но не ми каза да спра. Е за това я уважавам.)

Всички ни гледаха мълчаливо, никой не посмя да се намеси. Нейде из къщата, мисис Грейнджър пееше въодушевено „Ле-е-беди-и-и“.

— Може би ти ще ми го затвориш — той прекара ръка по напомадената си коса.

Блъснах го настрани. Направо не бях на себе си. За първи път се чувствах по този начин. Сякаш някой друг, а не аз седеше на шофьорското място. Аз само се возех — и нищо повече.

Той замахна с огромния си юмрук и ме удари по рамото. Имах чувството, че всички мускули на ръката ми са парализирани. А, Божичко, как ме болеше само! Сякаш ме бяха праснали със заледена топка.

Сграбчих го и го блъснах назад през поляната, докато той ми се хилеше с потната си усмивка. Той внезапно заби пети и обви шията ми с ръка, сякаш възнамеряваше да ме целуне. С другата ръка започна да ме млати по гърба, но сякаш чукаше на някаква далечна и ненужна врата. Препънахме се в едно гипсово фламинго и тупнахме на земята.

Той беше много силен, но аз се биех отчаяно. Само в един миг успехът в боя с Дики Кейбъл се превърна в смисъл на живота ми. Сякаш за това бях дошъл на този свят. Спомних си библейското предание за битката на Яков с ангела и се изкикотих истерично в лицето на Дики. Бях паднал върху него и се мъчех с всички сили да се задържа отгоре.

Изведнъж той се измъкна изпод мен — беше страхотно гъвкав, не можеше да му се отрече — и ме удари с разтворена длан по врата.

Нададох слаб вик и се проснах по корем. Без да губи време той ме яхна. Опитах се да се извърна, но не можах.

Не можах. И затова щях да си понеса боя. Беше отвратително и безчувствено. Чудех се къде ли е Керол в този миг. Сигурно гледаше. Всички гледаха. Усетих как кадифеното сако се разпра под мишниците, а медните копчета се разпиляха из гъстата трева. Но не можех да се обърна.

Той се изсмя. Сграбчи ме за главата и я удари в земята като топка.

— Ей, хубавецо! — Прас! Звезди пред очите и вкус на трева в устата. Сега аз бях тревокосачката. — Ей, хубавеца, страхотно

изглеждаш сега, нали? — Той ме дръпна за косата и отново удари главата ми в земята. Разплаках се.

— Изглеждаш като едно конте-е-е! — подвижна Дики Кейбъл насмешливо и отново заби носа ми в тревата. — Изглеждаш направо чу-у-десно-о!

В този миг Джо го дръпна от мен и той стана.

— Достатъчно, по дяволите! — изкрещя Джо. — Достатъчно, разбираш ли?

Изправих се, все още разплакан. Косата ми беше мръсна. Болката от ударите беше попреминала, но не можех да спра да плача. Просто не можех. Всички ме гледаха с ония тъповати изражения на хора, които не осъзнават напълно случилото се, но не откъсват очи от него. После се огледаха боязливо, да не би някой да им се скара, че са присъствали на нещо забранено. Двама-трима дори се извърнаха към басейна, сякаш се опасяваха, че някой би могъл да се удави, унесен в двубоя.

Керол беше най-отпред и понечи да пристъпи към нас. После се поколеба и се огледа, в очакване някой друг да вземе нещата в свои ръце, но никой не се реши. Дики Кейбъл невъзмутимо си решише косата. Неговата беше чиста. Керол пристъпи от крак на крак. Вятърът вдигна вълнички по блузата ѝ.

Мисис Грейнджър бе прекъснала незабравимото изпълнение на „Лебеди“ и ни гледаше от верандата с широко отворена уста.

Джо дойде при мен и постави ръка на рамото ми.

— Хей, Чарли — рече той. — К'во ще кажеш, да си ходим, а?

Опитах се да го отблъсна, но вместо това паднах отново.

— Остави ме на мира! — извиках му аз. Гласът ми прозвуча дрезгаво и измъчено. Задавих се в нови хлипания. Едно-единствено медно копче се поклащаше на сакото. Панталоните ми бяха позеленели от тревата. Застанах на четири крака и запълзях по утъпканата трева да събирам другите копчета. Разревах се отново. Лицето ми пламтеше.

Дики си тананикаше някаква бодра песничка и сякаш се чудеше дали да не продължи с безгрижното ресане. Като си помисля, държанието му бе направо безупречно. Можеше, разбира се, да е и погаден.

Мисис Грейнджър най-сетне събра сили и дотича при мен.

— Чарли, Чарли, миличък...

— Затваряй си устата, тлъста дъртофелница! — изкрещях аз. Нищо не виждах. Очите ми бяха пълни със сълзи и лицата на всички се сливаха в едно. Ръцете им бяха като някакви хищни пипала, които се протягат към мен. Вече не можех да видя копчетата по земята. — Тлъста дъртофелница!

След това побягнах.

Спрях се зад една изоставена къща на улица „Уилоу“ и останах там докато ми изсъхнат сълзите. Корички кръв бяха засъхнали под носа ми. Избърсах се с носната кърпа. После си издухах носа. Някаква котка се присламчи към мен и аз я погалих. Тя се отърка в крака ми. Отлично разбирах как се чувства.

Костюмът беше доста пострадал, но хич не ми пукаше за него. Не ми пукаше и какво ще каже мама, макар че вероятно щеше да се обади на майката на Дики Кейбъл и да я насоли по телефона. Но баща ми. Вече си го представях, седнал в кухнята, с каменно лице, да ме пита: „Как изглежда това момче?“

И моята лъжа.

Изкарах там почти час, обмисляйки дали да не сляза към магистралата, да вдигна палец и да отпътувам, за да не се върна никога вече.

В края на краищата се прибрах вкъщи.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Навън направо се очертаваше полицейски конгрес. Няколко сини патрулни коли от града, два бели микробуса от Луистън, един черно-бял „Форд“ от Брънсуик и още две коли от Оубърн. Приведени полицаи претичваха напред-назад из двора. Войнството на пресата също бе увеличило числеността си. Те сезираха към нас през телеобективите на подпрените на автомобилните покриви камери. Пътят от двете страни на училището беше преграден, на няколко места мигаха пропанови лампи. Още по-нататък хората от пътната полиция бяха поставили знак за отбиване на движението. Предполагам, че просто не са разполагали с нещо по-подходящо, от типа на „НАМАЛИ! ОТБИЙ! ЛУД НА ПЪТЯ!“. Дон Грейс и добрият стар Том си шушукаха нещо с едър мъжага, в униформа на щатската полиция. Дон нещо се гневеше. Едрият мъжага слушаше внимателно, но поклащаше отрицателно глава. Реших, че това ще да е капитан Франк Филбрик, от Мейнската щатска полиция. Зачудих се, дали бих могъл да го гръмна оттук.

Керол Грейнджър заговори с разтреперан глас. Лицето ѝ бе пламнало от срам. Не исках да я засрамя с моята история.

— Аз бях дете, Чарли.

— Зная — рекох аз и се усмигнах. — Но в този ден беше невероятно хубава. Хич не приличаше на дете.

— Пък и тогава си падах по Дики Кейбъл.

— Дори след оня купон и всичко, което стана?

Тя изглеждаше още по-засрамена.

— Тогава още повече. Дори бяхме заедно на пикника в края на осми клас. Той беше толкова... смел. Буен. На пикника той... ми се пусна, а и аз му позволих донякъде... Но това беше единствения път, когато излязох с него. Дори не знам къде е сега.

— В плейсървилското гробище — каза с равнодушен глас Дик Кийни.

Погледнах го ужасен. Сякаш току-що бях видял духа на мисис Ъндерууд. Още можех да посоча местата, където Дики ме бе налагал. Мисълта, че е мъртъв ме скова в някакъв задгробен ужас, същото прочетох и по лицето на Керол. Той ми се пусна и аз му позволих донякъде — беше казала тя. Какво ли точно значеше това за едно умно и ученлюбиво момиче като Керол? Може би, че я е целунал. Или пък, че я е завел зад някой розов храст, за да проучи девствената територия на нейните напъпили гърди. На пикника в края на осми клас, Боже опази! И той е бил буен и смел.

— Какво се е случило с него? — запита Дон Лорди.

— Блъсна го кола — поде бавно Дик. — Дори е малко смешно. Не в този смисъл, а някак странно. Миналият октомври получи шофьорска книжка и караше като бесен. Като луд. Струва ми се, че искаше да покаже на всички колко е смел. Но стана така, че вече никой не искаше да се качва с него. Имаше един раздрънкан „Понтиак“, модел 1966-та, сам си го оправяше. Боядиса го зелен, а на дясната врата изрисува асо пика.

— Ами да, виждал съм го — намеси се Мелвин. — Нагоре към Харлоу.

— Аз му помогнах да сложим скоростна кутия от „Хърст“ — рече Дик. — Четирицилиндров форсиран двигател. На втора вдигаше до деветдесет. А една вечер по пътя към Стекпол дори удари деветдесет и пет — аз бях с него в колата. На завоя при Брисет се поднесохме. Щяха да ми изскочат червата. В едно си прав, Чарли. Усмивката му беше ужасна. Не знам дали приличаше точно на тревокосачка, но вярно е, че изглеждаше доста странно. Колата се носеше на една страна, а той не спираше да се хили. Чувах го как си мърмори под носа „Мога да я овладея, мога да я овладея“ и така до безкрай. Краката ми се бяха вдървили. Няколко месеца по-късно го прегazi камион, като пресичал улица „Лисбон“. Ренди Миликън бил с него и твърдеше, че дори не бил пиан или нещо. Вината изцяло била на шофьора. Осъдиха го на деветдесет дни затвор. От това Дики не стана по-жив. Смешно.

Керол беше пребледняла. Уплаших се да не припадне и реших да отвлека мислите ѝ малко встрани.

— Майка ти още ли ми се сърди, Керол?

— А? — тя се огледа изненадано.

— Дето я нарекох дъртофелница. Тлъста дъртофелница, спомняш ли си?

— О — тя сбърчи нос и след това се усмихна почти с благодарност, мисля, че бе прозряла намеренията ми.

— Майка ми и твоята майка не ходеха ли в един и същи клуб?

— „Книги и Бридж“ ли? Да — от вълнение тя разтвори леко крака. После се разсмя. — Ще ти призная честно, Чарли. Никога не съм харесвала майка ти, макар че тя доста често се отбиваше къщи. Мама непрестанно говореше за това колко интелигентна е тя, колко добре познава творбите на Хенри Джеймс и подобни дивотии. И какъв мил малък джентълмен си ти.

— Лъскав като дупе — съгласих се аз тъжно. — Знаеш ли, същите работи ги чувах къщи за теб.

— Наистина ли?

— Ами да — изведнъж ми хрумна нещо. Как не се бях сетил по-рано? — Мисля, че вече знам, защо мама така упорито настояваше да си облека костюма. На това му викат „сватосване“, или „няма ли да са една чудесна двойка“, „да не забравяме за интелигентното потомство“. Игра предимно за родители от заможни семейства, Керол. Ще се омъжиш ли за мен?

Керол зяпна учудено.

— Искаш да кажеш, че те... — тя не можа да довърши.

— Точно това искам да кажа.

Тя се усмихна, дори тихичко се изкиска. После се разсмя гръмогласно. Не беше кой знае колко почтително към мъртвите, но реших да не обръщам внимание. Макар че, да ви призная, мисис Ъндерууд нито за миг не бе напускала мислите ми. В края на краищата седях точно до нея.

— Големият мъжага идва — рече Били Сојер.

Точно така, Франк Филбрик крачеше бавно към вратата на училището, без да поглежда ни на ляво, ни на дясно. Искрено се надявах, че репортерите ще успеят да му направят няколко хубави снимки. Току-виж после решил да ги изпрати на приятелите си вместо коледни картички. Той изчезна през вратата. Стъпките му се разнесоха далеч по коридора, сякаш идваха от един друг свят. Чухме го как спря за миг да се ориентира и после се заизкачва към канцелариите. Имах странното чувство, че едва сега, след като влезе в сградата, той се

превърна в реалност. Сякаш това, което ставаше зад прозореца го гледах по телевизия. Сякаш не аз, а те бяха шоуто. Не само с мен бе така. Прочетох го по лицата на моите съученици.

Тишина.

Щрак. Уредбата.

— Декър?

— Да, сър? — отвърнах аз.

Тоя беше от шумно дишащите. Пуфтеше и сумтеше в микрофона като някакво грамадно животно. Никога не съм обичал такива хора. Баща ми е същия като говори по телефона. Такова тежко дишане се разнася от слушалката, че човек още малко и ще долови дъха на уиски и „Пал Мал“. Не знам защо, но това винаги ми се е струвало нечистоплътно и дори малко педерастко.

— Трябва да призная, Декър, че ни постави в една доста забавна ситуация.

— Мисля, че е така, сър.

— Хич не ни харесва идеята да те застреляме.

— И на мен също, сър. Не ви съветвам да опитвате.

Шумно дишане.

— Окей, в такъв случай да сложим картите на масата. Каква е цената ти?

— Цена? — рекох аз. — Цена? — За миг си помислих, че ме смята за някой говорещ гардероб на търг за стари вещи. В началото тази идея ми се стори смешна. После ме завладя гняв.

— За да ги пуснеш. Какво искаш. Време в ефира? Имаш го. Някакво изявление във вестниците? И това го имаш — хър-хър-хър, или пуф-пуф-пуф. — Казвай какво искаш и да приключваме с тая история, че вече достатъчно я раздуха.

— Теб — рекох аз.

Дишането замря. След това поде отново, още по-шумно. Наистина започваше да ми ходи по нервите.

— Ще трябва да ми обясниш — каза той.

— С удоволствие, сър — отвърнах. — Ще сключим сделка. Искаш ли да сключим сделка? Нали точно това искаше?

Никакъв отговор. Само, пуф-пуф. Филбрик се славеше като звездата на новините в шест часа всеки празничен ден, когато с тържествен и леко покровителствен глас отправяше послание към

всички шофьори да карат внимателно и да спазват правилника. Беше направо трогателен в изявленията си. Винаги, когато съм го слушал, долавях в гласа му нещо странно познато, почти интимно, нещо с привкус на déjà vu^[1]. Сега вече разбрах на какво ми прилича. Дори по телевизията звучеше като възбуден бик, готов да се покатери на гърба на някоя крава.

— Каква е сделката?

— Отговори ми първо на един въпрос — рекох аз. — Има ли там навън хора, които си мислят, че съм в състояние да изпострелям съучениците си само за да видя колко души мога да запиша в черното тефтерче? Като Дон Грейс, например?

— Това лайно — изпусна се Силвия и прикри устата си с ръка.

— Кой каза това? — излая Филбрик.

Силвия пребледня.

— Аз — рекох. — Имам определени транссексуални наклонности, сър — съмнявах се, че ще разбере думите ми, но той бе твърде разтревожен за да им обърне внимание. — Та, ще отговорите ли на въпроса ми?

— Да, доста хора навън смятат, че можеш да продължиш както си започнал — отвърна той авторитетно. Някой от задните редове се изкикоти. Мисля, че не се чу по радиоуредбата.

— Добре тогава. Ето и сделката. Ти ще бъдеш героят. Ще дойдеш в стаята. Невъоръжен. С ръце на главата. Направиш ли го, ще пусна другите да си вървят. След това ще ти пръсна мръсния череп. Сър. Харесва ли ти сделката? Навит ли си?

Пъф-хър-уф.

— Дръж се възпитано, приятелче. В стаята има момичета. Млади момичета.

Ирма Бейтс се огледа учудено, сякаш някой току-що я бе повикал.

— Сделката — напомних му аз. — Не забравяй за сделката.

— Не — отсече Филбрик. — Ти ще ме застреляш и пак ще задържиш заложниците. — Пуф-хър. — Но ще сляза, въпреки всичко. Може би ще измислим нещо.

— Приятелче — рекох с кротък гласец. — Откажеш ли се, имаш само един шанс — за петнайсет секунди да изхвърчиш през вратата. Иначе някой тук ще гушне босилека.

Никой от съучениците ми не изглеждаше особено разтревожен от перспективата да гушне босилека.

Пуф. Пуф.

— Шансовете ти да се измъкнеш жив от тази каша намаляват с всеки изминат миг, момче.

— Франк, мой човек, стария обичаше да казва една хубава приказка — никой от нас в края на краищата няма да се измъкне жив.

— Ще се предадеш ли?

— Не.

— Щом така смяташ — не изглеждаше особено потиснат. — Има някакво момче на име Джонс при вас. Искам да говоря с него.

— Давай, Тед — кимнах към него. Не смятах, че има нещо лошо в това да си поприказват. — Сега е твоят голям шанс, момче. Гледай, да не го пропуснеш. Приятели, сега Тед ще изпълни танц с топки пред очите ви.

Тед не откъсваше напрегнат поглед от черната пластмасова уредба.

— Говори Тед Джонс, сър — при него „сър“ звучеше направо страхотно.

— Всички ли са добре, Джонс?

— Да, сър.

— Как преценяваш психическото състояние на Декър?

— Мисля, че е решен на всичко, сър — отвърна Тед, като вперил очи в мен. Имаше нещо неприятно в погледа му. Лицето на Керол внезапно придоби гневно изражение. Тя отвори уста, сякаш да му възрази, но после изглежда си спомни за своето изявено положение в ученическия съвет и за бъдещата ѝ мисия на Велик просветител на западния свят и замълча.

— Благодаря, мистър Джонс.

Тед изглеждаше невероятно доволен от това, че го нарекоха „мистър“.

— Декър?

— Тук съм.

Хър-пър.

— Пак ще се видим.

— Давам ти петнадесет секунди. За да те видя навън. — Изведнъж ми хрумна нещо. — Филбрик?

— Е?

— Знаеш ли, че имаш един лайнарски навик? Направи ми впечатление по време на твоите прословути изявления по радиото, за безопасното шофиране. Обичаш да дишаш шумно в ушите на хората. Звучиш като разпенен жребец, Филбрик. Много лайнарски навик. Освен това, дори когато не четеш тия шибани съобщения, интонацията ти е сякаш всъщност ги четеш. Трябва да внимаваш с тия работи. Иначе, току-виж някой загинал заради тебе.

Известно време Филбрик пуфтеше замислено.

— Майната ти — рече той накрая и изключи уредбата.

Точно след двадесет секунди се появи на изхода и се отпрати със солидна крачка през поляната. Веднага щом сви зад колите, паркирани на отвъдния край, бе свикана нова конференция. Филбрик жестикулираше развълнувано.

В класа всички мълчаха. Пат Фицджералд замислено си гризеше ноктите. Свинарника бе извадил поредния молив и внимателно го разглеждаше. Сандра Крос бе вперила очи в мен. Имах странното чувство, че между нас се е спуснала мъгла и тя блести в нея.

— А какво ще кажеш за секса? — внезапно запита Керол и се изчерви под учудените погледи на другите.

— Мъжкия — добави Мелвин и от дъното на стаята се разнесе смях.

— Какво искаш да кажеш?

Керол изглеждаше така, сякаш съжалява, че устата ѝ не е защита.

— Ами, мислех че когато някой започне да се държи... е, знаете, странно... — тя се спря, напълно обърквана, но в този миг се намеси Сюън Брукс.

— Вярно е — рече тя. — И време е там отзад да престанете да се кикотите. Всички си мислят, че секса е нещо мръсно. Но това е само половината от белята. Ние се притесняваме за него — тя погледна с разбиране към Керол.

— Точно това исках да кажа — рече Керол. — Случвало ли ти се е... хм, имал ли си някакво неприятно преживяване, свързано със секса?

— Никакво, откакто престанах да си лягам с мама — отвърнах с равен глас.

В първия момент тя ме погледна стреснато, но после осъзна, че се шегувам. Свинарника подсмръкна и продължи да разглежда молива.

— Не, наистина — рече тя.

— Е, добре — намръщих се аз. — Ще ти разкажа за моя сексуален живот, ако ти ми разкажеш за твоя.

— О... — тя отново ме погледна изненадано, но не бих казал, че беше неприятно.

Грейси Станер се разсмя.

— Кихай, Керол — винаги съм мислил, че те двете не могат да се понасят, но гласа ѝ звучеше толкова спокойно, сякаш в този миг между тях бяха изгладени всички явни или скрити противоречия.

— Е-хе-хе — ухили се доволно Корки Хералд.

Керол се бе изчервила до ушите.

— Съжалявам, че попитах — рече тя.

— Давай — настоя Дон Лорди. — Не боли.

— И после ще кажете на всички — рече Керол. — Знам как се разнася клю... как хората си разказват един на друг.

— Тайни — прошепна дрезгаво Майк Гевин. — Дайте ми тайни. — Всички се разсмяха, макар че на някои не им беше до смях.

— Това не е честно — каза Сюзън Брукс.

— Вярно — потвърдих аз. — Да оставим тая тема.

— Не... няма значение — каза изведнъж Керол. — Ще ви разкажа. Ще ви разкажа една история.

Мой ред беше да се изненадам. Всички я погледнаха с жадни погледи. Не зная какво точно очаквах да чуят — приказката за пенисаджудже или Десет ноци със свещта. Предположих, че каквото и да очакват, ще останат разочаровани. Едва ли ще чуят за камшици, железни вериги и среднощна похот. За девственица от малкия град, хубава, млада и страстна, на която изведнъж ѝ избива чивията и тя вдига училището на краката си в търсене на истинския живот. За първите опити в колежа да се сближи с екзистенциализма, модерното изкуство и секса. Не малко от тези девственици завършват в публични домове, където между отделните сеанси се връщат към същите тези сладки мечти, които са ги вълнували в горещите ноци на пубертета — мечти толкова стереотипни, че можеш да си ги изрежеш от някое списание с кройки, редом с „Вашата нова лятна пола“, или „Модерен есенен пуловер“. Има нещо много общо между умните момчета и

момичета. Ако им се е откачила пружината, това си личи отдалече. Ако ли пък не е, тогава са ясни като квадратния корен. Момичета като Керол си имат постоянен приятел, макар че нямат нищо против някой флирт (от типа на „само не ме докосвай там“), без да прекаляват. Предполагам, в това няма нищо лошо. Ако някой пък е очаквал повече, съжалявам, до тук. Умните деца са като вечерята пред телевизора. Там всичко е ясно. Не че много ме засяга този въпрос. Защото умните момичета винаги са ми били малко скучни.

Керол Грейнджър, разбира се, спадаше именно към тази категория. Имаше си постоянен приятел с типично американското име Бък Торн. Бък беше център-нападател на плейсървилските „Сиви хрътки“, дете приключиха предишния сезон с рекордното 11–0, факт, който беше раздут до немай-къде от нашия учител по физическо Боб, по прякор „Каменните топки“.

Торн беше едно осемдесет килограмово благовъзпитано лайно, доста тъповато, (колежанска реколта) та сигурно за Керол не представляваше никаква трудност да го държи на разстояние. Забелязал съм, че хубавите момичета стават най-добрите дресьори на лъвовете. Освен това, що се отнася до Бък Торн, винаги съм имал чувството, че си пада малко подляр и доносчик.

— Аз съм девствена — стресна ме от тези мисли с предизвикателния си тон Керол. Тя кръстоса крака, сякаш в символично потвърждение на думите си, после пак ги разтвори. — И не смятам това за чак толкова лошо. Девствеността за мен винаги е означавала чистота.

— Така ли? — подхвърли Грейс Станер.

— Това е нещо, което изисква грижи — продължи Керол. — Грижи, старание, внимателно отношение — тази мисъл изглежда й хареса. Що се отнася до мен, направо ми изкара акъла.

— Искаш да кажеш, че Бък никога...

— О, не, в никакъв случай не бих казала, че не е имал желание да го правим. А предполагам, че още има. Но аз се постарах да изясня някои неща между нас още в началото на играта. Не съм фригидна, пуританка, или нещо друго. Просто... — тя млъкна в търсене на подходящ израз.

— Страх те беше да не забременееш — помогнах й аз.

— Не! — отсече почти с презрение тя. — Знам всичко за това. — Изведнъж, с изненада осъзнах, че тя е почти разгневена. А гневът, както е известно е едно доста трудно овладяемо емоционално състояние при подрастващите. — Не съм си изграждала представата за света от книжките. Четох за предпазните мерки от забременяване в... — тя прехапа устни, сякаш едва сега осъзна какво говори.

— Добре — намесих се аз и почуках с дръжката на пистолета по катедрата. — Въпросът е сериозен, Керол. Много сериозен. Мисля, че едно момиче трябва да знае причината, поради която иска да запази девствеността си, не е ли така?

— Но аз зная защо!

— О — аз ѝ кимнах окуражително. Няколко момичета я погледнаха заинтригувано.

— Защото...

В стаята цареше гробна тишина. Някъде отдалеч се чуваше полицейската свирка на Джери Кесерлинг, който очевидно имаше проблеми с трафика.

— Защото...

Тя се огледа. Момичетата, които я гледаха сведоха срамежливи погледи към чиновете си. В този миг, както казват фермерите от нашия край бих дал къщата и всичко което имам, за да разбера кои от тях също са девствени.

— Не е необходимо да се блещите в мен! Не съм ви молила да ме гледате! Няма да говоря за това! Не съм длъжна да ви разказвам!

Тя ми хвърли огорчен поглед.

— Хората са зли. Искат да те разкъсат, да те изядат, както каза Свинарника. Жадуват да те дръпнат при тях, на дъното, в мръсотията. Виж какво направиха с теб, Чарли.

Не бях съвсем сигурен, че са ми направили нещо, но предпочетох да мълча.

— Беше миналата година, по Коледа. Разхождахме се по улица „Конгресна“ в Портленд. Бяхме излезли с Дона Тейлър, да си купим по нещо за Коледа. Тъкмо бях купила една кърпа за сестра ми от „Портеус-Мичел“, разглеждахме я и се смеехме. Говорехме си глупости. Момичешко хихикане. Беше към четири следобед, тъкмо бе започнало да се здрачава. Валеше сняг. Отвсякъде блестяха разноцветни светлини, витрините бяха обкичени с гирлянди и красиво

увити пакети... беше хубаво... на ъгъла се бе изправил един от дядомразовците на Армията на спасението, с огромен звънец в ръка. Той бавно поклащаше звънца и се усмихваше на всички. Чувствах се чудесно. Наистина чудесно. Нали разбирате, онова неповторимо коледно настроение. Вече си мислех, как ще се прибера у дома и ще изпия един горещ шоколад, с крем отгоре. И в този миг от завоя се приближи една раздрънкана кола, шофьорът смъкна прозореца и изрева: „Здрасти, путко!“

Ан Ласки подскочи. Откровено да ви призная, в устата на Керол Грейнджър думата прозвуча по-скоро смешно, отколкото вулгарно.

— Ей така — продължи горчиво тя. — И в миг всичко беше разрушено. Оцапано. Като зряла ябълка, в която намирате червей. „Здравей, путко...“ Сякаш не съм човек, личност, а само... а-а-х — устните ѝ се разтрепериха, лицето ѝ се разкриви в мъчителна гримаса.

— Ето защо за мен девствеността е чистота. Пет пари не давам за глупостите, които си мислят останалите. Не искам и да чувам за тях. Това е всичко.

Очите на Сандра Крос бяха леко притворени, лицето ѝ имаше замечтано изражение.

— Знаете ли — рече тя. — Чувствам се някак странно. Сякаш...

Исках да скоча и да ѝ викна да не се забърква в този глупашки маскарад, но не можех. Повтарям, не можех. Ако аз самия не спазвах правилата, които наложих, тогава кой би ги спазвал?

— Сякаш това е всичко.

— Или си умна или си путка — в гласа на Керол имаше едва доловим хумор. — Май не са ни оставили голям избор, а?

— Понякога, — рече Сандра — се чувствам страшно празна.

— Аз... — понечи да каже нещо Керол, но погледна учудено Сандра. — И ти ли?

— Да — тя хвърли замислен поглед през изпочупените прозорци. — Обичам да простирам, когато денят е ветровит. Понякога и аз самата се чувствам така. Като пране на вятъра. Мъчиш се да разбереш живота... политиката, училището... миналия семестър бях в ученическия съвет... но всичко това е някак нереално и ужасно скучно. Човек не може все да се бори за правата на разни малцинства,

не може така да мине живота ти. И тогава позволих на Тед да го направи с мен.

Погледнах към него. Тед я гледаше с изцъклен поглед. Пред очите ми сякаш падна черна пелена. Гърлото ми се сви болезнено.

— Не беше нищо особено — продължи Сандра. — Не знам какво толкова го превъзнасят. То е... — тя ме погледна с широко отворени очи, но аз не гледах към нея. Гледах Тед. Виждах го съвсем ясно. Толкова ясно, сякаш от него извираше светлина, която грееше в спусналия се мрак като някакъв свръхестествен ореол.

Вдигнах бавно пистолета с две ръце.

За миг се замислих за вътрешните кухини на моето тяло, по които текат различни живителни субстанции, в безкрайния мрак.

Бях решил да го застрелям, но преди това те застреляха мен.

[1] Илюзорно състояние на нещо вече видяно — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сега, разбира се, вече знам какво е станало, но тогава нямах представа.

Бяха повикали чак от Кент Хил най-добрия снайперист в областта, един полицай на име Даниел Малверн. След като всичко приключи, в луистънския „Сън“ публикуваха негова снимка. Дребничък, късо подстриган човек. Приличаше по-скоро на някой счетоводител. На снимката се беше изпъчил, стиснал в ръка огромен „Маузер“ с телескопичен мерник. Преди да дойде на мястото на инцидента, той се отбил в една горичка на няколко мили от училището за да потренира. После разглобил пушката, напъхал я в крачола на панталона и така притичал зад един от полицейските микробуси. Залегнал в сянката под микробуса. Облизал пръст и определил силата на вятъра. Нула. После се прицелил. Сигурно съм изглеждал голям като булдозер, увеличен трийсет пъти от телеобектива. Не е имало дори стъкла на прозорците, които да му блестят в очите — нали ги бях изпочупил, когато стрелях по мегафона. Лесна мишена.

Но Дан Малверн не бързал. Може би дори смятал, че му предстои най-важният изстрел в живота. Не бях никаква си асфалтова паничка — след изстрела червата ми щяха да се разпръснат по черната дъска. С Престъпниците Шегга Не Бива. Опасен Убиец Застрелян На Място. И в мига, когато се бях надигнал над трупа на мисис Ъндерууд за да пръсна черепа на Тед Джонс, Дан е видял своя голям шанс. Тялото ми е било извърнато към него. Прицелил се мигновено и куршумът полетял точно натам, където Дан искал и знаел, че ще попадне — през джоба на ризата в машинката на живота, която хората наричат сърце.

А там, търпеливо чакал своя миг излятия от твърда стомана „Титус“, моето вярно катинарче-другарче.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Пистолета остана в ръката ми.

Куршумът ме изхвърли назад и аз се блъснах в черната дъска. Поставката за тебешери се заби болезнено в гърба ми. Обувките ми отхвърчаха настрани. Миг по-късно се строполих на пода. Не знаех какво се е случило. Всичко бе станало ненадейно. Страхотна болка разкъсваше гърдите ми, после цялото ми тяло изтръпна. Не можех да дишам. Пред погледа ми танцуваха тъмни петна.

Ирма Бейтс пицеше диво. Очите ѝ бяха затворени, юмруците стиснати, лицето ѝ бе преbledняло и покрито с ливидни петна. Гласът ѝ се носеше някъде отдалеч, като в просъница, сякаш идваше откъм планините или от дълбок тунел.

Тед Джонс бе напуснал мястото си и се носеше между чиновете като на забавен кадър. Този път се бе насочил към вратата.

— Удариха го, копелето мръсно — разнесе се гласът му, но забавено и някак провлачено, като пусната на бавни обороти плоча. — Удариха го, това побъркано...

— Сядай си на мястото.

Не ме чу. Това не ме изненада. Дори аз не можах да се чуя. Капчица въздух не бе останала в дробовете ми. Тъкмо посягаше към дръжката на вратата, когато натиснах спусъка. Куршумът се заби в дървената рамка до главата му и той отскочи назад. Когато се извърна към мен, лицето му бе смесица от разноцветни емоции: безкрайно удивление, агонизиращо недоверие и бясна, убийствена омраза.

— Ти не можеш... ти си...

— Сядай си на мястото — този път малко по-добре. Цели шест секунди бяха изминали от мига, в който се бях стоварил на пода. — Престани да крещиш, Ирма.

— Застреляха те, Чарли — рече със спокоен глас Грейс Станер.

Погледнах навън. Ченгетата щурмуваха сградата. Стрелях два пъти и поех мъчително въздух. Имах чувството, че гърдите ми ще експлодират.

— Назад! Ще ги избия всичките!

Франк Филбрик спря и се огледа като подивял. Изглеждаше, сякаш се надява лично Исус да му звънне по телефона и да му обясни какво става. Беше толкова объркан, че като нищо би продължил атаката, затова гръмнах още веднъж, във въздуха. Мислите му най-сетне включиха на високи обороти.

— Назад! — изрева той. — За Бога, всички назад!

Дваж по-бързо побягнаха назад ченгетата.

Тед Джонс крачеше бавно към мен. Очевидно духът му не беше в тази вселена.

— Искаш да ти пръсна топките ли? — запитах го аз.

Той се спря, лицето му — застинала маска на ужас и омраза.

— Ти си мъртъв — просъска Тед. — Лягай долу, проклет да си.

— Седни си на мястото, Тед.

Болката в гърдите ми бе като живо същество. Сякаш ми бяха смазали ребрата със сребърния чук на Максвел. Моите скъпи съученици-зложници ме гледаха ужасени. Не смеех да се огледам от страх, че няма да издържа гледката. Часовникът показваше 10:55.

— ДЕКЪР!

— Сядай, Тед.

Той оголи зъби и внезапно ми заприлича на едно прегазено на нашата улица куче, още като бях съвсем малко дете. Известно време обмисляше какво да стори, после седна. Под мишниците му се очертаваха огромни потни кръгове.

— ДЕКЪР! МИСТЪР ДЕНВЪР СЕ КАЧВА В КАНЦЕЛАРИЯТА!

Това отново бе Филбрик с неговия любим мегафон, но дори през него можех да доловя страхотното вълнение в гласа му. Само преди час това би ми доставило неопишуемо удоволствие, би ме зарадвало ужасно. Но сега не изпитвах нищо.

— ТОЙ ИСКА ДА ГОВОРИ С ТЕБ!

Том излезе бавно иззад една полицейска кола и се отправи без да бърза през моравата. Изглеждаше сякаш всеки миг очаква да го застрелят. Дори от такова разстояние имаше измъчен и състарен вид. И това вече не ми доставяше удоволствие. Дори и това.

Изправих се полекичка, борейки се с болката и напъхах краката си в обувките. Едва не паднах и се наложи да се подпра на катедрата със свободната си ръка.

— Божичко, Чарли — изстена Силвия.

Заредих пистолета, без да ги изпускам от очи (предполагам, че дори Том не знаеше, че не може да стреля с изваден пълнител). Не бързах, използвах момента за да се огледам внимателно. Гърдите продължаваха да ме болят. Сандра Крос бе като спомен от полузабравен сън.

Пълнителят щракна на място и аз почти небрежно погледнах надолу. Тази сутрин бях облякъл тъмно синя риза (падам си по солидните цветове) и очаквах да я видя цялата обляна в кръв. Но не беше.

Точно в центъра на левия джоб се мъдреше огромна дупка. Множество малко дупчици бяха разпръснати наоколо и всичко приличаше на карта на Слънчевата система и кръжащите около нея планети. Бръкнах внимателно в джоба. И едва в този миг си спомних за моя верен „Титус“, когото бях спасил от позорна забрава в кошчето за боклук. Стиснах го нежно и го извадих. По редовете премина едно възхитено: „А-а-а-х!“, сякаш бях срязал някоя разголена хубавица на две, или бях измъкнал стодоларова банкнота от носа на Свинарника. Никой не се сети да попита какво търси катинарът от моето шкафче в левия джоб на ризата. Аз го гледах с умиление. Тед, напротив, го пронизваше с горчив поглед и изведнъж ме доядя на него. Зачудих се, как ли ще му понесе, ако го накарам да изяде добрия стар „Титус“ за обяд.

Куршумът бе попаднал в пластмасовия шифров циферблат, разпръсквайки го на стотици микро-шрапнелчета. Нито едно от тях не бе стигнало до кожата. Куршумът се бе сплескал в твърдата стомана под циферблата. Целият катинар беше изкривен на една страна, сякаш е бил изложен на много висока температура. Халката бе извита като медна тел. На гърба на катинара се бе очертала ясно изразена подутина, но корпусът не беше пробит.

Радиоуредбата внезапно изпраця.

— Чарли?

— Минутка, Том. Заварваш ме неподготвен.

— Чарли, трябва да...

— Затваряй си мръсната уста.

Разкопчах си ризата и я отворих. По редовете отново премина едно: „А-а-а-х!“ На гърдите ми беше изписан вдлъбнатия, оцветен в

мораво релеф на „Титус“ и вътре положително можеше да се задържи вода. Извърнах отворен очи, сякаш току-що бях зърнал стария пияница с провиснала кожа на лицето, дете обикновено се навърта пред „Гоган“. Закопчах бавно копчетата на ризата.

— Том, тези копелета се опитаха да ме застрелят.

— Не са искали...

— Не ми разправяй, че не са искали! — изкрещях аз. В гласа ми имаше налудничав нотка, от която ми призля още повече. — Размърдай си мръсния пъпчив задник и да кажеш на Филбрик, че за малко да стане свидетел на кървава баня в класната стая, ясно ли ти е?

— Чарли... — изхленчи жално той.

— Млъквай, Том. Омръзна ми да ти слушам глупостите. Аз сядам на шофьорското място. Не ти, нито Филбрик, нито училищния инспектор или пък Господ Бог. Разбра ли ме добре?

— Чарли, нека да ти обясня.

— РАЗБРА ЛИ МЕ ДОБРЕ?

— Да, но...

— Добре тогава. Този въпрос го изяснихме. А сега отивай да занесеш посланието, Том. Кажи им, че не искам да виждам нито него, нито когото и да било навън през следващия час. Никой да не влиза в училището и никой да не прави опити да ме застреля. Ще разговарям с Филбрик към обед. Запомни ли каквото ти казах, Том?

— Да, Чарли. Разбира се, Чарли — гласът му звучеше облекчено и някак тъповато. — Искаха само да ти предам, че е станало по погрешка, Чарли. Една от пушките гръмнала случайно и...

— И още нещо, Том. Нещо много важно.

— Какво, Чарли?

— Трябва да си отваряш очите с оня копелдак Филбрик, Том. Той те блъсна под колелата на волската талига, а ти дори не се съпротивляваш. Аз му дадох възможност да си заложи задника и да спаси децата, но той отказа. Събуди се, Том. Отвори си очите.

— Чарли, ако можеш само да си представиш в какво ужасно положение ни поставяш.

— Размърдай си задника, Том.

Той изключи уредбата. Всички го проследихме как излиза през главния вход и се отправя към колите. Филбрик излезе да го посрещне и сложи ръка на рамото му. Том я отблъсна. Няколко от децата се

изкикотиха. Но на мен не ми беше до смях. Исках да съм си вкъщи, в леглото и всичко това да го сънувам.

— Сандра — обадих се аз. — Струва ми се, че тъкмо бе започнала да ни разказваш твоята affaire de coeur с Тед.

Тед ми хвърли мрачен поглед.

— Не е необходимо да разказваш, Санди. Той просто се опитва да ни изкара мръсници като него. Той е болен и гъмжи от бацили. Не му позволявай да зарази и теб.

Тя се усмихна. Усмивката ѝ беше наистина слънчева, като на дете. Изпитах горчива носталгия, не по нея, или по някой конкретен образ, но по нещо, което не можех точно да определя. Може би пък и да е било именно по нея. Каквото и да беше, накара ме да се почувствам засрамен.

— Но аз нямам нищо против — рече тя. — Винаги съм мечтала да го споделя с някой. Не искам да ми тежи.

Наближаваше единадесет. Навън всичко бе замряло. Този път бях седнал максимално далеч от прозореца. Сигурен бях, че ще го имам искания час покой от Филбрик. Сега вече няма да посмее да направи нищо. Чувствах се по-добре, болката в гърдите бе намаляла значително. По-странно бе това, което ставаше в главата ми, сякаш мозъка работеше без никакъв охладител, като загрят до червено двигател наред пустинята. На моменти ми се струваше, че държа зложниците единствено със силата на моята воля. Сега, разбира се, вече знам, че едва ли има нещо друго, което би могло да бъде по-далеч от истината. В този ден имах само един истински зложник и името му беше Тед Джонс.

— Ние просто го направихме — започна Сандра и поглади с ръка надписите на чина ѝ. Ясно виждах косата ѝ, разделена на път. Сресваше се момчешката. — Един ден Тед ме покани да отида с него на танци и аз се съгласих. Имах нова вечерна рокля. — Тя ме погледна с укор. — Ти никога не си ме канил, Чарли.

Нима наистина само преди десет минути бях получил куршум право в катинара? Завладя ме налудничавото желание да ги попитам истина ли е това. Колко странни бяха тези мои съученици!

— Та отидохме там и после се прехвърлихме в „Хавайската колиба“. Тед познаваше управителя и нямахме проблеми да си

поръчае по един коктейл. Като възрастни — не можех точно да определя, но струваше ми се, че долавям известен сарказъм в гласа ѝ.

Тед изглеждаше равнодушен, но останалите го разглеждаха като някакво рядко насекомо. В края на краищата сред тях седеше човек, който е близък с управител на бар. Корки Хералд предъвка тази мисъл и очевидно никак не я хареса.

— Опасявах се, че коктейла няма да ми хареса — нали всички непрестанно разправят какво ужасно нещо бил алкохолът, но ми хареса. За мен имаше джин-физ, дъхът на джин приятно гъделичкаше ноздрите ми — тя гледеше съсредоточено пред себе си. — Беше много вълнуващо. Тед ми разказваше колко хубаво било да се играе голф в Портленд. Каза ми, че някой път ще ме вземе със себе си и ще ме научи, ако искам разбира се.

Тед я гледеше, стиснал здраво устни.

— Тед не беше... невъздържан. Целуна ме за лека нощ, направи го със спокойна увереност. Някои момчета са толкова потиснати, когато ме изпращат към къщи, през цялото време се чудят дали трябва да ме целунат за лека нощ. Винаги гледам аз да ги целуна, за да ги отърва от притеснението. При тези, които са ми неприятни си представям, че облизвам писмо, преди да го залепя.

Спомних си първият път, когато изпращах Санди Крос, след една вечеринка в училището. През цялото време ме потискаше мисълта, дали трябва да я целуна на раздяла. Така и не го направих.

— След това излизахме още три пъти. Тед беше ужасно мил. Винаги знаеше какво да каже и никога не разказваше мръсни вицове. С изключение на няколко прегръдки не се случи нищо особено. После за известно време се разделихме. През април ме покани да отида с него на лятната пързалка в Луистън.

И аз мечтаех да я заведа на танци, но така и не посмях. Джо, за който да покани момиче на танци не беше нещо необикновено, постоянно ме питаше какво ми пречи да го сторя. Това ме изнервяше и аз обикновено го пращах на майната. Спомням се, че веднъж събрах кураж и набрах нейния телефон, но още след първото позвъняване затворих, изтичах в банята и се издрайфах. Както вече ви казах, стомахът ми за нищо не го бива.

— Всичко беше много хубаво, когато изведнъж някакви момчета се скараха в центъра на площадката — рече Сандра. — Едните бяха от

Харлоу, а другите от Луистън. Както и да е, започна страхотен бой. Някои се биеха както си бяха на ролковите кънки, други ги бяха свалили. Управителят излезе и каза, че ако не спрат да се бият ще затвори площадката. Наоколо беше пълно с разкървавени физиономии, всички се млатеха взаимно, ритаха падналите и крещяха някакви ужасни думи. И праз цялото време от джубокса се носеше „Ролинг Стоунз“.

Тя спря за миг, после продължи: — Тед и аз бяхме застанали в единия край, до площадката на оркестъра. Нали знаете, всяка събота там изнасят концерти. Едно момче с черно яке се завъртя наблизко. Имаше дълга коса и бакенбарди. Той се разсмя, помахна на Тед и извика: „Чукай я приятелче, аз вече го направих“. Тед замахна и го удари в лицето. Момчето отхвърча назад, препъна се в нечий крак и падна на глава. Тед погледна към мен и очите му бяха някак изцъклени. После се ухили. Имам чувството, че за първи път в живота си го виждах да се усмихва. Сякаш едва в този момент бе изпитал удоволствие. После ми каза: „Ей сегичка ще се върна“ и се отправи към средата на площадката, където момчето с мъка се надигаше. Тед го сграбчи за якето и... не зная... започна да го друса... а момчето се мъчеше да се извърне към него... а Тед продължаваше да го друса, главата му подскачаше и в един миг якето му се скъса и той тупна. После скочи и се разкрещя: „Сега ще ти видя сметката, шибано копеле, задето ми скъса якето!“ Тед го удари отново, момчето падна и Тед хвърли остатъците от якето върху него. След това дойде при мен и двамата си тръгнахме. Закара ме в едно гробище в Оубърн. Някъде по пътя за Лъст Вели. И там го направихме. На задната седалка.

Ръката ѝ все още се плъзгаше по издрасканата повърхност на чина.

— Почти не болеше. Мислех, че ще боли, но не ме боля никак. Беше много хубаво — сякаш говореше за някаква предстояща премиера на филм на Уолт Дисни — от онези с хубавите картинки на животни. Само дето в главната роля вместо Уди Кълвача играеше Тед Джонс. — Тед не използва никакви предпазни средства като го правихме, но въпреки това не забременях.

Огромно червено петно се бе появило изпод ризата на Тед и бавно се разпространяваше по лицето и бузите му. Той продължаваше да гледа равнодушно пред себе си, сякаш нищо не чуваше.

Сандра махна уморено с ръка. Изведнъж си я представих, излегната на шезлонг в някой августовски пек, температура над трийсет и пет на сянка, зачетена в книга или просто зареяла поглед в маранята над нагорещеното шосе, със снежнобели къси панталонки и също така снежнобял сутиен със смъкнати презрамки, в ръката ѝ кутия „Севън ъп“ със забодена вътре сламка, гърдите ѝ обсипани с блестящи като бисери капки пот, които се стичат на струйки надолу към корема...

— След като всичко свърши той ми се извини. Държа се неловко и дори изпитах съжаление към него. Непрестанно повтаряше, че ако нещо стане щял да се ожени за мен... нали разбирате? Ако забременея. Беше наистина притеснен. Аз му казах: „Тед, стига, да не викаме дявола“, а той ми отвърна: „Не ме наричай Тед, това е бебешко име“. Мисля, че беше изненадан, че му позволих да го направи. Е, както вече ви казах, не забременях. Понякога се чувствам като кукла. Някак нереална. Познато ли ви е? Всичко ми се струва фалшиво. Сякаш ако пъхна глава през стената, ще видя другия край на сценичната площадка, където режисьорът и операторът се подготвят да заснемат следващата сцена. Сякаш тревата и небето са нарисуван декор. Сякаш са фалшиви. Илюзия — тя ме погледна въодушевено. — Имал ли си някога подобно чувство, Чарли?

Обмислих внимателно отговора:

— Не — рекох аз. — Не мога да си спомня да ми се е случвало нещо подобно, Санди.

— С мен се случва доста често. Особено след историята с Тед. Но не забременях. Преди си мислех, че всяко момиче може да забременее при първия опит. Дори често се мъчех да си представя момента, когато ще трябва да съобщя за това на родителите си. Представях си как баща ми ще беснее из къщата и ще настоява да му кажа името на „този негодник“, а мама тихо ще плаче и ще повтаря безкрай: „Защо го направи? Какво не ти дадохме?“ И тази случка ми се струваше реална. Не след дълго престанах да мисля за това. Дори вече не можех да си припомня какво точно изпитах, когато... той проникна в мен. Един ден отново отидох на пързалката.

За кой ли път в стаята цареше гробна тишина. Дори в най-смелите си сънища, мисис Ъндерууд не би могла да се надява на такова внимание, на каквото се радваше в този момент Сандра Крос.

— Едно момче започна да ме сваля. Аз му позволих да ме сваля — в очите ѝ блесна странен пламък. — Бях обула най-късата си пола. Онази, светлосинята. И една тънка блузка. После двамата си тръгнахме. И този път беше наистина. Не беше никак мил с мен. По-скоро беше... груб. Не го познавах, виждах го за пръв път. През цялото време си мислех, че е един от ония... сексманиаците. Че може би има нож. Че ще ме накара да приемам наркотици. И че може да забременея. Чувствах се толкова жива.

Тед Джонс най-сетне се бе обърнал към Сандра и я гледаше със смесица от изумление и отвращение. Цялата сцена приличаше на сън — на някакъв мрачен кошмар.

— Беше събота вечер и оркестърът свиреше. Чуваше се чак на паркинга, макар и приглушено. Отзад пързалката не е нищо особено — купища кашони, боклуци и празни бутилки. Страх ме беше, но изпитвах и някакво странно вълнение. Той дишаше развълнувано, стиснал здраво ръцете ми, сякаш се опасяваше, че ще се опитам да избягам. Той...

Тед нададе тих, ужасяващ вик. На лицето му бе изписана страхотна мъка — сякаш бе загубил някой скъп роднина. Отново изпитах уважение към него.

— Вкара ме в някаква раздрънкана черна кола и още щом я видях си спомних как като малка, мама все ме предупреждаваше никога да не се качвам в коли на непознати. От това изпитах още по-голямо вълнение. Спомням си, че дори си помислих: „А какво ли ще стане, ако ме отвлече в някоя изоставена къща и поиска откуп за мен?“ В този миг той отвори задната врата и аз влязох вътре. Той започна да ме целува. Устата му беше мазна, сякаш е ял пица. Пица продаваха на пързалката, по двацет цента парчето. После започна да ме опипва и в този миг видях, че по блузата ми има мазни петна. Той ме свали на седалката, вдигна ми полата и...

— Млъкни! — изрева като подивял Тед. Той стовари тежките си юмруци на чина и всички подскочиха. — Ти си една мръсница! Не можеш да разказваш такива неща пред хората! Затвори си устата, иначе аз ще ти я затворя! Ти...

— Млъквай, Тед, инак ще ти натикам зъбите в мръсното гърло — хладно промълви Дик Кийни. — Получил си си своето, нали?

Тед зяпна към него. Двамата бяха стари приятели и често ходеха насам-натам с колата на Тед. Зачудих се, дали ще са пак такива, когато приключи тази история. Вероятно не.

— Не миришеше никак приятно — продължи Сандра сякаш нищо не бе чула. — Но беше твърд. И по-голям от този на Тед. Също като неговия не беше обрязан. Съвсем добре си го спомням. Заприлича ми на зряла слива като дръпна назад... кожичката. Помислих си, че ще ме заболи, макар че вече не бях девствена. Дойде ми наум, че полицията може да ни завари и да ни арестува. Знаех, че се навъртат по паркингите за да гонят крадците на авточасти — тя преглътна за миг. — Още преди да ми смъкне гащичките с мен започна да става нещо странно. Никога преди това не бях изпитвала подобно чувство! Чувствах се истинска! — тя преглътна отново. Лицето ѝ гореше. — Той ме докосна с ръка и аз го направих. Просто така. Най-смешното беше, че въобще не трябваше да ми го вкарва, за да го направя. Тъкмо се канеше да го стори, аз разтворих крака, той го отърка в бедрото ми и изведнъж... знаете, предполагам. Той полежа върху мен и после прошепна в ухото ми: „Ах ти малка мръснице. Нарочно го направи, нали?“ И това беше всичко.

Тя леко поклати глава.

— Но беше истинско. Мога да си припомня всеки детайл — музиката, начинът, по който се усмихваше, звукът на спускащия се цип — всичко.

Тя ми се усмихна със странна, унесена усмивка.

— И беше по-хубаво от предишния път, Чарли.

Колкото и да е странно, не мога да твърдя, че ми беше неприятно да чуя тази история. Може би ми е било едновременно приятно и неприятно. Но свърне ли човек от главния път, трябва да е готов да види какво ли не.

— Как хората биха могли да разберат, дали са истински? — прошепнах аз.

— Какво, Чарли?

— Нищо.

Плъзнах поглед по лицата им. Не изглеждаха притеснени, или пък отвратени. Нито един от тях. Очите им блестяха. Нещо в мен непрестанно повтаряше: „Как успя да преодолее стената в себе си? Откъде намери сили да ни разкаже всичко това?“ Не прочетох тази

мисъл по лицата им. Бих могъл да я прочета на лицето на Филбрик. Или на добрия стар Том. Вероятно не и на лицето на Дон Грейс, но това не значи, че не би му минала през главата. Макар телевизията непрестанно да ни учи в обратното, все си мисля, че времената може и да се менят, но хората — никога. Завладя ме ужас — сякаш току-що бях осъзнал, че от години играя бейзбол на игрище за футбол. Дик Кийни я поглеждаше с интерес, очите му бляскаха похотливо. Корки се чешеше замислено по главата. Грейси изглеждаше леко учудена, но нищо повече. Ирма Бейтс беше преbledняла. Мисля, че още не се бе съвзела от последната пукотевица. Дали нашите собствени родители биха могли да ни разкажат истории подобни на тази, която сподели с нас Сандра Крос? Вълнуващи разкази за странни събития, пречупени през призмата на сексуалните възприятия на подрастващия. Не исках повече да мисля за това. Не бях в позиция да разрешавам сложни морални проблеми.

Само Тед изглеждаше отвлечен и потиснат, но вече никой не се интересуваше от него.

— Не знам какво ще се случи — поде с разтревожен глас Керол Грейнджър. Тя се огледа. — Но се страхувам, че това ще промени много неща. Никак не ми харесва — тя ме погледна с укор. — Добре си живеехме преди това, Чарли. Не искам нищо да се променя.

— Ха — рекох аз.

Коментар от такъв род, обаче, няма почти никаква тежест. Събитията бяха излезли изпод контрол. Никой вече не би могъл да го отрече. Внезапно ме досмеша, бях започнал като атракцията на сезона, а сега вече не бях нещо повече от придружаващ артист.

— Трябва да отида до тоалетната — рече ненадейно Ирма Бейтс.

— Стискай — отвърнах. Силвия избухна в смях.

— В началото ви обещах, че ще се редуваме — подех аз. — Обещах ви, да ви разкажа за моя сексуален живот. Да си призная честно, няма кой знае какво за казване. Ще ви разкажа една малка историйка, която може би ще ви хареса.

Сара Пастерн се прозя и внезапно изпитах желанието да ѝ пръсна черепа. Но на втория винаги му е по-трудно, както се казва в една реклама за коли под наем. Някой могат да карат бързичко, но само Декър е в състояние да изсмуче до край фасовете на вашия умствен пепелник.

Спомних си за една песен на „Битълз“ дето почва така: „Днеска четох новините, о, Боже...“

И им разказах:

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Беше през лятото преди да постъпя в Плейсървилската гимназия. Решихме с Джо да отскочим до Бангор, където брат му се бе наел в службата по почистване. Пит МакКенеди тогава беше на двадесет и една (възраст, която ми се струваше страхотна, аз едва бях навършил моите жалки седемнадесет) и тъкмо беше влязъл в Менския университет, английска филология.

Очертаваше се страхотен уикенд. В петък вечерта се напих за пръв път в живота си на една разпивка с Джо, Пит и няколко негови приятели и дори нямах махмурлук на следващия ден. В събота Пит почиваше и ни разходи из университета. Беше много красиво, макар че почти не видяхме някоя мацка, с която да си изплакнем очите. Пит ни каза, че през лятото всички или са си в къщи, или по лагери.

На връщане Пит срещна някакъв негов познат.

— Скрег! — извика го той. — Ей, Скрег!

Скрег беше едър здравеняк с протрити дънки и изцапана с боя фланелка. Имаше гъсти, сламеноруси мустаци, изпод които се подаваше неприятна на вид, тънка черна цигара. Миришеше като подпален чорап.

— Как я караш? — запита той.

— Шапка на тояга — отвърна Пит. — Запознай се, брат ми Джо и приятеля му Чарли Декър — представи ни той. — Скрег Симпсън.

— Здравсти, момчета — Скрег ни подаде ръка. — Какво ще правиш довечера, Питър?

— Тримата ще ходим на кино.

— Зарежи тая работа, Пит — завъртя глава Скрег и се ухили. — Послушай ме, приятелче.

— Що, какво предлагаш? — запита го Пит и също се ухили.

— Дана Колет вдига купон във вилата на техните близо до Шудик Пойнт. Обещавам ти най-малко четиридесет милиона свободни мацки. Носи си трева.

— Лари Мюлер дали ще има? — попита Пит.

— Доколкото знам, обора му е пълен с лайна. Местни, домашни, задокеански... само филтри няма.

Пит кимна.

— Ако не ни мине котка път сме там.

Скрег също кимна и ни махна с ръка:

— Там ш'са видим.

Тръгнахме да търсим Джери Мюлер, когото Пит определи като най-големия доставчик на трева в триъгълника Оронто-Олдтаун-Стилуотър. Стараех се да се държа на положение, но вътре в мен всичко вреше и кипеше от нетърпение. Да си призная честно, представях си го, че седи гол на някоя олюпена клозетна чиния, с няколко гумени маркуча, стегнати около лакътя и огромна спринцовка забита във вената. Зарейал поглед в надигащата се откъм корема му Атлантида.

Джери живееше в малък апартамент, в Олдтаун, досами университета. Олдтаун е малко градче с три забележителности: хартиената фабрика, работилницата за канута и дузина от най-долнопробните кабарета, които някога сте виждали. Освен това наблизко има резерват с истински индианци, които те гледат така, сякаш се чудят дали на задника ти ще има достатъчно коса за едно свястно скалпиране.

Джери съвсем не приличаше на пропадналия наркоман, какъвто си го бях представял, потънал в порок, мръсотия и музиката на Рави Шанкар. Облечен беше в стегнат костюм и ни посрещна с кисела усмивка на лицето. Единственото украшение, което носеше беше яркожълта значка с надпис ГОЛДИЛОКС УМИРАХА ЗА НЕГО. Вместо Рави Шанкар и неговата неповторима ситра той разполагаше с огромна колекция от кънтри. Веднага щом зърнах една от плочите на „Грийнбрайърбойз“ запитах го дали е чувал за „Тар брадърз“ — винаги съм бил малко смахнат на тема кънтри. И като се почна една приказка. Пит и Джо седяха и ни слушаха с досада, докато най-накрая Джери извади някаква дребна цигарена кутия, увита в кафява хартия.

— Искаш ли да опиташ? — запита той Пит.

Пит запали. Миризмата беше остра, почти кисела, ала и доста приятна. Той пое дълбоко, задържа дима и подаде цигарата на Джо, който изкашля по-голямата част от онова, което пое.

Джери отново се обърна към мен.

— Слушал ли си някога „Клинч Мънтейн Бойз“?

Поклатих глава:

— Само съм чувал за тях.

— Сега ще ти пусна нещо — рече той. — Страхотно парче.

Той постави някаква плоча със странен надпис на грамофона. Стаята беше потънала в дим.

— Дърпаш ли от отровата? — попита ме бащински Джери.

Поклатих глава.

— Дърпни си от тази, иначе няма да почувстваш музиката.

Поех дълбока глътка. Димът имаше сладникав, тежък и малко суховат вкус. Задържах и подадох цигарата на Джери. „Руши се хълма на тъгата“ запяха момчетата от „Клинч Мънтейн“.

За половин час ударихме още две от димящите отрови и изслушахме „Руска въртележка“ в изпълнение на незабравимите Флет и Скрюгс. Тъкмо щях да ги попитам кога най-сетне ще ме хване тревата, когато осъзнах, че виждам как треперят струните на банджото в главата ми. Блестяха като огрени от слънцето стоманени нишки. Макар и с мъка, но успях да следя движенията им. Опитах се да кажа за това на Джо, но той ме погледна с ужасно тъп поглед и двамата избухнахме в смях. Пит се беше втренчил в панорамната снимка на Ниагарския водопад, лепната на стената.

Така изкарахме до към пет следобед и когато си тръгнахме, в главата ми духаше вятър. Пит купи една унция от тревата на Джери и всички отпрахме към Шудик. Джери ни изпрати чак до вратата, помахана с ръка и ми заръча пак да дойда да послушаме записи.

Това беше един от най-щастливите мигове в живота ми.

До брега имаше доста път. И тримата бяхме яко дрогирани и макар че Пит нямаше проблеми с шофирането, никой от нас не можеше да заговори без да се изкикоти като прелюдия. Спомням си, че в един миг се сетих да попитам Пит какво представлява тая Дана Колет и той само се усмихна похотливо. Това така ме разсмя, че за малко да си изповръщам червата от смях. В главата ми продължаваше да звучи някакво налудничаво подрънкващо банджо.

Пит вече беше ходил веднъж там на купон, така че без особена мъка намерихме мястото. Беше в дъното на един тесен път обозначен с надпис „Частна собственост“. На около половин миля от къщата вече се долавяше басовия тътен на музиката. Горедолу на същото

разстояние заряхаме и колата — имаше толкова много коли спрени в пълен безпорядък, че се наложи да продължим пеша.

Пит паркира и всички поехме дружно. По това време ефекта на тревата беше вече започнал да отслабва и отново ме завладя моята обичайна несигурност. Чудех се дали няма да изглеждам прекалено млад и глупав в очите на колежаните. Такива като Джери Мюлер не се срещаха на всеки ъгъл. Реших да се държа плътно до Джо и да не си отварям устата за щяло и нещяло.

Както се оказа не след дълго — било е излишно да се притеснявам. Къщата буквално се пукаше по шевовите от най-малко един милион гости, някои пияни, други дрогирани, трети — и едното и другото. Във въздуха се носеше тежката миризма на марихуана, примесена с миризмата на вино и препечени сандвичи. Всички говореха шумно, стараяйки се да надвикат леещата се от говорителите рок-музика. Отнякъде ехтеше смях. Червени и сини светлини блестяха от тавана. Това бяха първите ми впечатления от купона — приличаше на дискотека от ония из Олд Орчърд Бийч.

Някъде от другия край на просторния хол ни помахаша Скрег.

— Пит! — извика някой до ухото ми. Подскочих и за малко да си глътна езика.

Беше едно дребничко и хубаво момиче със светли коси и най-късата рокля, която някога съм виждал — оранжева, блестяща и сякаш жива под странната светлина.

— Здравсти, Дана — изрева на свой ред Пит, за да надвика ужасния шум. — Това са брат ми Джо и приятелчето му — Чарли Декър.

Запознахме се.

— Нали е страхотно? — попита ме тя. Роклята едва прикриваше ластика на гащичките ѝ. Съгласих се, че наистина е страхотно.

— Пит, носиш ли нещо? — Пит се ухили и ѝ подаде кутията с трева. Очите ѝ блеснаха. Стоеше съвсем близо до мен, усещах допира на бедрата ѝ. Имах чувството, че я докосвам с ръка. Изведнъж изпитах дива възбуда, като разгонен бик.

— Дай насам — рече тя.

Последвахме я в един относително по-празен ъгъл на стаята, близо до една от масивните тонколони. Иззад някаква лавица претъпкана с произведения на Хесе, Толкин и „Рийдърс дайджест“ тя

измъкна дълга гумена тръба. Книгите, предполагам, бяха на родителите ѝ, а не нейни. Опънахме по веднъж през импровизираното наргиле. Вкусът на тревата беше значително омекотен и димът се задържаше за по-дълго в гърдите. Усетих, че ме хваща яко. Главата ми сякаш беше напомпана с хелий. Различни хора идваха и си отиваха. Не помня с колко от тях се запознах. Това, което най-много ми хареса беше, че щом край нас се завърти някой, Дана мигом скачаше и го мъкнеше да ни запознае с него или нея. И при всеки от тези опити ми се разкриваше възможността да надзърна под фееричната ѝ рокля, почти до мястото, където „къщичката на удоволствията“ беше плътно пристегната в полупрозрачен найлон. Различни хора идваха и сменяха плочите. Гледах ги как се приближават към нас, после пак отиват някъде (разговаряха за Микеланджело, за Тед Кенеди или за Кърт Уонигът). Някаква жена ме попита чел ли съм „Жената-изнасилвач“ на Съюзън Браунмилър. Отвърнах, че не съм. Каза ми, че била изпълнена със страхотно напрежение. Дори кръстоса пръсти пред очите ми, за да ми покаже колко напрегната е била. После отплува нанякъде. Загледах се във флуоресциращия плакат на откъснатата стена, на който беше изрисуван някакъв тип, седнал пред телевизор. Очите му се стичаха надолу по бузите, но това очевидно не му пречеше да се хили като побъркан. Отгоре пишеше: „ПЕТЪК ВЕЧЕР — ОТНОВО ДРОГИРАН“.

Свалих поглед към краката на Дана. Тя непрестанно ги кръстосваше и разтваряше. Няколко черни косъмчета стърчаха изпод единия крачол на гащичките. Никога през живота си не съм бил повъзбуден. Имах чувството, че мога да играя на бейзбол с оная работа — толкова голяма беше станала. Дори започнах да се чудя, дали няма опасност да гръмне.

Изведнъж Дана се обърна към мен и прошепна нещо в ухото ми. Стомахът ми пламна, сякаш бях нагълтал цяло шише чили^[1]. Само преди миг тя беше потънала в оживен разговор с Пит и някакъв дръглив тип, с който не ме бяха запознали. А сега шептеше в ухото ми и дъхът ѝ ме гъделичкаше:

— Мини през задната врата. Ето там — тя посочи.

Почти не разбирах какво става, затова погледнах в посоката, в която сочеше. Да, там наистина имаше врата. Истинска и ужасно примамлива на вид. С огромна месингова топка вместо дръжка.

Изкикотих се, сякаш ми бе дошло наум нещо невероятно смешно. Тя също се изсмя и пак прошепна в ухото ми:

— Цяла вечер се блещиш под роклята ми. Да не мислиш, че не виждам? — И преди да успея да отвърна ме целуна по бузата и ме побутна да вървя.

Огледах се за Джо, но никакъв не се виждаше. Съжалявам, Джо. Изправих се и колената ми изпукаха. Краката ми се бяха вдървили от дългото седене. Изпитвах желание да си смъкна ризата и да покрия с нея огромната подутина на панталона. Да избягам навън. Или да се спра в средата и да обявя на всеослушание, че на Чарлз Декър му предстои да го чукат — иначе казано — предстои му да загуби своя девствен воал.

Но не направих нито едно от тези неща.

Излязох през задната врата.

Бях толкова дрогиран и възбуден, че за малко да падна на покрития с пясък бряг под краката ми. Малко като пощенска марка заливче се гушеше в подножието на вилата. Няколко изтрити от времето стъпала водеха надолу. Заслизах внимателно, здраво вкопчил ръце в парапета. Краката ми сякаш бяха на хиляди мили под мен. От тази страна музиката се чуваше някак отдалече, шумът на приборя почти я заглушаваше.

Подухваше лек ветрец, луната блестеше с единия си край. Сцената беше толкова красива, че за миг ми се стори, че съм попаднал в черно-бяла снимка. Зад мен вилата беше само някакво неясно очертание в мрака. Брегът от двете страни беше обрасъл във високи борове, водата миеше оголените им корени. Точно пред мен се беше ширнал Атлантическия океан, облян в нежната светлина на луната. Далеч наляво се виждаха бледите очертания на остров и аз се зачудих дали там живеят хора. Не знам защо, но от тази мисъл ми стана тъжно и някак самотно и аз леко потреперих.

Свалих си обувките и я зачаках.

Не знам колко време съм чакал. Нямах часовник, а и бях твърде замаян за да преценя. Не след дълго отново започна да ме завладява познатото безпокойство. Сенките на дърветата върху мокрия пясък, шумът на вятъра, може би самият океан, огромен, пълен с тайнствени същества, чийто далечни отблясъци мъждукаха по повърхността — всичко това ме потискаше. Усещах хладнината на пясъка с босите си

крака. Не зная дали в това беше причината, но когато тя сложи ръка на рамото ми, вече нямах ерекция. С празен пистолет сред подивелите индианци.

Тя ме завъртя, повдигна се на пръсти и ме целуна. Почувствах топлината на бедрата ѝ, но сега това не ми направи впечатление.

— Видях, че ме гледаш — каза тя. — Мил ли си? Можеш ли да бъдеш мил с мен?

— Ще се опитам — рекох ѝ, чувствайки се почти абсурдно. Докоснах гърдите ѝ и тя ме притисна. Ала ерекцията ми я нямаше.

— Не казвай на Пит — прошепна тя и ме хвана за ръка. — Ще ме убие. Ние с него... както и да е.

Тя ме дръпна под стълбата, където миришеше на трева и на борови клонки. Странни сенки пробягнаха по тялото ѝ, докато си събличаше роклята.

— Чувствам се като побъркана — каза с развълнуван глас тя.

В следващия миг се въргаляхме по тревата и ризата ми отхвъркна нанякъде. Ръката ѝ танцуваше по ципа на панталона ми. Пишката ми, обаче, си беше взела обедна почивка. Тя ме докосна, пъхна ръка в слиповете и мускулите ми се стегнаха — не от удоволствие, или от отвращение, а от някакъв необясним ужас. Ръката ѝ сякаш беше гумена — усещах я студена, чужда и антисептична.

— Хайде — прошепна тя. — Хайде, хайде, хайде...

Опитах се да мисля за нещо възбуждащо, каквото и да е — само да е възбуждащо. Представих си, че надзъртам под полата на Дарлийн Андерсън — учителката по рисуване и че тя ме вижда и ме подканва да го направим. После си спомних за ония, мръсните карти за игра на Мейнард Куин. Едва, когато си представих Санди Крос в черно, секси бельо, нещо долу се размърда... и тогава, от всички неща на тоя свят, в главата ми незнайно защо изплува образа на баща ми, с неговия огромен ловджийски нож, как разказва историята за носовете на чероките.

— За кое? — попита Корки Хералд. Обясних му за носовете на чероките.

— О! — рече Корки. Аз продължих с разказа.

И това ме довърши. Всичко, което бях успял да постигна, се срина в миг. И не остана нищо. Абсолютно нищо. Абсолютно. Дънките ми се въргаляха до ризата. Слиповете ми се бяха смъкнали чак до

глезените. Тя се гърчеше под мен като откъсната струна на музикален инструмент. Посегнах, сграбчих отпуснатия си пенис и го разтърсих, сякаш исках да го попитам какво не е наред с него. Но господин Пенис мълчеше. Плъзнах ръка към влажната джунгла между краката ѝ. Космите ѝ бяха къси, твърди и почти като моите. Пъхнах пръст вътре, като си мислех: „Ето, това е мястото. Това е мястото, за което си разправят разни истории по ловни излети и из бръснарски салони типове като баща ми. Заради него са убивани хора. Проливала се е кръв. Всичко... или нищо.“

— Къде е той? — шепнеше задъхано Дана. — Къде е той? Къде...?

Направих последен опит. Но беше като в оная история, дето някакъв се мъчил да отвори консерва с гумена отварачка. Нищо. През цялото време вълните на океана се плискаха зад гърба ми, като в някой любовен филм.

Най-накрая се претърколих настрана.

— Съжалявам — рекох. Гласът ми изпраця като счупена съчка.

Тя въздъхна. Къс, дразнещ ушите звук.

— Е, добре — рече. — Случва се.

— Не и с мен — отвърнах с тон, сякаш за първи път от няколко хиляди сексуални игрички насам моят инструмент е показал дефект. Някъде в далечината Миг Джагър ревеше с дрезгав глас „Страхотно маце“. Една от многото иронии на живота. Чувствах се като опустошен, душата ми бе стегната в прегръдките на айсберг. Постепенно ме завладя хладната увереност, че съм педераст. Някъде бях чел, че не е необходимо да си пробвал, за да си хомосексуалист. Може да си си такъв по рождение и въобще да не предполагаш. Един ден това просто изскача в теб, като майката на Норман Бейтс в „Психо“, ужасно чудовище, което се криви и кълчи в обувките родната ти майчица.

— Може би така е по-добре — обади се тя. — Пит...

— Виж. Съжалявам.

Тя се усмихна, но усмивката ѝ беше изкуствена. Всъщност и досега не съм сигурен дали беше именно такава.

— Сигурно е от тревата. Предполагам, че без нея ще си страхотен любовник.

— Майната ти — рекох и потръпнах от ужасния начин, по който това прозвуча.

— Прибирам се вътре — тя седна. — Почакай малко, не искам да ни видят заедно.

Исках да ѝ извикам да не си отива, да я помоля да опитаме отново, но не можех да го сторя, дори ако океанът бе пресъхнал и Луната се бе превърнала в късче цинков оксид. Тя закопча ципа на роклята си и се изгуби в мрака. Лежах сам под стълбите. Отгоре ме гледаше Луната, сякаш искаше да види дали плача. Не плачех. Полежах още малко, после се изправих, изтърсих боровите иглички от дрехите и ги облякох. След това се изкачих по стълбите. Пит и Дана не се виждаха никъде. Джо беше нагънал едно наистина страхотно маце в ъгъла, а тя бе заровила пръсти в русите му къдрици. Седнах и зачаках края на купона. Наложих се да чакам доста дълго.

Когато поехме обратно към Бангор, зората вече бе показала всичко, на което е способна и откъм хоризонта ни гледаше огромното червено слънце. Пътувахме мълчаливо. Чувствах се толкова изтощен и съсипан, че просто нямах сили да им го съобщя. Събитията от предната нощ ми бяха дошли малко много.

Още щом се прибрахме, аз се проснах на дивана в дневната. Последното, което видях преди да заспя, бяха ярките слънчеви снопове, които се прецеждаха през венецианските завеси и хвърляха дълги сенки по килима, чак до радиатора на отсрещната стена.

Сънувах Скърцащото чудовище. Сякаш се бях върнал в детството, в моето легло, танцуващата на стената сянка на дървото отвън и онзи ужасен, неумолимо приближаващ се звук. Звукът идваше все по-близо и по-близо и изведнъж вратата на спалнята се разтвори с всяващо тръпки изскърцване.

Беше баща ми. Държеше мама в прегръдките си. Носът ѝ беше разцепен надве и от раната струеше кръв и се стичаше по бузите ѝ. Сякаш се бе изрисувала в цветовете на войната.

— Искаш ли я? — рече той. — Ето, вземи я и без това за нищо не я бива. Вземи я.

Той я хвърли на леглото до мен и едва тогава видях, че мама е мъртва. Събудих се от собствения си писък. И с ерекция.

[1] Пикантна подправка — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Всички мълчаха, дори и Сюзън Брукс. Чувствах се страшно уморен. Нямах какво повече да им кажа. Погледите им бяха отправени навън, макар че нямаше нищо интересно за гледане — дори и зяпачите ги бяха разгонили. Реших, че еротичната история на Сандра беше по-добра от моята. Там поне имаше оргазъм.

Тед Джонс продължаваше да ме гледа напрегнато (омразата в погледа му бе изместила напълно отвращението и кой знае защо, от това ми стана по-добре). Сандра Крос беше потънала в своя свят. Пат Фицджералд сгъваше сърчно модел на беззвуков самолет от един гъсто изписан с математически формули кариран лист.

Изведнъж се разнесе заплашителния глас на Ирма Бейтс:

— Трябва да отида до тоалетната!

Въздъгнах. Това ме накара да си спомня за въздишката на Дана Колет, с която ме бе сразила в Шудик Пойнт.

— Ами върви де.

Тя ме погледна недоверчиво. Тед примигна. Дон Лорди се изкикоти.

— Ще ме застреляш.

Присвих очи.

— Пикае ли ти се, или не?

— Не мога повече да се сдържам — изхленчи тя.

Надух бузи, както правеше баща ми, когато е ядосан.

— Ами тогава или отивай, или престани да се въртиш на чина. Само локви ни липсват в класната стая.

Корки се изсмя гръмогласно. Сара Пастерн ме гледаше стреснато.

Сякаш за да ме предизвика, Ирма се изправи демонстративно и се отправи с вдървена походка към вратата. Поне в едно бях спечелил: Тед откъсна очи от мен и загледа нея. Тя се спря пред вратата и несигурно протегна ръка към дръжката. Приличаше на човек, който е

бил ударен от ток, докато е нагласявал антената на телевизора и сега се чуди дали да продължи.

— Нали няма да ме застреляш?

— Ще ходиш ли до тоалетната, или не? — запитах я аз. Но да си призная честно, не бях сигурен, дали няма да я застрелям. Всичко беше ужасно объркано, още бях под впечатлението на разказа на Сандра. Някак неуловимо, предимството беше преминало на тяхна страна. Хрумна ми налудничавата мисъл, че аз съм техен заложник, а не те мои. Като изключим Тед, разбира се. Тед беше нашият общ заложник.

Може би щеше да е по-добре да я застрелям. Така или иначе нямах какво да губя. Сигурно щеше да е по-добре. Може би това щеше да ми помогне да се освободя от гадното чувство, което ме бе завладяло, като че ли се бях събудил от лош сън.

Тя отвори вратата и излезе. Пистолетът остана да лежи на бюрото. Вратата се затвори. Стъпките ѝ кънтяха в пустия коридор, без да се забързват, без да прерастват в бяг. Всички бяха вперили погледи във вратата, сякаш нещо съвършено невероятно бе надникнало, намигнало и изчезнало зад нея.

Що се отнася до мен, изпитвах странно и необяснимо облекчение.

Стъпките замряха в дъното на коридора.

Настъпи тишина. Очаквах и други да поискат да отидат до тоалетната. Очаквах да видя как Ирма Бейтс изскача през входната врата и се втурва през глава към първата страница на поне стотина вестника. Не я видях.

Пат Фицджералд размаха вече готовия самолет. Другите го загледаха.

— Хвърли най-сетне това проклето нещо — рече с раздражение Били Сојер. — От тая хартия не стават свестни самолети — Пат въобще не го слушаше. Били млъкна обидено.

По коридора отново се разнесоха стъпки. Идваха към нас.

Вдигнах пистолета и го насочих към вратата. Тед се хилеше неприятно, но не мисля, че го правеше съзнателно. Вгледах се в лицето му, разглеждах неговите мъжествени черти, високото чело, зад което бе скътал спомени за безчислени забави, танци, разходки с колата, за гърдите на Санди, понятия за морал и добродетел и изведнъж прозрях,

че очите му са очи на ястреб, а ръцете му са от камък. Той можеше да е моят собствен баща, само че това вече нямаше никакво значение за мен. И двамата ги възприемах като нещо безкрайно далечно — като олимпийски богове. Ръцете ми бяха твърде уморени за да рушат техните храмове. От мен няма да излезе Самсон.

Очите му бяха невероятно бистри, изпълнени със сила, с решителност — това бяха очи на политик.

Само преди пет минути тези стъпки по коридора нямаше да значат нищо за мен. Само преди пет минути, бях готов да оставя пистолета и да изляза насреща им, под удивените погледи на моите съученици. Но в този миг те пробудиха в мене страх. Реших, че това е Филбрик, който идва да изпълни предложението ми — и че това ще е краят на нашия странен урок.

Тед Джонс ме гледаше с хищна усмивка.

Зачакахме, вперили поглед във вратата. Хартиеният самолет бе замрял в ръцете на Пат. Ченето на Дик Кийни беше увиснало и в този миг за пръв път съзрях прилика между него и полу-дебилния му брат Флапър, който цели шест години драпа за зрелостното свидетелство. Доколкото ми е известно, Флапър продължи обучението си в щатския затвор в Томастон, специализирайки се в пране на затворнически дрехи и дялкане на шперцове от лъжички за чай.

Зад матовото стъкло се спря нечия едра фигура. Вдигнах пистолета и зачаках. С крайчеца на окоото можех да видя лицата на учениците от първите чинове, които следяха занемели движенията ми, сякаш гледаха последната сцена на някой джеймсбондовски филм, където, както е известно, труповете валят като сняг.

Странен, почти нечовешки звук излетя от стиснатото ми гърло.

Вратата се отвори и Ирма Бейтс влезе в стаята. Тя се огледа навъсено, притеснена от вперените в нея погледи. Джордж Яник започна да се смее и извика: „Познай кой ще дойде на вечеря“. Никой не се присъедини към смеха му. Шегата си беше чисто негова. Всички продължаваха да се пулят в Ирма.

— Какво сте се оцъклили в мен — тросна им се тя, все още хванала дръжката на вратата. — Не може ли човек да отиде до тоалетната?

Тя трясна вратата, върна се на чина и се отпусна надутото.

Наближаваше обед.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Франк Филбрик се появи точно на време. Радиоуредбата изпраща и оповести началото на играта. Дишането му далеч не беше така развълнувано и шумно, както предния път. Може би искаше да ме предразположи. Или пък най-сетне се бе вслушал в съвета, който му дадох. И по-странни неща са се случвали. Божа работа.

— Декър?

— Тук съм.

— Слушай, тоя изстрел през прозореца беше случаен. Един от полицаите от Луистън...

— Не си прави труда, Франк — прекъснах го аз. — С държанието си обиждаш мен и хората тук, които добре видяха какво се случи. И ако въобще имаш капка достойнство, сигурно би се досетил, че обиждаш и себе си.

Мълчание. Вероятно за да се пребори с гнева си.

— Добре. Какво искаш?

— Почти нищо. Ще ги пусна да си вървят точно в един на обед. Тоест, точно след... — хвърлих поглед на стенния часовник — петдесет и седем минути, според тукашния часовник. Без драскотина. Гарантирам.

— Защо не сега?

Погледнах ги. В стаята витаеше напрежение, сякаш бяхме сключили кръвен договор.

— Имаме още малко работа тук — отвърнах уклончиво. — Трябва да приключим с превъртането.

— Това пък какво е?

— Теб не те касае. Но ние тук знаем добре какво значи това — в очите им не зърнах неразбиране. Без съмнение всички знаеха за какво става дума и това беше чудесно, защото щеше да ни спести доста време и усилия. А вече бях много уморен.

— А сега, Филбрик, слушай внимателно, докато описвам последното действие на нашата малка комедия, за да не се получи

някое недоразумение. След около три минути ще спуснем щорите на класната стая.

— Няма да стане, Декър — прекъсна ме той с твърд глас.

Въздъгнах. Какъв удивителен човек беше все пак Филбрик. Трябваше да се досетя още като го слушах да чете ония информационни бюлетини по радиото.

— Кога най-сетне ще си набиеш в тъпата глава, че тук аз командвам? — запитах го аз. — Щорите ще бъдат спуснати, Филбрик и човекът, който ще го направи няма да съм аз. Така че, ако възнамеряваш да стреляш, гледай да не забравиш преди това да си забодеш полицейската значка на задника и да я целунеш за сбогом.

Никакъв отговор.

— Мълчанието означава съгласие — рекох аз с изкуствено приповдигнат тон. Никак не ми беше весело. — И аз няма да мога да ви следя, но не си въобразявай, че ще имаш някакво преимущество. Най-много някой тук да пострада. Трябва да устискаш до един и след това всичко ще се уреди и ти отново ще станеш големият храбър полицай, какъвто всички те знаят. Е, какво ще кажеш за това?

Доста време му беше необходимо да скалъпи отговора си.

— Проклет да съм, ако ми приличаш на луд — най-сетне отвърна той.

— Какво ще кажеш за това?

— Откъде да знам, че няма да промениш намеренията си, Декър? Ами ако след това ми поискаш отсрочка до два часа? Или три?

— Какво ще кажеш за това? — повторих неумолимо.

Още една дълга пауза.

— Добре. Но само ако посмееш да нараниш някое от децата...

— Ще ми пишеш забележка в бележника. Зная. Мърдай, Франк.

Усещах, че иска да каже още нещо, нещо топло, добро, нещо, което ще го увековечи за идните поколения, нещо от типа на: „Майната ти“, или „Набутай си го в задника, Декър“, но той не посмя. В края на краищата, тук имаше млади дами.

— Един часа — рече заплашително той. Уредбата изгасна. Само минута по-късно го видях да крачи през тревата.

— Какви нови онанистичти фантазии си ни приготвил, Чарли? — запита с гадната си усмивка Тед.

— Тед, що не земеш да млъкнеш? — обади се отзад Хармън Джексън.

— Има ли доброволец за спускане на щорите? — запитах аз. Няколко ръце се вдигнаха. Посочих Мелвин Томас и рекох: — Без излишно бързане. Противникът е изнервен.

Мелвин последва съвета ми. Със спуснати до долу платнени щори стаята придоби нереален, призрачен вид. В ъглите се сгушиха тъмни сенки, сякаш бяха се превърнали в свърталища на кръвожадни прилепи. Това никак не ми се понрави. Тези тъмни сенки ми навяваха тревога.

Обърнах се към Танис Генън, която седеше най-близо до вратата: — Ще бъдеш ли така добър да запалиш лампите?

Тя се усмихна срамежливо като начеващ кинорежисьор и изпълни молбата ми. Стаята се обля в хладна флуоресцентна светлина, която с нищо не превъзхождаше мрачните сенки. Душата ми жадуваше за слънчеви лъчи и синьо небе, но си замълчах. Нямаше и какво да се каже. Танис се върна обратно и приглади пола по бедрата си, преди да седне.

— Ако ми позволите да използвам умопомрачително точния израз на Тед — остана ни само една онанистична фантазия до края, или две половинки на една цяла, ако искаме да сме по-точни. Това е историята на мистър Карлсон, нашият бивш учител по химия и физика. История, която дълго време беше пазена в тайна от пресата, благодарение на добрия стар Том Денвър, но която, без никакво съмнение, остава в сърцата ни. И какво отражение имаше тя върху сърдечните взаимоотношения между мен и баща ми.

Главата ме цепеше от тъпа болка. Някъде през последния час бях изгубил контрол върху ситуацията. Спомних си за онова старо филмче на Дисни, мисля, че се казваше „Фантазия“, където Мики чиракуваше у един известен магьосник. Също като него и аз бях повикал духовете, но нямаше го добрия стар магьосник да каже „Абракадабра“ отзад напред и да ги върне в света, от който са дошли.

Глупаво, глупаво.

Пред очите ми се въртяха най-различни картини, стотици видения, фрагменти от сънища, спомени от реалността. Вече не можех да ги разделя. Да си лунатик, това означава да не можеш да съзреш шевовете, с които е съшита реалността. Все още някъде в дъното на

душата си таях надежда, че след миг ще се събудя — у дома, в леглото — и всички събития от този кошмарен сън бавно ще избледнеят в душата ми, оставяйки само някакъв неприятен горчив спомен. Вече не разчитах на това.

Пръстите на Пат Фицджералд ловко сгъваха поредния хартиен самолет. Приличаха на печалните, но неумолимо прокрадващи се към мен пръсти на самата смърт.

Заразказвах:

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Всъщност, нямаше конкретна причина да мъкна тая желязна тръба с мен.

Доста време мина от тогава, но и сега не мога да кажа защо го правех. Стомахът беше почнал да ме боли почти непрестанно, а в главата ми все се въртяха разни налудничави идеи, че някой се готви да ме нападне. Преследваше ме ужасната мисъл, че ще припадна в някой час по физическо и после, като се свестя, всички ще са ме наобиколили и ще ми се смеят, ще ме сочат с пръст... и ще ми се подиграват. Нощем почти не спях. Сънувах някакви ужасни неща, мятах се в леглото в страхотни кошмари. Не зная, може и да съм се събуждал подмокрен. Спомням си един сън — вървах из подземията на някакъв изоставен замък, който приличаше на декор от старите филми на „Юнивърсъл пикчърз“. В дъното на коридора имаше ковчег с повдигнат капак и когато надникнах, вътре лежеше баща ми със скръстени на гърдите ръце. Беше облечен в парадна флотска униформа, а от слабините му стърчеше забит кол. Изведнъж той отвори очи и ми се ухили. Имаше дълги, закривени зъби. Спомням си и един друг сън — мама ми правеше клизма, а аз я молах да побърза, защото навън ме чака Джо. И изведнъж видях, че Джо е в стаята и наднича над рамото ѝ. Ръцете му бяха обвили гърдите на мама, докато тя стискаше равномерно малката гумена помпичка, дете изхвърляше горещи вълни нагоре из ануса ми. Имаше и други, също така налудничави сънища, но представени с огромен размах, мисля си, че по биха прилягали на Наполеон XIV, отколкото на мен.

Тръбата намерих в едно старо чекмедже с инструменти в гаража. На единия ѝ край имаше изгнила от времето, покрита с ръжда дръжка. Още като я хванах почувствах, че ми пасва на ръката. Беше през зимата, ходех на училище с доста широк пуловер. Имам една леля, която всяка година ми изпраща по един пуловер за Коледа и за рождения ми ден. Така ги плете, че все ми стигат до средата на бедрата. И така, започнах да нося тръбата в задния джоб на панталона.

Никога не се разделях с нея. И да е забелязал някой, не ми е казал. За известно време това донесе спокойствие в душата ми. Но само за известно време. Имаше дни, в които се прибирах вкъщи опънат като струна. В такива дни бързах да се вмъкна в стаята си и да заровя глава във възглавницата. После избухвах в див кикот, или отчаян плач, а червата ми се раздираха от болки. Това ужасно ме плашеше. Почнеш ли да правиш такива неща, значи си си купил билет за лудницата.

Денят, в който за малко да утрепя мистър Карлсон беше някъде в началото на март. Валеше дъжд, а последните остатъци от зимния сняг се топяха в тънки кални ручейчета. Мисля, че не е необходимо да ви разказвам всичко в подробности, доколкото си спомням, повечето от вас присъстваха на случая. Както винаги, тръбата беше в задния ми джоб. Карлсон ме извика да решавам някаква задача на черната дъска, нещо което аз ужасно мразя — хич не ме бива във формулите. Целият се обливам в пот, всеки път когато ме извикат да изляза на тая дъска.

Беше нещо за земното притегляне и някаква наклонена плоскост, вече не помня точно, но каквото и да е било — аз се провалих с гръм и трясък. Направо бях вбесен, реших, че го прави нарочно, за да ми се подиграе пред целия клас с тая негова лайнарска наклонена плоскост, дето с нея трябва да се занимават физиците, а не ние. Задачата сигурно бе останала нерешена на дъската от предишния час. После той наистина започна да ми се подиграва. Започна да ме пита дали си спомням колко прави две и две, какво значи сложно делене, чудесно изобретение на човечеството, нали, ха-ха, готов си за Нобеловата награда. Когато сбърках за трети път той ми рече: „Браво, Чарли, това е направо чу-у-у-десно. Чу-у-у-десно е.“ Говореше като Дики Кейбъл. Толкова ми заприлича на него, че дори се извърнах да видя дали не говори той. И някак несъзнателно посегнах към тръбата в задния джоб. Стомахът ми се беше свил на топка и вече си мислех, че всеки момент ще избълвам закуската на пода. Измъкнах несръчно тръбата джоба и тя издрънча на пода.

Мистър Карлсон погледна към нея.

— Я, това пък какво е? — рече той и посегна към нея.

— Не пипай — пресегнах се и я сграбчих преди него.

— Дай да видя, Чарли — той протегна ръка към мен.

Почувствах, че се разкъсвам едновременно в двадесет различни посоки. Нещо вътре в мен крещеше, с дивия вой на дете, затворено в

някоя тъмна и страшна стая, обитавана от зли духове.

— Недей — казах. Всички гледаха към мен. Направо се бяха облещили.

— Можеш да ми я дадеш, или пък, ако искаш ще повикам мистър Денвър, да му я дадеш на него.

И тогава с мен се случи нещо много смешно... макар че, като си помисля сега, никак не беше смешно. Предполагам, че във всеки от нас има една линия, една много ярка линия, като онази, която разделя осветената от нощната страна на планетите. Мисля, че се нарича терминатор. Думата е невероятно точна. Защото в един миг горях от напрежение, а в следващия бях студен като краставица.

— Сега ще ти я дам, хърба такава — рекох и ударих тръбата в дланта си. — Къде я искаш?

Той ме погледна със здраво стиснати устни. С тези огромни очила с рогови рамки, с които никога не се разделяше, ми заприлича на някакво насекомо. На нещо ужасно тъпо. От тази мисъл направо се разсмях. Отново ударих тръбата в дланта си.

— Е, добре, Чарли — обади се най-сетне той. — Можеш да ми дадеш това нещо и след това да отидеш в канцеларията. Аз ще дойда като свърши часът.

— Що не ядеш лайна — отвърнах и замахнах с тръбата. Желязото се заби в грапавата повърхност на дъската и хиляди ситни тресчици се разхвърчаха във всички посоки. Голям облак жълтеникав тебеширен прах се вдигна около мен. Мистър Карлсон подскочи така, сякаш бях фраснал с тръбата майка му, а не някаква си шибана черна дъска. Имах чувството, че за миг съм успял да надзърна в душата му и това ми достави удоволствие. Замахнах и ударих повторно дъската. И отново.

— Чарли!

— Друже мой... ще те спукам от бой... зад последния завой — изрецитирах аз, като след всяка сричка нанасях по един удар. При всеки удар мистър Карлсон подскачаше. Това ме караше да се чувствам все по-добре и по-добре. Симптома на гръмоотводната тръба, приятелчета. Схващате ли? Лудият бомбаджия, оня смахнатия подпалвач от Уотърбъри, Кънектикът, трябва да е бил най-спокойния човек на света.

— Чарли, бъди сигурен, че ще направя всичко възможно да те...

Извърнах се и започнах да блъскам перваза с тебеширите. На дъската вече имаше доста голяма дупка, дървото не беше кой знае колко твърдо и не ми се опря. По пода се разпиляха тебешири и гъби, разпръсквайки облаци бял прах наоколо. Тъкмо вече си мислех, че ако ми дадат достатъчно голяма тръба нищо на този свят не би могло да ми се опре, когато мистър Карлсон ме сграбчи отзад.

Обърнах се и го ударих. Само веднъж. Бликна кръв. Той се строполи на пода и очилата му се разхвърчаха във всички посоки. Мисля, че именно гледката на счупените очила развали магията. Лицето му беше станало някак голо и беззащитно, сигурно така изглеждаше когато спи. Изпуснах тръбата и тръгнах към вратата без да се обръщам. Качих се в канцеларията и им разказах какво е станало.

Джери Кесерлинг ме прибра с една патрулна кола, а мистър Карлсон го откараха в районната болница в Мейн, където на рентгена са видели линейна фрактура на черепа точно над фронталния лоб. Както по-късно научих, от мозъка са извадили четири парченца черепна кост. Още дузина такива и биха могли да слепят от тях самолет, да напишат на него „ЗАДНИК“ и да му го връчат — подарък от мен за рождения ден.

А за мен животът се превърна в низ от безкрайни разговори. Разговори с баща ми, с добрия стар Том Денвър, с Дон Грейс и с всяка възможна комбинация на гореспоменатите. Сигурно само с училищния пазач не съм разговарял. През цялото това време мама не искаше да излиза от къщи и непрестанно се тъпчеше с транквиланти^[1], докато баща ми запази възхитително спокойствие. Ала понякога очите му блестяха с хладна неприязън и аз не се съмнявах, че ще дойде мига, когато ще си поговорим насаме и по съвсем различен начин. Чувствах, че ако имаше възможност щеше да ме убие с голи ръце. В друга епоха сигурно би го направил без да се замисли.

Последва изключително сърцераздирателна сцена, в която аз поднесох извиненията си на бинтования и с насинени очи мистър Карлсон и на неговата съпруга, в чийто поглед гореше неприкрита ненавист, („... като обезумял... не бях на себе си... не мога да изразя с думи безкрайното си съжаление...“) но самият аз така и не получих извинение за подигравките, на които бях изложен пред целия клас, в

оня злощастен час по физика, когато стоях плувнал в пот на дъската, изписана с някакви древнокитайски йероглифи. Не получих извинения от Дики Кейбъл и Дана Колет. Или от моя мил съквартирант — Скърцащото чудовище, който на връщане от училище изсъска със стиснати зъби, че веднага щом се преоблека иска да ме види в гаража.

Обмислях думите му, докато си събличах училищните дрехи и си слагах старите дънки и една леко захабена риза. Отпърво реших, че ще е най-добре да отида и да си понеса наказанието. Но после, нещо в мен се разбунтува. От училище ме бяха закарали право в полицията. Прекарах близо пет часа в предварителния арест на Плейсървилския участък, откъдето баща ми и моята обхваната от истерия майка („Защо го направи, Чарли? Защо? Защо?“) ме измъкнаха, след като платиха гаранцията — обвинението беше оттеглено, по взаимна договореност между училищните власти, ченгетата и мистър Карлсон (но не и жена му, тя настояваше да получи най-малко десетгодишна присъда).

Така или иначе, реших, че с баща ми имаме сметки за уреждане и се отправих към гаража.

В гаража миришеше на мухъл и смазочно масло, но иначе цареше идеален ред. Като в аптека. Това е неговото любимо място и той си го поддържа според разбиранията. Място, където можете да намерите всичко и всичко си е на мястото. Тревокосачката беше поставена точно до стената. Всички земеделски сечива висяха на куки покрай стената. По рафтовете бяха подредени буркани, които сякаш са били подравнявани с конец. В единия край имаше лавица със стари списания — „Галеон“, „Истината“, „Сатърди ивнинг пост“. От другата страна на вратата беше паркирано и грижливо закрепено товарното ремарке.

Той стоеше вътре, облечен в изтъркани зелени панталони и любимата си ловна риза. За първи път забелязах, че е остарял. Коремът му винаги е бил стегнат като пружина, но сега беше надвиснал над колана — спомен за сладките бирички в „Гоган“. Носът му беше изпъстрен с лилави венички, разцъфнали като детелини, а бръчките около устата и под очите му изглеждаха по-дълбоки от всякога.

— Майка ти какво прави? — попита ме той.

— Спи — отвърнах. Това ѝ беше основното занимание напоследък, откакто премина на транквиланти. Дори устата ѝ миришеше на лекарства. И на погубени мечти.

— Добре — кимна той. — Точно това ни трябва, нали така?

Той започна да си сваля колана.

— Сега ще ти смъкна кожата от задника — рече той.

— Не — отвърнах. — Няма.

Той замръзна с ръце върху колана.

— Какво?

— Ако само посмееш да замахнеш с това нещо, ще ти го изтръгна от ръцете — гласът ми трепереше. — И ще си върна за оня път, когато ме хвърли на земята и после излъга мама. Ще си върна за всеки път, който си ме удрял, без да ми дадеш възможност да се поправа. И ще си го върна за ловния излет, когато каза, че ще сцелиш носа на мама, ако само я завариш с чужд мъж.

Лицето му беше преbledняло като платно.

— Ах ти страхлива, безгръбначна гадино — изсъска той, но и неговия глас трепереше. — Кой си ти, да ми говориш с такъв тон? Такъв тон ще държиш на твоя продрискан психиатър, а не на мен! Ясно ли е!

— Воняш гадно — отвърнах му. — Бракът ти е шибан и животът на собствения ти син също е шибан. Благодарение на теб. А сега, като се мислиш за такъв голям майстор ела и ме удари. Вече не сме в училище. Твоята собствена съпруга се превръща в наркоманка. А ти самият си едно плашило и нищо друго — задавах се в плач. — Хайде, ела и опитай, лайно мръсно.

— Овладей се, Чарли — каза той. — Иначе, вместо да те набия, току-виж ми се прищяло да те убия.

— Хайде де — извиках аз през плач. — Да не мислиш, че и аз не искам да го направя? Мразя те в червата! Ненавиждам те!

И тогава той се хвърли върху мен. Както размахваше колана и със смъкнати гащи приличаше на разярен робовладелец от някой исторически филм. Той замахна и аз отскочих. Коланът изсвистя покрай рамото ми и се заби със страхотен трясък в ремаркетото. Очите му бяха изцъклени, езикът му стърчеше между зъбите. Изглеждаше точно така, както когато бях изпочупил кепенците. Помислих си, че сигурно изглежда така и когато се люби с мама (или каквото там правеха двамата). Колко ли страшно ѝ е било да го гледа така надвесен над нея. Тази мисъл ме порази като гръм и аз пропуснах да отскоча при неговото следващо замахване.

Тежката катарама попадна косо върху лицето ми, впи се със страхотна болка в бузата и я разцепи. От раната шурна кръв. Имах чувството, че откъм страната на удара, лицето и шията ми са били окъпани в топла вода.

— О, Боже! — изстена той. — О, Боже, Чарли!

От удара окото ми се затвори и от него закапаха сълзи, но с другото го зърнах, че идва към мен. Скочих насреща му, сграбчих края на колана и го дръпнах с всичка сила. Той не очакваше. От рязкото дръпване загуби равновесие и понечи да отстъпи назад за да не падне, но аз го бутнах и той се строполи на бетонния под. Сигурно бе забравил, че вече не съм нито на четири, за да ме хвърля, нито на девет, за да треперя в палатката, докато той си разказва разни гадории с приятелите. Сигурно бе забравил, че малките деца помнят всеки удар и обидна дума, която са получавали от бащите си и жадуват да си го върнат тъпкано.

Той падна и от гърдите му се изтръгна болезнен стон. При падането беше разперил ръце, сякаш да се хване за нещо и коланът остана в мен. Прегънах колана надве и го шибнах през обувия в зелени панталони задник. Коланът изплющя оглушително и той извика, по-скоро от изненада, отколкото от болка. Усмихнах се. Пареща болка пронизваше лицето ми. Направо ѝ беше разгонил фамилията на едната буза.

Той се изправи неуверено.

— Чарли, хвърли този колан — заговори с отпаднал глас. — Трябва да те заведе на доктор да ти зашият раната.

— Щом собствения ти хлапак може да те блъска, по-добре да зарежеш тая работа с флотата — отвърнах аз.

Това го вбеси. Той отново се хвърли към мен и аз го ударих с колана през лицето. Той вдигна ръце да се предпази и в този миг аз захвърлих колана и го ударих с всичка сила в корема. Той се преви одве, останал без дъх. Коремът му беше дори по-мек, отколкото изглеждаше. Спрях объркан, без да знам дали да изпитвам съжаление, или отвращение. Усещах, че човекът, когото наистина желяех да накажа не беше тук, а бе останал нейде зад непреодолимата стена на времето.

Той се изправи, лицето му беше придобило изтерзан вид. На челото му имаше яркочервен белег от удара с колана.

— Добре — изхриптя той, обърна се и дръпна подпряното на стената гребло. — Щом така искаш.

Посегнах и свалих окачената зад вратата секира. След това я вдигнах над главата си.

— Така искам — рекох. — Крачка напред и главата ти ще хвъркне!

Двамата замръзнахме, като всеки се чудеше доколко другият е в състояние да изпълни заплахата си. После той захвърли греблото и аз подпрях секирата на стената. Но зад това не се криеше обич, нито пък имаше обич в погледите, които си разменихме. И той не ми каза: „Синко, ако знаеш само откога чакам да те видя мъж... хайде, ще отидем да прием по една бира в «Гоган».“ Нито пък аз му рекох, че съжалявам. Всичко бе свършило така, просто защото аз бях пораснал. Между нас нищо не се промени. Като си помисля сега, би трябвало да застрелям именно него, ако въобще е трябвало да убивам някого. Това, дето се въргаля в краката ми е типичен случай на агресия спрямо неподходяща жертва.

— Ела — обади се той. — Трябва да ти зашият раната.

— Мога и сам да се оправя.

— Аз ще те закарам.

Накрая склоних. Баща ми ме закара в брънсуикската бърза помощ, където докторът ми сложи шест шева, докато му разказвах как съм се препънал в гаража и съм паднал върху една ламарина, която баща ми боядисвал в този момент. Същото разказахме и на мама. И с това историята приключи. Никога след това не сме говорили за нея. Баща ми престана да ми дава съвети, вече не ми казваше какво трябва да правя. Живеехме в една и съща къща, но се заобикаляхме отдалече като чифт стари котараци. Сигурен съм, че не би имал нищо против, ако някой ден съвсем изчезна от живота му, както се пее в една стара песен.

Някъде към средата на април отново ми позволиха да ходя на училище, но ме предупредиха, че случаят още се разследва и че ще трябва редовно да се явявам на среща с Дон Грейс. Държаха се сякаш ми правят страхотна услуга. Каква услуга! Чувствах се, като че ли са ме напъхали в ръцете на самия доктор Калигари!

Този път не ми беше необходимо толкова много време за да ме хванат бесните. Хората се обръщаха зад гърба ми, сочеха ме, когато се

разминавах с тях. Знаех, че в учителската непрестанно ме одумват. Никой не искаше да говори с мен, освен Джо. Пък и тия мъчителни разговори с Дон Грейс.

Да, приятели, този път нещата се влошиха доста бързо. Но и аз държах да съм на гребена на вълната, която неумолимо ме носеше от една злина към следващата. И не бях забравил нито един от уроците, които ми дадоха. И най-важното, което бях научил, беше, че всеки проблем може да бъде решен, стига да имаш достатъчно голяма тояга. Баща ми беше сграбчил греблото, но аз сграбчих брадвата и той разбра, че е загубил.

Така и не ми върнаха тази прословута тръба, но какво от това. Не ми и трябваше, като тояга не бе достатъчно голяма. От десет години знам, че баща ми държи пистолет в чекмеджето си. А към края на април вече редовно го носех със себе си на училище.

[1] Лекарства, които успокояват централната нервна система — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Погледнах стенния часовник. Беше 12:30. Мислено поех дълбока глътка и се приготвих да спринтирам по финалната права.

— Това е краят на кървавата сага за Чарлз Евърт Декър. Някакви въпроси?

В здрача се разнесе тихия глас на Сюзън Брукс:

— Мъчно ми е за теб, Чарли. — Това ми прозвуча като зловецко проклятие.

Дон Лорди ме разглеждаше с хищен поглед, който за втори път през този ден ми напомни „Челюсти“. Силвия пушеше замислено последната цигара от пакета. Пат Фицджералд продължаваше да сгъва своя хартиен самолет, но лицето му беше безизразно. Сандра Крос все още изглеждаше замаяна. Дори Тед Джонс беше потънал в мисли, сигурно си припомняше някое неизпълнено обещание от детинството, или пък някоя зла постъпка.

— Щом няма въпроси, време е да преминем към последната част на нашето скромно по характер, но много поучително събеседване — рекох аз. — Научихте ли нещо днес? Знаете ли какво ни предстои накрая? Я да видим.

Плъзнах поглед по лицата им. Там нямаше нищо. Изведнъж ме завладя страх. Уплаших се, че всичко е било напразно, че там няма да се появи нищо. Гледаха ме с напрегнати, вцепенени физиономии. Когато си на пет годинки и се удариш, надаваш такъв вой, че да разбере целият свят. На десет само хленчиш. Но станеш ли на петнадесет, вече си се научил да похапваш от отровните ябълки, които растат на дървото на болката. Това е Просвещението, както го разбираме тук, на Запад. Мъчиш се да задушиш плача като захапваш здраво стиснат юмрук. Кървиш, но отвътре. Те всички бяха с мен дотук...

И в този миг Свинарника вдигна очи от молива, който стискаше и ми се усмихна с хитра, проникателна усмивка. Усмивка на копой,

надушил дирята. Той бавно вдигна ръка, все още стискайки останките от евтиния молив. *Ve-bar-a-lula, she's my baby.*

Това събуди и останалите. Веднъж блесне ли дъгата между електродите и — хоп! — вижте, професоре, чудовището се надигна.

Втора вдигна ръка Сюзън Брукс. Последваха я наведнъж няколко души: Сандра, Грейс Станер и — с известно притеснение — Ирма Бейтс. Корки. Дон. Пат. Сара Пастерн. На едни лица цъфтеше усмивка, други бяха замислени. Танис. Нанси Каскин. Дик Кийни и Майк Гевин от небезизвестния отбор на „Плейсървилските хрътки“. Джордж и Хармън, които обичаха да играят шах през междучасията. Мелвин Томас. Ан Ласки. И ето, че всички бяха вдигнали ръце — всички, с изключение на един.

Посочих Керол Грейнджър, защото сметнах, че е заслужила правото да бъде първа. Сигурно сте си мислели, че на нея ще ѝ е най-трудно да пресече терминатора, но тя го направи с такава лекота и очарование, с каквато девойките се събличат, за да се потопят в някой бистър вир.

— Керол? — повиках я. — Да чуем отговора.

Тя се замисли как да го формулира по-точно. Челото ѝ се набърчи, тя несъзнателно засмука показалец.

— Трябва да помогнем — каза тя. — Трябва да помогнем на Тед, да разбере къде е сгрешил.

Мисля, че го каза точно на място.

— Благодаря ти, Керол — кимнах аз.

Тя се изчерви.

Погледнах към Тед, който изглежда едва сега идваше на себе си. Гледаше ни с объркан поглед.

— Мисля, че най-добре ще е — подех аз, — ако приема ролята едновременно на съдия и адвокат. Всички останали ще бъдете свидетели, с изключение на Тед, разбира се — той е обвиняемият.

Тед избухна в безумен смях.

— Ти ли? — Той ме посочи. — Божичко, Чарли, за кого се мислиш? Та ти си смахнат като прилеп!

— Имаш ли да кажеш нещо в своя защита?

— Номерата ти няма да минат при мен, Чарли. Нищо няма да кажа. Ще си спестя думите за момента, когато излезем оттук — той

огледа съучениците си със заплашителен поглед. — Там вече, ще има много за казване.

— Нали знаеш, каква е съдбата на доносниците, Роко — прекъснах го, като се мъчех да наподобя гласа на Джими Кагни. После вдигнах пистолета, насочих го към главата му и изревах: „БАМ!“

Тед изпищя от изненада.

Зад него, Ан Ласки се разсмя.

— Млъквай! — кресна ѝ Тед.

— Ти ли ще ми кажеш да млъкна, бе — отвърна му тя. — Я си кажи, от какво толкова те е страх?

— Какво... — Той я загледа с увиснала челюст. Очите му бяха изцъклени. Изведнъж ми стана жал за него. В Библията се казва, че Змията изкусила Ева с ябълка. Какво ли би станало, ако той, а не Ева я бе изял?

Целият разтреперан, Тед се изправи на чина.

— От какво се...? От какво се...? — той посочи с пръст Ан, но тя го гледаше без да трепне. — ТИ СИ ЕДНА ПРОКЛЕТА ГЛУПАЧКА! ТОЙ Е ВЪОРЪЖЕН! ИМА ПИСТОЛЕТ! И Е ЛУД! БЕЗ ДА МУ МИГНЕ ОКОТО ЗАСТРЕЛЯ ДВАМА ДУШИ! УБИ ГИ, РАЗБИРАШ ЛИ? И НИЕ СМЕ НЕГОВИ ЗАЛОЖНИЦИ!

— Не и аз — пресече го Ирма. — Ако исках, можех да си отида.

— Тук научихме някои страшно важни неща за себе си, Тед — добави хладно Сюзън. — Не мисля, че много ни помогна с надутото си държане и тая позиция на превъзходство. Не разбираш ли, че това е може би най-важният урок в нашия живот?

— Той е убиец — изсъска Тед. — Той уби двама души. Не сме на кино. И убитите няма да се изправят, след края на снимките за да си отдъхнат в съблекалнята преди следващия епизод. Те наистина са мъртви. Той ги уби.

— Убиец на души! — изкрещя ненадейно Свинарника.

— А ти къде си мислиш, че се намираш бе? — запита го Дик Кийни. — Или цялата тая история е само един неприятен инцидент в напарфюмирания ти живот, така ли? Какво си мислеше, че никой няма да научи за това, което си сторил на Санди ли? Че няма да стигне до ушите на милата ти майка? За какъв се имаш — за рицаря от приказките? Аз ще ти кажа какво си — ти си един минетчия!

— Искам да свидетелствам! Искам да свидетелствам! — извика с весел глас Грейс, като махаше престорено с ръка. — Тед Джонс си купува порнографски списания. Веднъж го зърнах в книжарницата на Рони.

— Лъскаш пръчката, а Теди? — подигра го Хармън. Усмивката му беше убийствена.

— И това ми било старши скаут — рече с презрение Пат.

Тед се сгърчи като вързана на верига мечка, пред тълпа селски зяпачи.

— Никога не съм мастурбирал! — изпищя той.

— Браво бе — похвали го Корки.

— Обзалагам се, че вонииш в леглото — обади се Силвия. Тя погледна към Сандра. — Я кажи, вонии ли в леглото?

— Никога не сме го правили в легло — отвърна Сандра. — Правихме го само веднъж в кола. И всичко свърши толкова бързо...

— Е, така и предполагам.

— Добре — извика Тед. Лицето му беше плувнало в пот. Той се надигна. — Тръгвам си. Всички сте луди. Ще им разкажа... — Той се спря объркан и отново ми стана жал за него. — Това дете ви го казах за мама, беше измислица — Тед преглътна мъчително. — Можеш да ме застреляш, Чарли, но не ще можеш да ме спреш. Излизам навън.

Поставих пистолета на бюрото.

— Нямам никакво намерение да те застрелям, Тед. Но позволи ми да ти напомня, че още не си си изпълнил дълга.

— Така е — потвърди Дик. Той изскочи иззад чина, втурна се подир отправилия се към вратата Тед и го сграбчи за яката. На лицето на Тед се изписа изумление.

— Ей, Дик — извика той.

— Я не ме дикосвай, копеле такова.

Тед направи опит да го мушне с лакът в ребрата, но Пат и Джордж Яник мигом го сграбчиха за ръцете.

Сандра Крос се изправи бавно и се приближи към него с полюшваща се походка, като девойка по селски път. Очите на Тед щяха да изскочат от орбитите. Той я гледаше с безумен поглед. Вече предчувствах какво ще последва, сякаш до ушите ми бе достигнал тътена на задаващата се буря.

Тя спря пред него и за миг по лицето ѝ пробягна сянката на убийствена насмешка и презрение. Сандра протегна ръка и докосна яката на ризата му. Той се отдръпна и мускулите на шията му се издуха от напрежение. Дик, Пат и Джордж го стиснаха още по-здраво. Сандра сграбчи реверите на ризата, дръпна ги встрани и на пода изтракаха дузина копчета. В стаята цареше гробна тишина. Отдолу Тед не носеше нищо. Кожата му беше бледа и гладка. Тя се наведе, сякаш за да го целуне и изведнъж Тед се изплю в лицето ѝ.

Свинарника се ухили зловещо над рамото на Сандра.

— Мога да ти извадя очите — рече той. — Какво ще кажеш за това? Ще ги избода едно по едно като маслини. Поинк! Поинк!

— Пуснете ме! Чарли, накарай ги да ме...

— Той преписва — извика гръмогласно Сара Пастерн. — Винаги надзърта в тетрадката ми на контролни. Винаги.

Сандра все още стоеше пред него, свела глава, на устните ѝ играеше свенлива усмивка. Тя докосна с пръсти размазаната по лицето ѝ хрчка.

— Ей сегичка — прошепна Били Соьер. Той се прокрадна зад гърба на Тед и внезапно го дръпна за косата. — Сега ще си получиш заслуженото, хубавецо.

Тед изпищя.

— Той лъже и като правим обиколки по физическо — извика Дон. — Отказа се от футбола, защото си едно лигаво лайно, не е ли така?

— Моля те — хленчеше Тед. — Моля те, Чарли. — Лицето му беше изкривено, очите — пълни със сълзи. Силвия се присъедини към наобиколилите го. Те пристъпваха бавно около него, сякаш играеха някакъв причудлив и странно красив танц. Сочеха го с пръст, крещяха в лицето му въпроси и сипеха обиди. Ирма Бейтс пъкна една линия отзад в панталона му. Някой дръпна последните остатъци от ризата му и ги запрати на пода. Тед дишаше на едри, сподавени хрипове. Ан Ласки започна да трие носа му с гума. Корки изприпка като мишле причина си, измъкна шише мастило и го изля в косите на Тед. Услужливи ръце в миг го размазаха надолу по тялото му.

Тед избухна в плач, от устата му се откъснаха несвързани думи.

— Брате по душа — подвикна му усмихнат Пат Фицджералд. Той потупа Тед по голите рамене. — Ще станеш ли мой духовен брат?

Съгласен ли си? Ще ми помагаш въщи? Защо не и някой безплатен обяд? Съгласен ли си? Хъм? Хъм? Братя, а? Какво ще кажеш — да станем духовни братя?

— Ето ти медала за храброст, Ромео — рече Дик, вдигна коляно и го заби в задника на Тед. Тед изпищя. Гледаше ме с широко разтворени очи, като кон, който се мъчи да прескочи някоя неимоверно висока преграда.

— Моля те... ммо-о-оля те, Чарли... мммо-о-о-о... — и в този миг Нанси Каскин пхна в устата му голяма топка хартия. Тед се помъчи да я изплюе, но Сандра я напъха обратно.

— Това ще те научи да не плюеш по мене — укори го тя.

Хармън клекна и изу една от обувките му. Той разтърка подметката в изцапаната коса на Тед и след това го шляпна с тока по голите гърди. Огромен, комичен отпечатък изплува на кожата.

— Едно на нула! — извика Хармън.

Керол внимателно постави токчето на обувката си върху босото стъпало на Тед и натисна с все сила. Стъпалото изпраця. Тед се сгърчи от болка.

Гласът му се чуваше сякаш иззад стена, почти не можеха да се различат отделни думи. Свилярника подскочи като разярен плъх и го ухапа по носа.

Във внезапно настъпилата пауза забелязах, че съм насочил пистолета към главата си. Сигурно е станало случайно. Извадих пълнителя и прибрах пистолета в горното чекмедже, върху дневника за учебния план на мисис Ъндерууд. Бях абсолютно сигурен, че това което се случи днес го няма в никой учебен план.

Погледнах ги как се смеят на Тед, който почти не приличаше на човек. В един кратък миг ми се стори, че виждам пред себе си оживена тълпа от млади, умни и всемогъщи богове. Само Тед не приличаше на бог. Сини мастилени капки се стичаха като сълзи по бузите му. От носа му шуртеше кръв, очите му се щураха като обезумели. Между зъбите му стърчаха късове мръсна хартия. Той мъчително си пое дъх.

В главата ми се въртеше: Ето че всички превъртахме. Ето че стана, каквото трябваше да стане.

И тогава те се хвърлиха върху него.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Преди да си тръгнат, помолих Корки да вдигне щорите. Той го стори с няколко резки и бързи движения. Навън колите и хората сякаш се бяха размножили стократно. Беше един без три минути.

От яркото слънце ме заболяха очите.

— Сбогом — рекох аз.

— Сбогом — отвърна Сандра.

Мисля, че и останалите ми казаха сбогом, преди да излязат. После стъпките им отекнаха в коридора. Затворих очи и си представих, че навън тича огромна стоножка, грижливо обула крачетата си в новички баскетболни обувки. Когато отново ги отворих те вече крачеха по огряната от слънцето трева. По-добре щеше да е, ако бяха минали по алеята, дори след всичко което стана моравата си я биваше.

Последното, което си спомням от тях е, че ръцете им бяха почернели от мастилото.

После тълпата ги обгърна.

Един от репортерите успя да пробие полицейския кордон и се втурна в стремителна атака към тях.

Последна се изгуби от погледа ми Керол Грейнджър. Не мога да се закълна, но струва ми се, че миг преди да изчезне тя погледна назад, към мен. После Филбрик бавно пое към училището. Зад него весело мигаха полицейските лампи.

Не ми оставаше много време. Приблжих се към Тед, който седеше подпрян на голата стена. Главата му се беше килнала точно под таблото за съобщения, окичено с бележки от Американската Асоциация по Математика, несръчно изрисувани карикатури и една снимка на Берtrand Ръсел, под която се мъдреше цитата: „Гравитацията е единственото доказателство, че Бог съществува“. Всеки недоучил седмокласник, струва ми се, би могъл да обясни на добрия стар Берtrand, че такова нещо като гравитация няма, касае се просто за всмукващо действие на земната повърхност.

Приклекнах до Тед. Издърпах смачканата топка хартия от устата му и я захвърлих на пода. Той забърбори несвързано.

— Тед.

Очите му гледаха някъде над рамото ми.

— Тед — повторих и го потупах леко по бузата.

Той се отдръпна и ме погледна с безумен поглед.

— Ще се оправяш — успокоих го аз. — Дори няма да помниш, че това се е случило.

Тед изскимтя като кученце.

— А може и да греша. Може би ще се опиташ да започнеш отначало. Да тръгнеш оттук. Възможно ли е това, как мислиш, Тед?

Изглежда, че беше невъзможно. Пък и близостта с Тед ме изнервяше.

Радиоуредбата изпука. Отново Филбрик. Познах го по неизбежното пуфтене.

— Декър?

— Тук съм.

— Излез с вдигнати ръце.

Въздъгнах.

— Филбрик, стари приятелю, ще се наложи да дойдеш и да ме изведеш. Ужасно съм уморен. Това да си луд било страшно изтощителна работа.

— Добре — гласът му прозвуча сурово. — Само след минута ще изстрелят първите патрони със сълзотворен газ.

— Не ти препоръчвам — отвърнах и погледнах към Тед. Погледът му бе все така празен. Каквото и да съзираше там, където гледаше, сигурно ще да е доста вкусно, защото от устата му продължаваше да капе слюнка. — Май си забравил да преброиш агнетата. Едно се е заблудило и е останало тука. Пък и е ранено — съдържано го уверих аз.

— Кой? — тревожно възкликна Филбрик.

— Тед Джонс.

— Какво му има?

— Заклецил си е крачето.

— Лъжеш. Не е при теб.

— А, не, приятелю. Как можеш да си помислиш такова нещо? Нима бих изложил на опасност нашата дружба?

Никакъв отговор. Само пуф, пуф.

— Хайде, ела при нас — подканих го аз. — Пистолета е празен, прибрах го в чекмеджето на бюрото. Можем да си поиграем на жмичка, а после ще излезем навън и ти ще разкажеш на пресата как си ме сгащил в неравен двубой. Ако го изпипаме както трябва току-виж си цъфнал на корицата на „Тайм“.

Щрак. Вече не беше в ефир.

Затворих очи и захлупих лицето си в длани. Виждах само сивота. Нищо друго освен сивота. И нито лъч светлинка. Без каквато и да е връзка изведнъж се замислих за Новогодишната вечер и за тълпата, която се събира на „Таймз скуер“ жадуваща за оня миг, в който в небето ще избухнат милион разноцветни светлини, за да оповестят началото на следващите триста шестдесет и пет дни в този най-добър от всички възможни светове. Винаги съм се чудел какво ли изпитва човек, там, в тълпата, обкръжен от жадни за веселие хора, забравил собствената си личност, рамо до рамо, лице в лице и всички като едно грамадно дишащо в единен ритъм същество.

После заплаках.

Филбрик прекрачи прага на стаята, погледна към хленчещото същество до мен и поде объркан:

— Какво, по дяволите...?

Посегнах, сякаш исках да сграбча нещо зад купчината учебници и тетрадки до мен.

— Сега ще си го получиш, ченге посрано!

Той ме простреля три пъти.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ЗА ТЕЗИ, ЩО В СЪДБИТЕ ХОРСКИ ЩЕ НАДНИКВАТ ЕЛАТЕ БЛИЗО, ПРОЧЕТЕТЕ ТУК
ЩО ПИШЕ:

Днес, 27-ми август, 1976 година, Върховният съд призна за виновен ЧАРЛЗ ЕВЪРТ ДЕКЪР. Същият беше подведен под съдебна отговорност по обвинение в предумишлено убийство на следните две лица: Джийн Алис Ъндерууд и Джон Доунз Ванс.

Доказано бе, в съответствие с проведената експертиза, подписана от комисия от пет щатски психиатъра, че обвиняемият Чарлз Евърт Декър не е в състояние да отговаря за действията си, по причина на тежко душевно разстройство. Като следствие на гореизложеното съдът постановява: Обвиняемият, Чарлз Евърт Декър да остане на принудително лечение в психиатричното отделение на Щатска Болница „Аугуста“ и да бъде държан там, до момента, в който ще бъде в състояние да отговаря пред съда за своите действия.

За гореизложеното се подписвам собственоръчно:

(подпис)

Самюел К.Н. Диливни (съдия)

С други думи, докато пъпчаса луната, драги.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Служебна кореспонденция

ОТ: Д-р Андерсен

ДО: Рич Госидж, Админ. отдел

ОТНОСНО: Тиъдър Джонс

Рич,

Да ти призная, не ми дава сърце да започна шокова терапия при момчето. Ако искаш — наречи го предчувствие. Без съмнение, не мога да изляза с подобен довод пред Директорския съвет, още повече пред чичото на Тед, който, както сам знаеш, плаща доста скъпичкото му лечение. Но ако през следващите четири до шест седмици не получим положителен резултат, ще се наложи да преминем към стандартната електрошокова терапия. Засега предпочитам да си остана на медикаментозно лечение, като към рутинните средства ще добавя и някои мой патент — спрял съм се на синтетичен мескалин и псилоцибин, ако не възразяваш. И двата халюциногена играят важна роля в успеха на Уил Грийнбъргър с полукататонни пациенти.

Случаят Джонс е един от най-странните в цялата ми кариера — по дяволите, ако знаехме само какво е станало в онази класна стая след като Декър ги е накарал да спуснат щорите!

Диагнозата остава непроменена. Протрахиран кататонен ступор с белези на известно влошаване.

Да си призная честно, Рич, май вече не вярвам, че ще успеем да излекуваме момчето.

3-ти ноември 1976

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

5-ти декември 1976 г.

Скъпи Чарли,

Разбрах, че вече ти позволяват да получаваш писма и веднага седнах да ти пиша. Сигурно си забелязал, че клеймото е бостънско — да, на твоето приятелче най-сетне му потръгна в живота и сега дремя по шестнадесет часа на ден в БПУ (съкращение на Безкрайни ПлиткоУмия). Като изключим часовете по английска литература всичко друго е пълен боклук. На нашата група се падна да пишем есе за „Пощалъонът винаги звъни два пъти“ и асистента оцени моето с отличен. Страхотна книга от Джеймс Кейн, чел ли си я? Мисля, че ще специализирам английска литература, само не ми се смей много. Предполагам, досещаш се, че е под твое въздействие. Винаги си бил мозъка на нашата двойка.

Видях майка ти, точно преди да отпътувам от Плейсървил и тя ми каза, че от няколко седмици са спрели да те тъпчат с лекарства. Това страшно ме зарадва. Каза ми още, че много-много не говориш с нея. Ей, да не си се повредил нещо? Невъзвратима загуба ще е за цялото прогресивно човечество, ако земеш да си затвориш устата и се свиеш в някой ъгъл.

Получих писмо от Санди Крос, в което ми пише какво става вкъщи — не съм имал време да прескоча от началото на семестъра. (Дали тия мръсни копелдаци ще посмеят да цензурират тая част от писмото? Предполагам, че четат всичките ти писма.) Санди се е отказала да постъпва в колеж през тази година. Струва ми се, че се е оставила да я носи течението и чака да види какво ще се случи. Май ще е по-добре ако ти кажа, че миналото лято

направих няколко безуспешни опита да я поканя на среща. Помоли ме да ти кажа „здрости“ от нея, така че имаш „здрости“ от Санди.

Предполагам, че до ушите ти е стигнал слуха за Свинарника и Дик Кийни (следващия пасаж беше цензуриран, вероятно с цел да се избегне евентуална психична травма за пациента) никой в града не може да повярва. Човек никога не знае на какво са способни хората, нали?

Речта на Керол Грейнджър по случай завършването беше препечатана в списание „На седемнадесет“. Ако не ми изневерява паметта, темата беше: „Възгледи върху личностната интеграция в обществото“ или някаква подобна фъшкия. Намирисва на разработки по нашата специалност, нали Чарли?

А, да не забравя, Ирма Бейтс ходи с някакъв „хипар“ от Луистън. Мисля, че дори ги видях на протестната демонстрация в Портленд, когато пристигна Роб Доул да ни кандърдисва за следващите президентски избори. Арестуваха ги и ги пуснаха едва след като Доул си замина. На мисис Бейтс сигурно са й поникнали мустаци от яд. Представяш ли си — Ирма Бейтс замахнала с портрета на Гюс Хол^[1] пред пребледнелия от ужас Роб Доул? Ха-ха, ще си умра. Де да беше тук, Чарли, да се посмеем двамата! Господи, ако знаеш само как ми липсваш, дупе вмирисано!

Грейси Станер, оная готината мацка, скоро ще се омъжва и това също е една от тукашните сензации. Направо да изкукуригаш (пасажът беше цензуриран, вероятно е бил счетен за рисков по отношение на душевното равновесие на пациента). Както вече споменах по-горе, никой не знае какво да очаква от хората.

Е, май друго няма. Надявам се, че се държат добре с теб, Ферд, защото нямам търпение да те видя на въздух. Да знаеш, че ще съм първият ти посетител, веднага щом ти разрешат свиждане.

Липсваш ни, Чарли, не само на мен. На всички ни липсваш и то много.

Никой не те е забравил. Знаеш кого имам пред вид.
Повярвай — така е.

С обич, твоят верен приятел.

[1] [Лидер на Комунистическата партия на САЩ — Б.пр.](#) ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Вече близо две седмици не съм имал кошмари. По цял ден ме мъчат с досадни тестове. Освен това непрестанно ме тъпчат с разни гадни кремове, дето не мога да ги понасям, а пък те си мислят, че страшно ги обичам. Но това е моята малка тайна. Ето, че най-сетне и аз си имам тайна.

Мама ми изпрати албум със снимки от завършването. Още не съм го отворил, но може би някой ден ще събера сили за да го разгледам, без да се разтреперя. Трябва само да се преборя с натрапчивата мисъл, че ръцете им ще бъдат изцапани в черно. Непрестанно си внушавам, че ще бъдат чисти. Без мастилени петна. Дано следващата седмица най-сетне да повярвам.

Що се отнася до крема — знам, че не е кой знае каква тайна, но самият факт, че си имам тайна ме кара да се чувствам по-добре. Кара ме да се чувствам човек.

За днес стига. Време е да гася лампата. Лека нощ.

Источник: <http://sfbg.us>

Издание:

ГНЯВ. Изд. Ролиспрес, София. 1992. Роман. Превод: от англ.
Юлиян СТОЙНОВ [Rage / Stephen KING]. Печат: Полипринт, Враца.
Формат: 20 см. Тираж: 30 000 бр. Страницы: 200. Цена: 15.00 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.